

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว
และความสนใจในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอน
ตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)
และการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

อัญชณา ราชศรี

- 4 ก.ย. 2538

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กุมภาพันธ์ 2538
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว
และความสนใจในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอน
ตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)
และการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
อัญชนา ราชวี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กุมภาพันธ์ 2538

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และความสนใจในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และ การสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของ โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 35 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 35 คน รวมทั้งสิ้น 70 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาในการทดลองสอนเหมือนกันทั้ง 2 กลุ่ม

ในการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ทดสอบนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และแบบสอบถามความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชุดเดียวกัน จากนั้นนำคะแนนที่ได้ มาทำการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test แบบ Different Score

ผลการทดลองปรากฏว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA IV STUDENTS' LISTENING & SPEAKING
ABILITY FOR TOURISM AND INTEREST IN LEARNING ENGLISH THROUGH THE
COMMUNICATIVE ACTIVITY BASED ON KEITH JOHNSON'S PRINCIPLES
AND THE METHOD IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

ANCHANA RASRI

Present in partail fulfillment of the requirements for
the Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

February 1995

The purpose of this study was to compare the Mathayom Suksa IV students' listening & speaking ability for tourism and the interest in learning English through the Communicative Activity based on Keith Johnson's principles and the Teacher's Manual.

The sample used in this study was 70 Mathayom Suksa IV students of the That Phanom School, Amphur That Phanom, Changwat Nakhon Phanom during the first semester of 1994 academic year. The samples were simply randomized and divided into two experimental and control groups with 35 students in each. The randomized control group pretest - post test design was used in this study. The experimental group was taught through the Communicative Activity based on Keith Johnson's principles ; whereas the control one was taught through the method in the Teacher's Manual. Each group was taught with the same contents for sixteen 50-minute periods:

Instruments used in the study were the Communicative English for Tourism test and the English Learning questionnaire. The t-test difference score was used to analyze the data.

The results of the study revealed that :

1. The listening & speaking ability for tourism between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.
2. The interest in learning English between the experimental and control groups was significantly different at the .05 level.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ประธาน
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

ดิลก ดิลกานนท์ กรรมการ
(ดร.ดิลก ดิลกานนท์)

คณะกรรมการสอบ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ประธาน
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

ดิลก ดิลกานนท์ กรรมการ
(ดร.ดิลก ดิลกานนท์)

บึงอร พานทอง กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ดร.บึงอร พานทอง)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ศิริภา นวลสุวรรณ คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริภา นวลสุวรรณ)

วันที่ 24 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2538

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์เป็นอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.ติลก ติลกานนท์ ดร.บังอร พานทอง รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพงษ์ เจริญพิทย รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธัมณี อาจารย์ ดร.พระมหาสม สุมนิ และ Dr.Basil Shaw ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา และคำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างสูงในการดำเนินการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การแก้ไข และตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยขอกราบนมัสการ และกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่านไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เจริญ ชำเรืองเดช อาจารย์ณรงค์ ชินสาร อดีตท่านผู้อำนวยการ และผู้อำนวยการคนปัจจุบัน โรงเรียนธาตุพนม ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการลาศึกษาต่อเพื่อและอำนวยความสะดวกในขณะทำการวิจัย อาจารย์สยมพร บุญมาร์ตัน หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ อาจารย์สมพงษ์ ควรรุ อาจารย์ในโรงเรียนทุกท่าน อีกทั้งนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และการทดลองในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ พี่น้อง และเพื่อน ๆ วิชาเอกการมัธยมศึกษาทุกคน โดยเฉพาะ คุณเรวัต ภูมิวิทยา คุณศุภลักษณ์ สัตยวิเศษ คุณทิพาพร สุจาวี คุณนวลจันทร์ แซ่เท้น และคุณกรรณิกา กุลวิทย์ อีกทั้งยังยาย ผ่ามณี และครอบครัวที่มีส่วนช่วยเหลือให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณ คุณปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ เป็นอย่างสูงสำหรับการช่วยเหลือทั้งในด้านคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ และเป็นกำลังใจตลอด อีกทั้งช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบคุณเจ้าของตำรา เอกสาร และงานวิจัยทุกท่านที่ได้ให้ข้อมูลสำหรับผู้วิจัยใช้ศึกษาและอ้างอิงในการวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและความดีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอโน้มรำลึกและบูชาพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ ที่ให้ทุกอย่างกับลูก และเป็นกำลังใจตลอดมา อีกทั้งขอรำลึกถึงคุณครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้สนับสนุน และให้การศึกษาอันเป็นพื้นฐานในความสำเร็จครั้งนี้

อัญชนา ราชวี

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	
	ภูมิหลัง	1
	จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	
	เอกสารที่เกี่ยวกับการพัฒนาการฟัง	10
	เอกสารที่เกี่ยวกับการพัฒนาการพูด	12
	เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	14
	เอกสารที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลักการ สร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อสาร การวัดและประเมินผล ความสามารถในการสื่อสาร	21
	เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ	27
	งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ และภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร	29
	เอกสารที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว	32
	เอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างหลักสูตรรายวิชาอาชีพท้องถิ่น	35
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามหลัก การจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)	49
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจ	52
	สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	63
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	64
	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	64

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	65
การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	77
การวิเคราะห์ข้อมูล	78
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	78
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	83
ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	83
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	84
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	86
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	86
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	86
การวิเคราะห์ข้อมูล	88
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	89
อภิปรายผล	89
ข้อเสนอแนะ	94
บรรณานุกรม	96
ภาคผนวก	106
ประวัติย่อของผู้วิจัย	192

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตัวอย่างแบบวิเคราะห์ความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหาวิชา	46
2 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ...	73
3 ค่าสถิติในการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	84
4 ค่าสถิติในการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	85
5 คะแนนการตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว โดยผู้ตรวจ 2 ท่าน	114
6 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว	116
7 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	117
8 คะแนนความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการท่องเที่ยว ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและภายหลัง การทดลอง	118
9 คะแนนความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง	120

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะที่แบ่งระดับของผู้เรียน	28
2 แผนภูมิการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น	39

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ต่อมนุษย์ได้แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งอื่น และไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้คนรู้สึกเป็นพวกเดียวกันได้ดีไปกว่าการพูดภาษาเดียวกัน (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. 2529 : บทนำ ; อ้างอิงมาจาก พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว. 2520 : 1) แต่ปัจจุบันความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งโลกเข้าสู่สังคมยุคข่าวสารและข้อมูล ดังนั้น ความจำเป็นในการใช้ภาษากลางที่เป็นภาษาสากลในการติดต่อสื่อสารกับนานาชาติและประเทศจึงมีความจำเป็นมากขึ้น

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่ยอมรับกันว่าเป็นภาษาสากลซึ่งใช้กันอย่างกว้างขวางทั่วโลก มีบทบาทสำคัญต่อการศึกษา สังคม การเมือง และเศรษฐกิจ ภาษาอังกฤษจึงเป็นหัวใจสำคัญที่จะใช้ในการติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รวมทั้งใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ อีกด้วย (เกษม บำรุงเวช. 2530 : 1 ; อ้างอิงมาจาก Delury. 1977 : 204) กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าว จึงได้ระบุไว้ในหลักการของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2533) ว่า การติดต่อกับชาวต่างประเทศทางด้านการเมือง การค้า และการท่องเที่ยวขยายตัวมากขึ้น คนไทยเราจำเป็นต้องใช้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ภาษาอังกฤษ” มากขึ้นด้วย

การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของไทยในอดีตนั้น จะเน้นความสำคัญในการเรียนโครงสร้างทางภาษา (Structure) โดยทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ในขณะนั้นเชื่อกันว่า เมื่อผู้เรียนมีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ของภาษาเป็นอย่างดีแล้ว ย่อมสามารถนำหลักเกณฑ์เหล่านั้นไปใช้ได้ ทฤษฎีต่อมาก็นำไปพัฒนาในรูปของ "Audio-Lingual Approach" ซึ่งเน้นหนักไปในด้านการฝึกฟัง พูด และเลียนแบบภาษาซ้ำ ๆ จนเป็นนิสัย จึงเป็นเสมือนการสกัดกั้นความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน และผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์ได้ภายในรูปแบบที่ฝึกฝนมาเท่านั้น ไม่สามารถใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 20) ฟินอคเซียโร (รัชนีเพ็ญ เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2533 : บทนำ ; อ้างอิงมาจาก Finochiaro. 1977) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าการถึงเวลาแล้วที่ควรจะต้องเปลี่ยนจุดเน้นในการสอนภาษาอังกฤษ จากการศึกษาโครงสร้างของภาษา (Form) มาเน้นในเรื่อง ภาษาที่ใช้ในการสื่อความหมาย (Language

Functions) โดยตรง ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาสมรรถภาพในการสื่อความหมายได้อย่างแท้จริง ขึ้น อันเป็นจุดประสงค์ที่หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษแทบทุกหลักสูตร และผู้เรียนแทบทุกคนต้องการที่จะบรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว จึงได้เกิด "ทฤษฎีเพื่อการสื่อความหมาย (The Communicative Approach)" ขึ้น แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมายนี้ เน้นการสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับเหตุการณ์ในสังคมโดยเน้นหน้าที่ (Function) โครงสร้างต่าง ๆ ของภาษา เพื่อให้ได้ประโยชน์ในการสื่อความหมาย

จากการเปลี่ยนแปลงแนวทางการสอนภาษาอังกฤษแบบเดิมมาสู่การสอน เพื่อการสื่อสารนี้เอง ทำให้การสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ หรือภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purpose : ESP) เข้ามามีบทบาทมากขึ้น เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อการธุรกิจ (Business English) ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม (English for Tourism and Hotel Personnel) เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรมจะเป็นที่นิยมมากที่สุด โดยจัดให้มีการเรียนการสอนเป็นวิชาเลือก ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจนถึง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (วิชาชีพทูเทค ๓ อยุธยา. 2533 : 3 - 4) เพื่อเป็นการเตรียม และการพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้สอดคล้องกับการขยายตัวอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ดังจะเห็นจากสถิติของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2534 ถึง 5,086,899 คน เพิ่มขึ้น 5,136,443 คน ในปี พ.ศ. 2535 และ 5,760,533 คน ในปี พ.ศ. 2536 (Tourism Authority of Thailand. 1994 : 1) เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวมีผลทำให้ธุรกิจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเจริญเติบโตขึ้น การพัฒนาทางอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว ทำให้เกิดการพัฒนาทางสาขาอื่น เช่น ธุรกิจโรงแรม การขนส่ง การนำเที่ยว การจำหน่ายสินค้าของที่ระลึก ธุรกิจภัตตาคาร และการบันเทิง เป็นต้น ทำให้มีรายได้เข้าประเทศจากการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นจากสถิติของการเปรียบเทียบกับสินค้าประเภทอื่น ๆ แล้วพบว่า รายได้จากการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูงสุด กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2534 ประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยว เป็นจำนวนเงินถึง 100,004.00 ล้านบาทและเพิ่มขึ้น 123,134.89 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2535 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2536 : 15) จากการขยายตัวของการท่องเที่ยวดังกล่าว ทำให้การใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจการท่องเที่ยวมีมากขึ้น และทำให้ความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทวีความสำคัญมากขึ้นด้วย

ประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวและศิลปวัฒนธรรมที่มีคุณค่าและน่าสนใจอยู่ในทุก ๆ จังหวัด ซึ่งควรได้มีการเผยแพร่ให้เป็นที่รู้จักกันทั้งในหมู่ชาวไทยด้วยกัน และชาวต่างประเทศ เพื่อเป็นการ

ประชาสัมพันธ์ถึงคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่ในประเทศ และสร้างรายได้แก่ประชาชนในท้องถิ่น โดยการสนับสนุนอาชีพด้านการท่องเที่ยว อันจะเป็นการสนองตอบนโยบายการพัฒนาประเทศในด้านการท่องเที่ยว อำเภอหาดุพนม จังหวัดนครพนม เป็นอำเภอหนึ่งที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ เป็นต้นว่า วัดพระธาตุพนมวรมหาวิหาร ร่องรอยของความเจริญ ความยิ่งใหญ่ ของอาณาจักรศรีโคตรบูร ในอดีต อีกทั้งมีศิลปวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เช่น ประเพณีไหลเรือไฟ ซึ่งสิ่งเหล่านี้นับว่ามีคุณค่า และควรได้มีการเผยแพร่ให้เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ เพราะล้วนเป็นเอกลักษณ์ที่สามารถดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวต่างถิ่นเดินทางมาสู่จังหวัดนครพนมทั้งสิ้น ดังในรอบปี 2535 มีผู้มาท่องเที่ยวจังหวัดนครพนม รวม 257,214 คน ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 224,553 คน และนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำนวน 32,661 คน (ภาควิชาสถิติ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 2536 : 24) แต่จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของจังหวัดนครพนมยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่สามารถที่จะอธิบาย หรือเผยแพร่สิ่งต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษให้ชาวต่างชาติเข้าใจได้

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้สอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลง ความต้องการด้านเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันดีงาม รวมทั้งการจัดการ และสามารถพึ่งตัวเองได้ ดังนั้นเพื่อเปิดโอกาสและส่งเสริมให้ท้องถิ่นได้พัฒนาหลักสูตร กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จึงเปิดโอกาสให้โรงเรียนในแต่ละท้องถิ่นจัดทำรายวิชาอาชีพและรายวิชาสามัญเพื่ออาชีพ ให้เหมาะสมกับสภาพของความต้องการในท้องถิ่น และนำความรู้ ทักษะไปใช้ในการประกอบอาชีพอิสระเพื่อการมีรายได้ระหว่างเรียน หรือเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพในอนาคต โดยกำหนดการพัฒนาหลักสูตรไว้ 5 แนวทาง ดังนี้ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. 2534 : 5 - 6)

1. เพิ่มเติมรายละเอียดเนื้อหาในรายวิชาที่มีอยู่แล้ว
2. กำหนดกิจกรรมเสริม
3. ทำสื่อเสริม
4. พัฒนากระบวนการเรียนการสอน
5. จัดทำรายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มวิชาบังคับเลือก และวิชาเลือกเสรี

เพื่อสนองตอบความมุ่งหมายของหลักสูตรดังกล่าว ผู้วิจัย จึงประสงค์ที่จะนำความรู้อันเกี่ยวกับการจัดการด้านการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี

ในอำเภอรามัญ จันทนครพนม มาสร้างเป็นเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ทางการจัดการนวัตกรรมการศึกษา เพื่อเพิ่มเติมเนื้อหาในรายวิชาที่มีอยู่แล้วให้มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น และจุดประสงค์ของวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะว่า ฝึกการใช้ภาษา โดยการจัดการที่สอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน หรือในการประกอบอาชีพ เพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และแม่นยำยิ่งขึ้น

✓ จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนสามารถบรรลุผลตามจุดประสงค์นั้น ผู้วิจัยมีความสนใจในหลักการจัดการกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) ทั้งนี้เพราะเป็นหลักการจัดการกิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีแนวคิด ว่า จุดประสงค์สำคัญอันหนึ่งของการสื่อสารจริง ๆ คือ การเชื่อมช่องว่างของข้อมูล หรือการเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ในการสื่อสาร (To bridge an information gap) ถ้าผู้ส่งและผู้รับมีข้อมูลแบบเดียวกัน การสื่อสารก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้น ในการสอนเพื่อการสื่อสารจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างสถานการณ์ซึ่งนักเรียนจะได้รับ หรือมีส่วนร่วมของข้อมูลที่ไม่เหมือนกัน นักเรียนจะไม่รู้ข้อมูลของกันและกันจนกว่าจะมีการสื่อสารกันเกิดขึ้นเท่านั้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวบังคับให้ผู้เรียนเกิดความคล่องตัวในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการสื่อสาร นอกจากนี้ การฝึกภาษาโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนเอง ความต้องการของนักเรียน ซึ่งจะก่อให้เกิดการสื่อสารอย่างคล่องตัวในห้องเรียน และจะส่งผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตามจุดมุ่งหมายทางการเรียน ดังที่ วิมลพันธ์ ไตรภูมิ (2535 : 61) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของคีธ จอห์นสัน มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เบญจมาลย์ ชุนภักดี (2531 : 44) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการของ คีธ จอห์นสัน และนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่เรียนโดยเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการของ คีธ จอห์นสัน มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ จะเห็นได้ว่า วิธีการสอนโดยใช้หลักการจัดการกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการเรียนและความสามารถในการสื่อสารสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเป็นไปได้ว่าความสามารถที่เพิ่มขึ้นนั้น มีผลมาจากองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ เช่น ความสนใจ แรงจูงใจ หรือเจตคติ ที่เพิ่มขึ้น ดังที่ เยี่ยมจิต บุณโณคา (2534 : 102)

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : 157) สุชาติ หล่อนกลาง (2536 : 89) และคนอื่น ๆ ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นในขณะที่ความสนใจในการเรียนก็สูงขึ้นด้วย แสดงให้เห็นว่า ความสนใจ เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้น และส่งเสริมให้บุคคลเกิดความตั้งใจ เอาใจใส่ กระตือรือร้น และมีความมานะพยายามที่จะบรรลุความสำเร็จได้

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงประสงค์ที่จะนำหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มาเป็นแนวในการกำหนดชั้นการสอนเพื่อฝึกทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กับการสอนตามคู่มือครู เพื่อศึกษาว่า การสอนทั้งสองวิธีจะส่งผลทำให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาเนื้อหาหลักสูตร และวิธีการเรียนการสอนให้ตอบสนองความสำคัญ และสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นต่อไป

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงเนื้อหาในหลักสูตรเพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ และเหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น อีกทั้งจะทำให้ครูผู้สอน และผู้เกี่ยวข้องได้ทราบแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม จำนวน 6 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้นประมาณ 250 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนธาดุนนวม อำเภอดาตุพนม จังหวัดนครพนม ได้มาจากการสุ่มโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 70 คน โดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 35 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอน 2 วิธี

3.1.1 การสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)

3.1.2 การสอนตามคู่มือครู

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการท่องเที่ยว

3.2.2 ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาในการทดลองสอนแต่ละกลุ่ม สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ และแต่ละกลุ่มใช้เวลาในการทดสอบก่อนการสอน 3 คาบ และหลังการสอน 3 คาบ รวมทั้งสิ้นกลุ่มละ 22 คาบ โดยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537

5. เนื้อหาที่ใช้ในการสอน

เป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น โดยมีเนื้อเรื่อง ดังนี้ คือ

หน่วยที่ 1 เรื่อง "At the Travel Agency"

จำนวน 4 บทเรียน คือ

ตอนที่ 1 - Greetings and Introducing Thailand

- Some Thai Culture, Do's and Don't's in Thailand

ตอนที่ 2 - Recommending Tours

ตอนที่ 3 - Taking Tour Bookings

ตอนที่ 4 - Making Accommodation Arrangements

หน่วยที่ 2 เรื่อง "Sightseeing Tours"

จำนวน 3 บทเรียน คือ

ตอนที่ 1 - Sightseeing Tours at Wat Phra That Phanom

ตอนที่ 2 - Sightseeing Tours in That Phanom

ตอนที่ 3 - Cultural Shows

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. หลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)

หมายถึง การสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับปัจจัยป้อนเข้า (Input) ที่มีความหมาย เข้าใจได้ แล้วผสมผสาน (Integrate) ข้อมูลที่ได้รับเข้ากับประสบการณ์เดิมของตน ซึ่งจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความคิดของตนเอง ซึ่งมีหลักการ ดังนี้ (Johnson. 1982 : 163 - 175)

1.1 หลักการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle)

เป็นหลักการฝึกความเข้าใจข้อมูลที่ได้รับ และสามารถถ่ายโอนข้อมูลนั้นไว้ในรูปแบบอื่น เช่น รายการ กราฟ ตาราง รูปภาพ เป็นต้น โดยไม่ให้ผู้เรียนกังวลเกี่ยวกับความถูกต้องในโครงสร้างทางภาษา

1.2 หลักการเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ในการสื่อสาร (The Information Gap Principle) เป็นการฝึกความคล่องแคล่วในการสื่อสาร โดยให้ผู้เรียนอย่างน้อย 2 คน ที่ได้รับข้อมูลมาคนละอย่าง นำข้อมูลนั้นมาสื่อสารกันในรูปของการพูด หรือการเขียน

1.3 หลักการต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (The Jigsaw Principle) เป็นหลักการฝึกความเข้าใจวิธีการสื่อสารและความแม่นยำในการสื่อสารข้อมูล โดยให้ผู้เรียนอย่างน้อย 2 คน สลับข้อมูลและบทบาทเป็นผู้ส่ง - ผู้รับข้อมูลซึ่งกันและกัน

1.4 หลักการของงานที่มีความสัมพันธ์กัน (The Task Dependency Principle) เป็นการสัมพันธ์ข้อมูลที่ได้รับมาแล้วกับข้อมูลจริง โดยให้นักเรียนฝึกทำงานด้านการใช้ภาษาเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม โดยให้แต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูลที่ได้รับและสื่อสารกันมาแล้ว เพื่อค้นหาความถูกต้องเกี่ยวกับข้อมูลนั้นร่วมกัน เป็นการตรวจสอบความสามารถในการรับรู้ข้อมูลว่าถูกต้อง และตรงกับความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด

1.5 หลักการแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องตามเนื้อหา (The Correction for Content Principle) เป็นหลักการที่ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจสอบ และแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องด้านเนื้อหา และความหมายในการสื่อสาร

2. / การสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีลำดับขั้นตอนที่ยึดหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนฟังเทป ดวีดิทัศน์ หรือการสนทนาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังศึกษา เช่น สถานที่ท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีต่าง ๆ เพื่อเก็บข้อมูลจากเรื่องที่ฟัง แล้วถ่ายโอนข้อมูลลงในรูปแบบของ ตาราง รายการ แผนที่ หรือรูปภาพที่ครูกำหนดให้

ขั้นที่ 2 ครูแจกแผ่นข้อมูลซึ่งเป็นเนื้อหาของเรื่องที่กำลังศึกษา ที่มีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูล และคำถามที่มีคำตอบอยู่ในแผ่นข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูล และคำถามของกลุ่มตนเอง หลังจากนั้นแบ่งคู่ทำกิจกรรมถาม - ตอบ เกี่ยวกับข้อมูลที่แต่ละคนได้รับ

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนแต่ละคู่สลับข้อมูลและคำถามกัน แล้วฝึกถาม - ตอบ เกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับมาใหม่

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนแต่ละคู่ นำข้อมูล คำถาม และคำตอบที่ได้รับและสื่อสารกันมา แล้ว ศึกษาข้อมูลเพื่อค้นหาความถูกต้องเกี่ยวกับข้อมูลนั้นร่วมกัน เป็นการตรวจสอบความสามารถในการรับรู้ข้อมูลว่าถูกต้องตรงกับความจริงมากน้อยเพียงใด โดยครูจะคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 5 สุ่มนักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติเป็นเจ้าหน้าที่บริษัทท่องเที่ยว หรือมัคคุเทศก์ โดยอธิบายรายละเอียดของสถานที่ แหล่งท่องเที่ยว และศิลปวัฒนธรรมที่ได้ศึกษาแล้ว ส่วนนักเรียนที่เหลือแสดงเป็นนักท่องเที่ยว และคอยจดบันทึกสิ่งที่นักเรียนเจ้าหน้าที่บริษัทท่องเที่ยว หรือนักเรียนมัคคุเทศก์อธิบาย

ขั้นที่ 6 ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารของนักเรียน โดยครูจะสรุป และให้คำแนะนำการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

3. / การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 1-2 (อ 021-022) ซึ่งใช้ขั้นตอนการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยมีลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 แจ้งจุดประสงค์แล้วนำเข้าสู่วิธีเรียน โดยครูถามนักเรียน หรือพูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังจะเรียน

ขั้นที่ 2 เสนอบทเรียนใหม่โดยให้นักเรียนฟังครูอ่าน หรือฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนโดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง จากนั้นครูอ่าน หรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่งเพื่อค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ให้แนวการเรียนรู้โดยให้นักเรียนดู และอ่านเนื้อหาที่กำลังเรียนในขณะที่ฟังครูอ่าน หรือฟังจากแถบบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายกำกับคำที่ออกเสียงดังกว่าคำอื่น ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนฟัง และอ่านเนื้อหานั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 ขั้นปฏิบัติโดยดำเนินการ ดังนี้

- แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วให้ฝึกบทสนทนาพร้อมทั้งให้ออกมาแสดงบทบาทสมมติจากบทสนทนาดังกล่าว

- ครูเขียนหรือแสดงบัตรคำศัพท์ และสำนวนใหม่ที่ใช้ในเนื้อหาบทเรียน พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู หรือแถบบันทึกเสียง โดยครูจะอธิบายความหมายประกอบ

- ครูสอนวิธีการออกเสียงสระในคำต่าง ๆ ให้นักเรียนเข้าใจ และให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง

- ครูอธิบายหลักการใช้หรือโครงสร้างทางภาษาในบทเรียน และให้นักเรียนจับคู่ฝึกการถาม - ตอบ โดยใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสำนวนที่เรียนแล้ว

ขั้นที่ 5 การให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยครูแสดงให้เห็นว่าผลการปฏิบัติ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้น มีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยให้คำชมเชย คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 6 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการสรุปบทเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบท

4. ความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว หมายถึง ความสามารถในการฟัง และเข้าใจความหมายของคำ ข้อความ หรือประโยคที่ได้ยิน และสามารถพูดตอบโต้กับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งวัดได้จากคะแนนแบบทดสอบชนิดปากเปล่า (Oral Test) วัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

5. ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีจิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความเอาใจใส่ กระตือรือร้น และมานะพยายามในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากคะแนนการตอบแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการพัฒนาการฟัง
2. เอกสารที่เกี่ยวกับการพัฒนาการพูด
3. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. เอกสารที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
หลักการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อสาร
การวัดและประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร
5. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ และภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสาร
7. เอกสารที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
8. เอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างหลักสูตรรายวิชาอาชีพท้องถิ่น
9. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษตามหลักการจัดกิจกรรม
เพื่อการสื่อสารของคีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)
10. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจ

เอกสารที่เกี่ยวกับการพัฒนาการฟัง

ความหมายของการฟัง

วิตโดว์สัน (Widdowson. 1983 : 59 - 60) ได้กล่าวถึง ความแตกต่างระหว่างคำว่า "การฟัง" กับ "การได้ยิน" ไว้ ดังต่อไปนี้ คือ

การฟัง (Listening) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคหนึ่งประโยคใด โดยเฉพาะนั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งการฟังแบบนี้ผู้ฟังจะเลือกจำแต่เฉพาะที่สัมพันธ์ หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟัง และจะไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการ ถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การฟัง หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนเข้าใจว่าประโยคนั้น ๆ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พูดไปแล้วอย่างไร และมีหน้าที่ในการสื่อสารอย่างไร ในขั้นนี้ผู้ฟังต้องเลือกในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของผู้ฟังเอง และตัดส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป

การได้ยิน (Hearing) หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังที่จะเข้าใจหน่วยย่อยของภาษา ในรูปของกระแสเสียง และโดยอาศัยความรู้ด้านระบบเสียงและไวยากรณ์ของภาษาผู้ฟังจะสัมพันธ์ หน่วยย่อยของภาษานั้นเข้าด้วยกันเป็นประโยค และเข้าใจความหมายของประโยค หรือกล่าวอีก นัยหนึ่งก็คือ การได้ยิน หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนสามารถจำส่วนของภาษาที่ได้อินโดยอาศัย ความรู้เรื่องระบบเสียง และระบบไวยากรณ์ของภาษาในการเชื่อมส่วนต่าง ๆ ของภาษาเข้าด้วยกัน เป็นข้อความหรือประโยคเพื่อทำความเข้าใจความหมายของประโยคเหล่านั้น

ริเวอร์ส (Rivers. 1981 : 16) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะที่เกิดจากการสร้างสรรค์ การที่จะเข้าใจเสียงที่เราได้ยินเราต้องรู้ที่มาของคำ การจัดรูปคำ และระดับเสียงสูง-ต่ำ จากสิ่งเหล่านี้จะสร้างความสำคัญ (Significance) ขึ้นมาอย่างหนึ่ง สิ่งที่คุณตีความความหมายนั้น ความสำคัญจะอยู่ที่ความนึกคิดของผู้ฟัง ด้วยเหตุนี้จึง ไม่แปลกเลยที่แม้ว่าเราจะรู้จักภาษาของผู้พูด อย่างดีแต่เราจะฟังไม่เข้าใจเลย ซึ่งถ้าหากว่าภาษา และวัฒนธรรมที่เราฟังจะคุ้นเคย ความ ยุ่งยากจะมีมากขึ้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการฟัง หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจประโยคโดยประโยคหนึ่ง ที่สัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่ได้ยิน แล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายขึ้นมา การฟังจะประสบผล สำเร็จได้ดี เมื่อผู้ฟังมีความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

การพัฒนาการฟัง

อีกินส์ (เยาवलักษ์ณ์ บุญศิริ. 2522 : 16 ; อ้างอิงมาจาก Higgins. 1978) ได้ กล่าวถึงลำดับขั้นการพัฒนาการฟังไว้ 6 ขั้นดังนี้ คือ

1. ขั้นรับรู้ ผู้ฟังจะบอกได้ว่ากำลังได้ยินเสียงในภาษาใด
2. ขั้นบันทึกความจำระยะสั้น ผู้ฟังจะจดจำเสียงที่ได้ยินเหล่านั้นไว้ โดยยังไม่ทราบ ความหมายใด ๆ
3. ขั้นเข้าใจความหมายของคำ ผู้ฟังจะจำแนกหน่วยเสียงที่ได้ยินและทราบความหมาย ของคำแต่ละคำที่ได้ยิน
4. ขั้นเข้าใจสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ผู้ฟังจะวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาของหน่วย เสียงที่ได้ยิน และเข้าใจความสัมพันธ์ของหน่วยต่าง ๆ ทางภาษาของโครงสร้างนั้น ๆ คำใดทำ หน้าที่อย่างไรในประโยค การเน้นเสียง การยกระดับเสียงในประโยค เป็นต้น
5. ขั้นอ้างอิง ผู้ฟังจะนำโครงสร้างทางภาษาของเสียงที่ได้ยินนั้นมาสัมพันธ์กับความรู้ และประสบการณ์เดิม ตลอดจนสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง
6. ขั้นสรุปความหมาย ผู้ฟังจะวินิจฉัยความหมาย และทำความเข้าใจข้อความที่ได้ยิน ทั้งหมดแล้วจดจำความหมายนั้น ๆ ไว้ เพื่อการฟังในลำดับต่อไป

นอกจากนี้ แวลเลท (Valette. 1972 : 141 - 142) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. ระดับกลไก (Mechanical Skill) เป็นระดับที่ผู้เรียนได้ยินความแตกต่างของภาษาต่างประเทศ แต่ไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายของสิ่งที่ได้ยิน

2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมายของคำ และประโยคที่ได้เรียนไปแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่งอย่างง่าย ๆ ได้ และจับคู่ประโยคที่ได้ยินกับรูปภาพได้

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างที่ได้เรียนไปแล้ว สามารถตอบคำถาม หรือเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับคำถาม และสามารถเข้าใจข้อความที่ยาวมากกว่าหนึ่งประโยค

4. ระดับสื่อสาร (Communication) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำสั่ง คำอธิบาย สามารถเข้าใจข้อความที่ได้ยินแม้มีคำที่ไม่รู้ความหมายแทรกอยู่ และสามารถเติมข้อความที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน สามารถที่จะฟังข้อความที่พูดด้วยความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้ เช่น คำพูดในบทละคร ภาพยนตร์ วิทยู หรือรายการโทรทัศน์

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ระดับของข้อความ ข่าวสาร เห็นความแตกต่างของรูปแบบภาษาพูดโดยตรง และเข้าใจความหมายโดยนัย สามารถประเมินความรู้สึก อารมณ์ ความมุ่งหมายของผู้พูดจากน้ำหนัของคำ ประโยคที่เน้น และจากน้ำเสียงได้

ในการพัฒนาการฟัง จนถึงขั้นเกิดความเข้าใจ และวิเคราะห์ได้นั้น ต้องผ่านขั้นตอนของการจดจำเสียง จำแนกเสียงของคำหรือกลุ่มคำได้ ทราบตำแหน่งของคำที่ใช้ในประโยค และฝึกมาแล้วยังเพียงพอจึงจะสามารถคัดเลือกองค์ประกอบทางภาษาที่จำเป็นมาสัมพันธ์กับความรู้เดิม และแปลความได้ การแปลความที่ถูกต้องจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมขณะฟัง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการพูด

ความหมายของการพูด

แวลเลท (Valette. 1972 : 120) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียง คำพูด และการออกเสียงสูง - ต่ำในประโยคเท่านั้น แต่ในด้านหน้าที่ การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และถ้าจะให้ดีขึ้น การพูดยังต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่

ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย และยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่าการพูดสื่อสารที่ดีนั้น ลักษณะของท่าทางที่ประกอบ มีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

✓ พอลสัน (ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์. 2536 : 19 - 21 ; อ้างอิงมาจาก Paulston. 1978 : 56 - 57) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วยนั่นคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้ การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูดด้วย (Nonverbal Behavior) ดังนั้น องค์ประกอบที่ไม่ใช้คำพูดนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

✓ สกอต (Scott. 1981 : 70) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟัง และมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด (Form) และมีความหมายแบบใด รวมไปถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์

เซียร์ล (Searle. 1978 : 85 - 90) กล่าวว่า การพูดติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วย สิ่งต่อไปนี้ คือ

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคขึ้นมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย

2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิด หรือบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์ (Propositionary Act) หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น อันได้แก่ การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึก หรือเชื่อถือ เช่น การพูดที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจ หรือทำให้เกิดการเข้าใจผิด

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) หมายถึง การแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอรับรอง ดักเตือน ยอมรับ ขอโทษ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้อง อีกทั้งสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูด ให้สอดคล้องและเหมาะสมด้วย

การพัฒนาการพูด

จากสมมุติฐานการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) ของแครชเชน (Krashen. 1983 : 21, 32 - 35) กล่าวว่า ความเข้าใจในการฟังนั้น เป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกต่อความสามารถในการพูดที่จะปรากฏออกมาเองหลังจากการสร้างสมรรถภาพ โดยผ่านข้อมูลป้อนเข้า ที่สามารถเข้าใจความหมาย (Comprehensible Input) ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอ ที่ผู้เรียน จะมีระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เสียก่อน ซึ่งอาจจะใช้เวลาเป็นชั่วโมง เป็นเดือน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และอายุ ผลที่ได้ในตอนแรกอาจจะมีข้อบกพร่อง และไม่มีความถูกต้องมากนักอาจเป็นเพียงคำหรือวลีสั้น ๆ เมื่อได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่เข้าใจได้ ซึ่งรวมถึงโครงสร้างและมีความหมายมากขึ้นก็จะ ได้รับความสมบูรณ์ในการพูดมากขึ้น ในภาษาที่มีโครงสร้างและความหมายที่ยากกว่าเดิมผู้รับภาษาสามารถจะมีความเข้าใจในการฟังได้ โดยผ่านเนื้อหาที่นอกเหนือจากภาษาพูด (Extra Linguistic Information) ซึ่งใช้โสตทัศนูปกรณ์เข้าไปช่วยในการรับรู้ภาษา

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นได้เองหลังจากได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่เข้าใจได้ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอ และใช้ระยะเวลาในการปรับตัว ซึ่งจะมาก หรือน้อยขึ้นอยู่กับสถานการณ์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ความหมายของการสื่อสาร

คำว่า "การสื่อสาร" ตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Communication" ซึ่งมาจากรากศัพท์ภาษาละตินว่า "Communis" แปลว่า ร่วมกัน เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน และพร้อมกัน (อวิชชัย ลันคติประภา. 2528 : 6 - 7) โดยทั่วไปการสื่อสารมี 2 ความหมาย คือ การสื่อความหมายระหว่างมนุษย์ (Human Communication) และการคมนาคมขนส่ง (Transportation) (เชวง จันทระเชตต์. 2528 : 24)

ซาวิญยอง (Savignon. 1983 : 8) กล่าวว่า การสื่อสาร คือ กระบวนการอันต่อเนื่องของการแสดงความรู้สึก การแปลความ ตีความ และการแลกเปลี่ยนข่าวสาร โอกาสของการสื่อสารจะไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งประกอบด้วยสัญลักษณ์และเครื่องหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น สัตว์ การแต่งกาย ทรงผม การยืน การฟัง การพยักหน้า การหยุดชะงักเสียงหรือคำพูด คนเราจะเกี่ยวข้องกับการสื่อสารตั้งแต่เกิดและเรียนรู้ที่จะต้องสนองในบริบทใหม่ ๆ เช่นเดียวกับการสะสมประสบการณ์ของชีวิตจากความคิดและความรู้สึกไปสู่สัญลักษณ์ในการเขียน การพูด การแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหว และน้ำเสียง จึงต้องรู้จักเลือกสรรสิ่งที่เหมาะสมไปใช้

ริเวอร์ส (Rivers. 1982 : 7) กล่าวว่า การที่นักเรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารได้อย่างประสบผลสำเร็จนั้น ครูผู้สอนและผู้แต่งตำราจะต้องตระหนักว่าไม่เพียงแต่นักเรียนจะสามารถแสดงความคิดเห็นด้วยประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น แต่นักเรียนจำเป็นที่จะต้องรู้ด้วยว่า วัฒนธรรมที่เป็นที่ยอมรับในสังคมนั้น เป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ระดับของภาษาที่เหมาะสมที่ใช้ในสถานการณ์การสื่อสารที่แตกต่างกัน จะต้องทราบว่าเมื่อไรใช้กริยา อาการ สีหน้า สายตา ฯลฯ จึงจะเหมาะสมในการใช้ภาษา ต้องเข้าใจว่าเมื่อไรควรเป็นฝ่ายพูด และเมื่อไรควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังพูดโดยการเป็นผู้ฟังที่ดี และรอจังหวะที่จะพูด และจะต้องทราบด้วยว่าคำถามและข้อวิจารณ์อันใดที่ควรจะต้องแสดงความเห็น และสิ่งที่แน่นอนก็คือ นักเรียนจะต้องเข้าใจการใช้เสียง การเน้นหนักคำในประโยค (Stress) และรวมทั้งระดับเสียงในประโยค (Intonation)

บราวน์ (Brown. 1980 : 88) กล่าวว่า การติดต่อสื่อสาร (Communication) หมายถึง กระบวนการรับและส่งสารที่เกี่ยวข้องระหว่างบุคคลอย่างน้อยตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน การพูดจะไม่มี ความหมายและไม่เกิดการติดต่อสื่อสารหากผู้ฟัง ไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวที่พูดหรือจุดประสงค์ของการพูดนั้น ฉะนั้นการสื่อสารจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้ฟัง และผู้พูดด้วย

รีเวล (Revell. 1979 : 110) กล่าวว่า การติดต่อสื่อสาร หมายถึง การแลกเปลี่ยนความรู้ ข่าวสาร แนวคิด ความเห็น และความรู้สึกระหว่างบุคคล การติดต่อสื่อสารอาจจะเกิดขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ นับตั้งแต่ตัวหนังสือที่ซับซ้อนจนกระทั่งความเคลื่อนไหวของดวงตา และสิ่งที่เกิดจากการสื่อสารที่แท้จริงนั้น ควรจะเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่ หรือเป็นความรู้ใหม่แก่ผู้รับ จะต้องไม่ใช่สิ่งที่ผู้รับ รู้คำตอบล่วงหน้าแล้วว่า เขาจะพูดอย่างไรและจะให้คำตอบอะไร เนื่องจากภาษาที่เราใช้แต่ละครั้งไม่ใช่เป็นเพียงการบอกข้อเท็จจริงเท่านั้น แต่จะเป็นสื่อที่ประกอบด้วยอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูดด้วย คำพูดประโยคเดียวสามารถทำให้ผู้ฟังตีความหมายได้หลายอย่าง อีกทั้งแสดงทัศนคติของผู้พูดจากการใช้ระดับเสียง ท่าทาง การแสดงสีหน้า รวมทั้งวิธีการอื่นที่ไม่ใช่การพูด

สรุปได้ว่า การสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึก ระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ด้วยวิธีการต่าง ๆ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การสื่อสารจะไม่เกิดความหมาย หากผู้รับไม่เข้าใจ หรือแปลเจตนาของผู้ส่ง หรือผู้พูดไม่ได้ การสื่อสารที่ดีจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้ฟัง และผู้พูด การสื่อสารจะประสบผลสำเร็จได้นั้น นอกจากจะใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แล้ว ยังต้องใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบุคคล และสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

การติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

การติดต่อสื่อสารของมนุษย์เป็นกระบวนการที่ซับซ้อน และมีขั้นตอนการเกิดอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพจึงประกอบด้วยองค์ประกอบหลักของกระบวนการสื่อสาร 4 ประการ ได้แก่ แหล่งสาร (Source) เนื้อหาสาระ (Message) พาหะของสาร (Channel) และผู้รับสาร (Receiver) ดังที่ ธวัชชัย ลันคติประภา (2528 : 60 - 68) ได้กำหนด โครงสร้างของกระบวนการสื่อสารที่เรียกว่า SMCR ซึ่งในแต่ละองค์ประกอบนี้ ประกอบด้วยส่วนย่อย ๆ ที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดการสื่อสารอย่างได้ผล ดังต่อไปนี้

1. แหล่งสาร (Source, Communicator, Sender หรือ Transmitter) คือ แหล่งที่เกิดสาร หรือผู้ส่งสารซึ่งจะต้องมีปัจจัยต่าง ๆ ในการส่งสาร ดังนี้

1.1 ทักษะในการติดต่อสื่อสาร (Communication Skills) ได้แก่ ความชำนาญในการพูด ความชำนาญในการเขียน และการรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล

1.2 ทศนคติ (Attitudes) ได้แก่ ทศนคติต่อตนเอง ทศนคติต่อสาร และทศนคติต่อผู้รับสาร

1.3 ความรู้ (Knowledge) ได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องที่ตนจะสื่อสารออกไป แต่จะต้องพิจารณาด้วยว่าสารที่ส่งไปนั้น ผู้รับสารมีขีดความสามารถที่จะรับได้เพียงใด

1.4 ระบบสังคม และวัฒนธรรม (Social and Culture) ในแต่ละสังคมจะมีวิธีการสื่อสาร และการดำเนินชีวิตที่ต่างกันออกไป ดังนั้น ผู้ส่งสารจะต้องศึกษาถึงภูมิหลังของผู้รับสารด้วย

2. เนื้อหาสาระ (Message) หมายถึง สาระ เรื่องราว หรือสิ่งเร้าที่แหล่งสาร หรือผู้ส่งสารส่งไปยังผู้รับสาร ซึ่งอาจเป็นความคิด หรือเรื่องราวใด ๆ ที่ส่งไปตามสื่อ คำพูด ข้อเขียน ภาพวาด อื่นๆหนึ่ง สารก็คือ ผลผลิตใด ๆ ที่ผู้ส่งสารประกอบปรุงแต่งขึ้นตามความมุ่งหมายเพื่อส่งไปยังผู้รับสารโดยสื่อที่เห็นว่าเหมาะสม ซึ่งองค์ประกอบของสารมี 3 ประการ คือ

2.1 สัญลักษณ์ของสาร (Message Code) ได้แก่ เสียง หรือตัวอักษรในภาษา

2.2 เนื้อหาของสาร (Message Content) ได้แก่ ข้อความที่จะสื่อ

2.3 การจัดลำดับของเนื้อหา (Message Treatment) ได้แก่ การเรียงลำดับตามข้อความที่จะสื่อ

องค์ประกอบทั้ง 3 ประการของสารนี้ อาจแยกวิเคราะห์ในรูปขององค์ประกอบ (Elements) ได้แก่ เสียง พยัญชนะ และสระ ซึ่งเมื่อรวมกันอยู่ในโครงสร้าง (Structure) ใดโครงสร้างหนึ่ง ก็จะก่อให้เกิดความหมายอย่างหนึ่ง ดังนั้น ในการติดต่อสื่อสาร ผู้ส่งสารควรจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบ และโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้อง

3. พาหะของสาร สื่อ หรือช่องทาง (Channel or Medium) โดยปกติแล้วเราจะติดต่อสื่อสารโดยผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ การเห็น (Seeing) การได้ยิน (Hearing) การสัมผัส (Touching) การได้กลิ่น (Smelling) และการชิมรส (Tasting) พาหะของสารนี้ คลุมความหมาย 3 ประการ คือ

3.1 การเข้ารหัส และการถอดรหัสข่าวสาร (Modes of Encoding and Decoding Message)

3.2 พาหะซึ่งเป็นตัวข่าวสาร (Message-Vehicle)

3.3 ตัวนำพาหะ หรือตัวนำข่าวสารไป (Vehicle-Carriers)

4. ผู้รับสาร หรือกลุ่มเป้าหมาย (Receiver or Destination) หมายถึง ผู้ที่รับสารจากแหล่งสาร หรือผู้ส่งสาร ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางที่สารส่งไปถึง ตามปกติในกระบวนการสื่อสารนั้น ผู้รับสารและผู้ถอดรหัสข่าวสารที่ส่งมามักจะเป็นบุคคลเดียวกัน และในการรับสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้รับสารต้องมีปัจจัย ดังนี้

4.1 ทักษะในการติดต่อสื่อสาร (Communicative Skills) ได้แก่ ความชำนาญในการฟัง การอ่าน และเมื่อได้อ่าน ได้ฟังแล้ว ก็ต้องรู้จักใช้เหตุผลในการแปลความหมายของสารนั้นว่า ผู้ส่งสารมีความประสงค์อะไร

4.2 ทศนคติ (Attitude) ได้แก่ ทศนคติต่อตนเอง ต่อสาร และต่อผู้ส่งสาร

4.3 ความรู้ (Knowledge) ผู้รับสารจะต้องมีความรู้ในเนื้อหาของสาร

4.4 ระบบสังคม และวัฒนธรรม (Social and Culture) ผู้รับสารจะต้องตระหนักถึงตำแหน่งหน้าที่ของตนในสังคม วัฒนธรรม และคำนึงถึงระบบสังคมและวัฒนธรรมของผู้ส่งสารด้วย

นอกจากนี้ เชวง จันทระเชตต์ (2528 : 30) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ในการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบอื่น ๆ อีก 2 ประการ คือ ผล (Effect) และปฏิกิริยาตอบสนอง (Feedback) ดังนี้

ผล (Effect) หมายถึง ลักษณะการเปลี่ยนแปลงระดับความรู้ ความคิดพฤติกรรม หรือทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ในระดับบุคคล หรือส่วนรวม อันเนื่องมาจากการได้รับสาร

ปฏิกิริยาตอบสนอง (Feedback) หมายถึง วิธีการ กิริยาท่าทางที่ผู้รับสารได้แสดงออกมาให้ผู้ส่งสารทราบว่า สารที่ส่งไปนั้นได้รับผลตามเป้าหมายหรือไม่ เพียงใด

สรุปได้ว่า ขั้นตอนในการสื่อสารที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องนั้น เริ่มจากการที่ผู้ส่งสารเข้ารหัสข้อมูลที่มีอยู่จากความคิดเป็นสารที่จะสื่อ แล้วส่งผ่านในรูปของสื่อคำพูด หรือข้อเขียน ผู้รับสารซึ่ง

รับสารจากสื่อแล้วจึงถอดรหัสความหมายเป็นความคิดของตน ทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง ซึ่งเป็นผลมาจากการรับสาร อาจกล่าวได้ว่า ประสิทธิภาพของการสื่อสารนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลักของกระบวนการสื่อสาร ซึ่งได้แก่ ผู้ส่งสาร (Source) เนื้อหาสาระ (Message) สื่อ หรือช่องทาง (Channel) และผู้รับสาร (Receiver) ซึ่งแต่ละองค์ประกอบมีความสำคัญ และมีผลต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการติดต่อสื่อสารได้เสมอกัน

หลักการในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

เนื่องจากแนวโน้มของการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การสอนจึงเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน นอกจากผู้เรียนจะต้องฝึกความสามารถในด้านคำศัพท์ เสียง และโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ แล้ว ยังต้องเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกควบคู่ไปกับการรู้ภาษาด้วย ทั้งนี้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการสื่อความหมายด้านต่าง ๆ นั้น มิได้หมายความว่าเฉพาะถึงภาษาพูดหรือภาษาเขียนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงอากัปกริยาต่าง ๆ ที่แสดงออกในระหว่างการสื่อสารด้วย ดังที่ ลอว์ หุตากร (2524 : 3 - 5) ได้แบ่งประเภทของการสื่อสารภาษาออกเป็น 2 หมวด คือ

1. การสื่อสารภาษาโดยใช้ถ้อยคำ (Verbal Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน ไม่ว่าจะเป็นโดยทางใด เช่น การพูดโดยตรง การโทรศัพท์ โทรเลข ตัวเลข หรืออื่น ๆ เป็นต้น
2. การสื่อสารภาษาโดยไม่ใช้ถ้อยคำ (Non-Verbal Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง (Gestures) สัญญาณ (Signal) และพฤติกรรมที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Behavior) อื่น ๆ นอกเหนือจากภาษาพูดหรือเขียน เช่น การสื่อสารของคนใบ้ การแสดงสีหน้า ท่าทางในหนังสือ เป็นต้น

ฟินอคเชียโร (Finochiaro. 1982 : 10) กล่าวว่า ปัจจุบันจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาต่างประเทศนั้น เน้นหนักด้านพัฒนาการทางสมรรถภาพในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น และกฎที่สำคัญของสมรรถภาพเพื่อการสื่อสารก็คือ ความเหมาะสม และการเป็นที่ยอมรับในสถานการณ์ทางสังคม และวัฒนธรรมที่มีการใช้ภาษานั้น นอกจากนั้นยังกล่าวเสริมว่า ผู้เรียนที่มีสมรรถภาพในการสื่อสารแล้วนั้น จะต้องรู้และระวังอยู่เสมอว่า สถานการณ์การมีปฏิสัมพันธ์ติดต่อสื่อสารนั้นเกี่ยวข้องกับใคร (หมายถึง จำนวนของผู้ร่วมสนทนา อายุ เพศ บทบาท บุคลิกภาพ และสถานภาพทางสังคม เป็นต้น) เกิดขึ้นที่ไหน เกิดขึ้นเวลาใด หัวข้อเรื่องอะไร เพื่อจะตัดสินใจเลือกได้ว่าควรจะต้องใช้สื่อภาษาชนิดใด เช่น ภาษาพูดพื้นบ้านทั่วไป หรือภาษาพูดอย่างเป็นทางการเป็นกันเอง ไม่มีพิธีรีตรอง หรือภาษาราชการที่เป็นทางการมีพิธีรีตรองในการพูดกับผู้ร่วมสนทนา

ซาวิญยอง (Savignon. 1983 : 35 - 45) กล่าวว่า องค์ประกอบทั้ง 4 ของ สมรรถภาพการสื่อสารซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการออกแบบหลักสูตร และการฝึกในชั้นเรียน คือ

1. สมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) เป็นกฎเกณฑ์ที่สำคัญของหลักภาษาศาสตร์ อันได้แก่ ความสามารถในการจำคำศัพท์ หน่วยเสียง หน่วยคำ โครงสร้าง การผสมผสานองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้เข้าเป็นรูปคำ หรือรูปประโยค สมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์จะไม่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี ทางไวยากรณ์ ทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งโดยเฉพาะหรือความสามารถในการทำให้เกิดความรู้แจ้งเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ บุคคลจะแสดงสมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์ โดยการใช้กฎเกณฑ์ (Using a Rule) ไม่ใช่เรียนรู้กฎเกณฑ์ (Stating a Rule)

2. สมรรถภาพทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) การใช้ภาษาต้องคำนึงถึงกฎการใช้ภาษาในสังคม และต้องเข้าใจภาษาในบริบทของสังคม บทบาทของผู้ร่วมสนทนาข่าวสารที่แลกเปลี่ยนกัน และหน้าที่ของการมีปฏิสัมพันธ์ สิ่งที่ต้องพิจารณา คือ ความเหมาะสมในการใช้ภาษาและการตัดสินใจอะไรคือความเหมาะสมนั้นจะเกี่ยวข้องมากกว่าการที่จะรู้ว่าจะต้องพูดอะไร พูดอย่างไรเท่านั้น แต่ยังต้องรู้ว่าเมื่อไรควรที่จะเงียบด้วย ดังนั้น เป้าหมายหนึ่งของการวิเคราะห์วัฒนธรรมร่วมคือ ทำให้เกิดการรู้แจ้งในกฎเกณฑ์ (Explicit Rule) ที่จะช่วยให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาได้เข้าใจ และปรับตัวให้เข้ากับรูปแบบที่เขาไม่คุ้นเคย

3. สมรรถภาพทางการวิเคราะห์ข้อความ (Discourse Competence) ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการตีความประโยคเดียว แต่จะตีความตัวเชื่อมชุดของประโยค หรือคำพูดเพื่อสร้างความหมาย ทฤษฎี และการวิเคราะห์ข้อความจะเกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ การวิจารณ์วรรณกรรม สังคมวิทยา ปรัชญา มนุษยวิทยา การพิมพ์ การสื่อสาร ตัวเชื่อมระหว่างประโยคอาจจะไม่ชัดเจน กล่าวได้ว่า มันอาจจะไม่แสดงความรู้สึกต่อเนื้อระหว่างตัวเชื่อมหนึ่งกับอีกตัวเชื่อมหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้เกี่ยวกับโลกแห่งความจริง (Real World) และความคุ้นเคยกับเนื้อหา การแบ่งปันความรู้ โดยผู้เขียน ผู้พูด ผู้อ่าน และผู้ฟัง

4. สมรรถภาพทางด้านยุทธวิธี (Strategies Competence) คือ วิธีการที่บุคคลใช้ชุดเชยญูของความรู้ที่ไม่สมบูรณ์หรือองค์ประกอบที่จำกัดในการประยุกต์ใช้ เช่น งานที่ยากลำบาก นำราคาญ ไม่น่าเอาใจใส่ เปรียบเหมือนความจำเป็นในการจัดการว่า คุณจะทำอะไร เมื่อคุณไม่สามารถคิดคำพูดได้ คุณมีวิธีการอะไรที่จะรักษาช่องทางการสื่อสารให้ดำเนินการต่อไปในขณะที่คุณหยุดชะงักเพื่อคิด คุณจะให้คู่สนทนารู้ได้อย่างไรว่าคุณไม่เข้าใจคำพูดของเขา หรือเขาพูดเร็วเกินไป และคุณจะทำอย่างไรเมื่อข่าวสารของคุณเกิดการเข้าใจผิด ยุทธวิธีที่ใช้การสื่อสารออกไป ประกอบด้วย การถอดความ การย้ำ การพูดอ้อมค้อม การลังเลใจ การหลีกเลี่ยง การเตา เมื่ออยู่ในเงื่อนไขที่จำกัด และเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงอย่างคาดไม่ถึง

อัจจรา วงศ์โสธร (2527 : 127) ได้กล่าวสอดคล้องกับ บาคแมน และบาล์มเมอร์ (Bachman and Palmer. 1982 : 450) ว่าผู้เรียนจะมีสมรรถภาพในการสื่อสารนั้น จะต้องเป็นผู้มีความสามารถในการใช้ภาษา 3 ด้าน คือ

1. สมรรถภาพทางด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ (Linguistic Competence) หมายถึง ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ และมีความสามารถในการสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ เช่น เสียง (Phonology) ศัพท์ (Vocabulary) และไวยากรณ์ (Grammar) รู้ว่าประโยคใดถูกไวยากรณ์ ประโยคใดผิดไวยากรณ์ ผิดที่ใด และสามารถแก้ไขประโยคนั้นให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ได้

2. สมรรถภาพทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ความรู้ความสามารถทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม มีความรู้ความเข้าใจระเบียบปฏิบัติทางสังคมของผู้ใช้ภาษาร่วมกันทั้งผู้สื่อภาษาและผู้รับภาษา นั่นคือ มีความสามารถใช้รูปแบบของภาษา ทำเนียบของภาษา (Register) อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในสังคมซึ่งประกอบด้วย วัฒนธรรม ฐานะทางสังคม บทบาท เป็นต้น เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจแล้วเขาจะรู้ได้โดยอัตโนมัติว่า ควรใช้ภาษาลักษณะใดกับบุคคลประเภทใดจึงจะถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ

3. สมรรถภาพทางด้านปฏิบัตินิยม (Pragmatic Competence) หมายถึง ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติตนเพื่อการใช้ภาษา เช่น สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ การใช้กริยาท่าทาง สีหน้า การประสานสายตา และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกฎเกณฑ์ทางภาษาให้เข้ากับเนื้อหา การสื่อสารจะอาศัยสัญลักษณ์ (Symbols) และเครื่องหมาย (Signs) ทั้งวงจนะภาษา (Linguistic Terms) และอวงจนะภาษา (Extra linguistic Terms) เพื่อแสดงให้เห็นให้ผู้รับสื่อทราบว่า เรามีความรู้สึกเป็นอย่างไรเกี่ยวกับเนื้อหา (Content) นั้นโดยแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง ผู้รับสื่อสามารถเข้าใจ และคาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation) ว่าผู้สื่อจะพูดอะไร ด้วยน้ำเสียงอย่างไร โดยอาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์ของเขาเอง

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าสมรรถภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นความรู้ และความสามารถในการใช้ภาษาสร้างประโยคให้มีความหมาย และถูกต้องตามความนิยมของสังคมนั้น ๆ เพื่อเป็นการสื่อสารอย่างแท้จริงในชีวิตประจำวันตามธรรมชาติโดยคำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ความถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ที่แปรเปลี่ยนไปตามความนิยมของสังคม และวัฒนธรรมที่สังคมนั้น ยึดถือ โดยมีความสามารถใช้เทคนิควิธีในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคม

เอกสารที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลักการสร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดความสามารถในการสื่อสาร การวัดและประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร

เอกสารที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

แนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะที่สำคัญ คือ แนวการสอนที่เน้นโครงสร้างทางภาษา ซึ่งเรียกว่า การสอนตามแนวโครงสร้าง (Structural Syllabus) ส่วนอีกวิธีหนึ่งนั้น เน้นหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย โดยเรียกวิธีนี้ว่า การสอนตามแนวหน้าที่ของภาษา (Notional-Functional Syllabus) (Brown. 1980 : 202 - 203)

กล่าวได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ในช่วง 25 ปีที่ผ่านมา เป็นการสอนตามแนวโครงสร้าง ซึ่งมีวิธีการสอนที่เด่น ๆ อยู่ 2 วิธี คือ การสอนโดยเน้นหนักในแง่ของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ซึ่งได้แก่ วิธีไวยากรณ์ - แปล (Grammar Translation Method) ส่วนอีกวิธีหนึ่งคือ ฝึกทักษะให้เป็นนิสัย ซึ่งเน้นหนักไปในทักษะด้านการฟัง การพูด โดยการฝึกรูปแบบของประโยคซ้ำ ๆ (Pattern Practice) ได้แก่ วิธีสอนแบบฟัง - พูด (Audio-Lingual Method) ซึ่งทั้งสองวิธีนี้ต่างก็เคยได้รับความนิยมกันอย่างแพร่หลาย (Jakobovitz. 1971 : 254 - 255)

การสอนด้วยวิธีไวยากรณ์ - แปล เกิดจากความเชื่อที่ว่า ภาษาทุกภาษาประกอบด้วยกฎเกณฑ์ที่มีการจัดเป็นระบบ ภาษาที่เรียนจึงเปรียบเสมือนระบบของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มีความหมายและความสัมพันธ์กัน โดยกฎเกณฑ์และความหมายในภาษาของผู้เรียนนั้น จะทำหน้าที่เป็นตัวชี้แนะ (Reference) ไปสู่การเรียนรู้ภาษาใหม่ (Stern. 1983 : 455) การสอนจึงใช้วิธีแปลเป็นภาษาของผู้เรียนทั้งหมด เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่เรียนอย่างแจ่มชัด และสามารถจดจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง อย่างไรก็ตามการสอนด้วยวิธีนี้ ผู้เรียนไม่สามารถนำภาษาที่เรียนไปใช้ได้ เนื่องจากผิดธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา คือ ไม่ได้เน้นทักษะด้านการฟัง และการพูด นอกจากนี้ ยังไม่มีภาษาใดที่จะมีคำ และโครงสร้างที่ให้ความหมายเหมือนกันโดยสมบูรณ์ การสอนโดยวิธีแปลจะยิ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน (สุริ พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 24)

จากการที่ผู้เรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจและพูดไม่ได้ จึงได้มีการพัฒนามาเป็นวิธีการสอนแบบฟัง - พูด ซึ่งมีรากฐานอยู่บนความเชื่อหลัก 2 ประการที่ค่อนข้างเด่นชัด คือ ภาษา คือ การพูด ไม่ใช่การเขียน (Language speech, not writing) และภาษา คือ นิสัยหรือความเคยชิน (Language is a set of habits) (Moulton. 1961 : 86 - 9) แนวการสอนจึงเน้นหนักไปในด้านการฟัง การพูด และการฝึกเลียนแบบรูปแบบประโยคซ้ำ ๆ จนเป็นนิสัยเพื่อให้เกิดความเคยชินและนำไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ อย่างไรก็ตามแม้ว่า ความเชื่อนี้จะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป แต่ในการปฏิบัติแล้วการฟัง-พูด อย่างมีประสิทธิภาพยังมีน้อยมาก เพราะผู้สอนส่วนใหญ่

ยังไม่สามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ดังรายงานผลการวิจัย ฉบับที่ 19 ของสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ เรื่องผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับต่าง ๆ ซึ่งกล่าวไว้ว่า มีครูไทยในกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 25 ที่บอกว่ามีความสามารถเบื้องต้นที่จะฟังภาษาอังกฤษที่เจ้าของภาษาพูดได้เข้าใจ ยิ่งไปกว่านั้น ครูทั่วไปยังประเมินความสามารถของตนในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอีกด้วย (สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. 2519 : 52) ดังนั้น เมื่อผู้สอนขาดทักษะในการฟัง การพูด จึงเป็นไปได้ว่าผู้สอนจะหันไปสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูดที่เน้นไปในด้านการเรียนรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และการเรียนโดยวิธีฝึกเลียนแบบภาษาซ้ำ ๆ

นอกจากนี้ การฝึกเลียนแบบรูปแบบภาษาซ้ำ ๆ เพื่อสร้างให้เกิดความเคยชินนั้นยังเป็นการจำกัดความคิดในการสร้างสรรค์ของผู้เรียน คือผู้เรียนสามารถใช้ประโยคได้ภายในรูปแบบที่ได้ฝึกฝนมาเท่านั้น ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับความต้องการใช้ภาษาในชีวิตจริงของผู้เรียน เพราะแต่ละคนต่างก็ต้องการรูปแบบที่จะนำไปใช้สื่อความหมายตามความจำเป็นที่ไม่เหมือนกัน ซึ่ง วิดโดว์สัน (Widdowson. 1983 : 118) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่าเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาไม่จำเป็นต้องตั้งต้นด้วยการเรียนรู้ระบบของภาษา เพราะเขาต้องการจะเล่าเรื่อง ถามโต้ตอบ บอกความต้องการ หรืออธิบายความรู้สึกที่มีอยู่มากกว่า แต่เมื่อพิจารณาต่อสื่อการเรียนที่ใช้กันอยู่ส่วนมากในขณะนั้น จะเห็นว่าไม่สัมพันธ์หรือสอดคล้องกับความต้องการใช้ภาษาของผู้เรียน เพราะกิจกรรมทางภาษาที่จัดขึ้นมักจะเกิดในบรรยากาศที่ไม่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง แต่สร้างขึ้นเพื่อจุดหมายในการฝึกภาษาเท่านั้น ผู้เรียนจึงไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้

เมื่อเห็นว่าการเรียนการสอนตามแนวโครงสร้างนั้น ไม่สามารถเอื้อต่อการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความสามารถในการสื่อความหมายในชีวิตจริง อันเป็นเป้าหมายสำคัญของการเรียนภาษา จึงได้เกิดมีการเคลื่อนไหวในวงการสอนภาษาโดยนักภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษาเป็นต้นว่า วิลกินส์ (D.A. Wilkins) และแวน เอก (J.A. Van Ek) ได้พิจารณาโปรแกรมการเรียนการสอนที่เรียกว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Syllabus) ขึ้น โดยพยายามชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในการสอนภาษาต่างประเทศ ก็คือต้องทราบให้ชัดว่าผู้เรียนต้องการสื่อความหมายในเรื่องใด และต้องใช้ภาษาอย่างไรในเรื่องนั้น ๆ เช่น ต้องการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในการถามข้อมูล ขอโทษ ขอขอบคุณ โต้แย้ง วิจารณ์วิจารณ์ ฯลฯ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็คือ หน้าที่ของภาษา (Function) หรือสิ่งที่ภาษากระทำการในการสื่อความหมายนั้น ๆ (Wilkins. 1976)

แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร จึงเกิดจากความเชื่อที่ว่า ภาษา คือ การสื่อความหมาย (Language is for Communication) ส่วนความสามารถทางด้านตัวภาษา (Linguistic

Competence) อันได้แก่ความรู้ในเรื่องของรูปแบบ (Form) และความหมาย (Meaning) ของภาษา อันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความสามารถในการสื่อความหมาย (Freeman. 1986 : 133) ดังนั้น ในการจัดประมวลเนื้อหาในการสอนจึงควรกำหนดว่า จะให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาเพื่อใช้ในหน้าที่ (Function) ใดบ้าง และในแต่ละหน้าที่จะต้องใช้รูปแบบภาษาอย่างไร รวมทั้งโครงสร้างไวยากรณ์ที่สอดแทรกอยู่ในแต่ละหน้าที่ อีกทั้งองค์ประกอบอื่น ๆ ที่จะช่วยให้การใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม เป็นต้นว่า จะต้องสื่อความหมายกับใคร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะต้องสัมพันธ์กับท่าทางและน้ำเสียงที่ใช้ การสื่อความหมายจึงจะสมจริงและมีประสิทธิภาพ

สรุปแล้ว การเรียนการสอนภาษานั้น นอกจากมีจุดประสงค์ปลายทางอยู่ที่ความรอบรู้ในเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์แล้ว ยังต้องเป็นการรอบรู้ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร (Communicative Functions) อีกด้วย เพราะความรอบรู้ในเรื่องคำศัพท์และไวยากรณ์จะไม่เกิดผลอะไร ถ้าผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาได้ตามความต้องการที่จะสื่อ ดังนั้น ในการปฏิบัติที่แท้จริงของการเรียนภาษาต่างประเทศก็คือ การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายที่ตนต้องการ ซึ่งแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้ถือว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในวงการเรียนการสอนภาษา และทำให้วิธีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไป ดังนี้ คือ

1. เป็นการสอนเพื่อเน้นความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) มากกว่าความสามารถทางตัวภาษา (Linguistic Competence)
2. เป็นการสอนที่เน้นไปในทางสนทนา โดยใช้ภาษาที่จะนำไปใช้ได้จริง และการสอนเป็นข้อความต่อเนื่องมากกว่าเป็นประโยคในรูปของกาล (Tense)
3. เป็นการสอนให้ผู้เรียนระลึกอยู่เสมอว่ามีภาษาหลายรูปแบบที่ใช้ในการสื่อความหมาย และฝึกฝนให้ผู้เรียนรู้จักนำรูปแบบต่าง ๆ ของภาษาไปใช้เพื่อการสื่อความหมาย โดยจะเน้นที่ความเหมาะสมในการใช้ภาษา (Appropriacy) มากกว่าความถูกต้องของตัวภาษา (Accuracy)

จึงกล่าวได้สรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มิได้อาศัยความรู้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังต้องมีความรู้ระเบียบวิธีปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และการปฏิบัติตนให้ถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษาประกอบด้วย ซึ่งการที่ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษแม้ว่าจะใช้เวลาในการเรียนหลายต่อหลายปี อาจเนื่องมาจากการสอนในสมัยก่อนเน้นความสำคัญในด้านโครงสร้าง และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ จนมากเกินไป โดยไม่คำนึงถึงการใช้ภาษาตามความเป็นจริงในชีวิต แต่ปัจจุบันการเรียนการสอนได้เปลี่ยนแปลงไป โดยเน้นการสอนเพื่อให้เกิดความสามารถในการสื่อสารอย่างแท้จริง ซึ่งจะช่วยสนองความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ซึ่งคาดว่าจะนำประโยชน์มาสู่ทั้งตัวผู้เรียน และวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยต่อไป

หลักการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อสาร

จากแนวคิดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้รูปแบบของการทดสอบทางภาษาเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังที่ กาญจนา ปราบพาล (2530 : 139 - 140) ได้กำหนดลักษณะของแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการสื่อสาร สรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะของภาษาที่นำมาใช้ทดสอบควรเป็นภาษาที่ใช้ในสภาพความเป็นจริง ที่ใช้ในการสื่อสารคือ เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ มีความเป็นธรรมชาติ สมเหตุสมผล อยู่ในบริบท และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร

2. วัตถุประสงค์ในการวัดควรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน และตรงกับความต้องการของผู้เรียน เนื้อหาของข้อสอบอาจนำมาจากด้านการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันในการศึกษา และการประกอบอาชีพ ซึ่งรายละเอียดในแต่ละด้านขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้เรียนแต่ละระดับ

3. การออกข้อสอบควรคำนึงถึงความสามารถ และประสบการณ์ของผู้เรียน ด้วยการตัดสินความสามารถของผู้เข้าสอบ ควรพิจารณาจากเกณฑ์ที่กำหนดว่าบรรลุวัตถุประสงค์ในเรื่องใด เพราะฉะนั้น การตัดสินแบบอิงกลุ่มจึงไม่เหมาะกับการทดสอบความสามารถในการสื่อสาร

4. รูปแบบการสื่อสารมีได้หลายลักษณะ ทั้งแบบมีการโต้ตอบและไม่มีการโต้ตอบ ข้อสอบนั้นควรสอดคล้องกับรูปแบบของการสื่อสารด้วย บางครั้งอาจใช้ทำการทดสอบแบบเขียนตอบ ต้องสังเกตจากพฤติกรรมในชั้นเรียน และบางครั้งอาจต้องให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง

5. การสื่อสารไม่สามารถแยกองค์ประกอบของภาษาออกจากองค์ประกอบอื่น ๆ ได้ เพราะฉะนั้น การทดสอบความสามารถในการสื่อความหมายจริง ๆ จึงไม่ควรแยกการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ แต่ในกรณีที่จัดสอบไม่ได้ควรใช้สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงที่สุด ซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบของการจำลองสถานการณ์

6. องค์ประกอบของการใช้ภาษา ประกอบด้วยความรู้เรื่องเสียง คำศัพท์ โครงสร้างการใช้ภาษาในสถานการณ์ และกลวิธีในการสื่อสาร การทดสอบวัดความสามารถในด้านเหล่านี้ไม่ควรแยกวัดแต่ละองค์ประกอบ เพราะในการใช้ภาษาจริง ๆ ต้องใช้ทุกองค์ประกอบไปพร้อม ๆ กัน ผู้ออกข้อสอบควรศึกษาว่าในแต่ละจุดประสงค์ของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร องค์ประกอบใดมีบทบาทสำคัญมากกว่าที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารและอาจให้น้ำหนักกับองค์ประกอบนั้น ๆ มากกว่าองค์ประกอบอื่น

7. ความสามารถในการสื่อสารเป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่อง การทดสอบเป็นเพียงการวัดความสามารถในช่วงเวลาหนึ่ง และอาจมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ทำให้ขาดความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ในการวัด จึงควรมีการประเมินผลแบบต่อเนื่อง ซึ่งอาจใช้วิธีการอื่นนอกเหนือจากการทดสอบมาพิจารณาด้วย นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้ยังเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนด้วย

อัจฉรา วงศ์โสธร (2529 : 71 - 144) ได้กล่าวถึงวิธีทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามทฤษฎีสภาวะแวดล้อมสัมพันธ์ (United-environmental) สรุปได้ ดังนี้

1. เป็นการทดสอบสมรรถวิสัยของการสื่อความหมายทางภาษา โดยมีตัวแปรทางสังคม และวัฒนธรรมมาประกอบ (Macro Test)

2. เป็นการทดสอบทักษะสัมพันธ์ (Integrative)

3. เป็นการทดสอบทักษะรวม (Global Tests) ซึ่งแบบทดสอบอาจมีลักษณะ ดังนี้

3.1 แบบทดสอบ Cloze ซึ่งนำเอาเนื้อความที่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง (Self-contained passage) มา และละคำที่ 5, 7 หรือ 10 ไว้อย่างมีระบบเพื่อให้ผู้สอบเติมคำด้วยตนเอง ในการสอบแบบ cloze นี้ผู้สอบต้องใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ บริบททางภาษา และบริบททางสังคม ตลอดจนสามารถสะกดตัว และเขียนได้อย่างถูกต้อง

3.2 แบบทดสอบเขียนตามคำบอก ทดสอบทักษะการฟัง และการเขียนให้ถูกต้องตามคำบอก ซึ่งต้องอาศัยความรู้ในเนื้อหาภาษา ไวยากรณ์ และการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แบบทดสอบเขียนมี 2 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนแบบเต็มเต็ม หมายถึง การที่ผู้สอบต้องเขียนตามคำบอกทั้งเนื้อความ หรือการเขียนตามคำบอกบางส่วน (Partial Dictation) คือ มีการให้ข้อความส่วนใหญ่ว่าง เว้นไว้เฉพาะประโยค วลี หรือข้อความที่จะให้เติมคำบอก

3.3 แบบทดสอบหน้าที่ของภาษา (Function Tests) การถามเกี่ยวกับทำเนียบภาษา (Register) ซึ่งเป็นการวัดความรู้ทางสังคมวิทยาของการใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษา เช่น ข้อความนั้น ๆ เป็นคำถาม คำทักทาย คำขอร้อง คำสั่ง หรือเนื้อหาภาษาที่สอบเป็นรายงาน บทวิเคราะห์วิจารณ์ เป็นต้น

3.4 แบบทดสอบภาษาเชิงปฏิบัตินิยม (Pragmatic Tests) เป็นแบบทดสอบในด้านการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน โดยกำหนดสถานการณ์และสถานการณ์ของผู้ส่ง - ผู้รับสาร เช่น การพูดทักทาย การกล่าวคำอำลา การเขียนจดหมาย การกรอกแบบฟอร์ม เป็นต้น

3.5 สอบการแปล การบรรยาย การเป็นล่าม การเขียนเรียงความ ซึ่งเน้นด้านการสื่อสารภาษา โดยมีการรับสาร คือ ความเข้าใจเนื้อความเป็นรากฐาน

สรุปได้ว่า แนวคิดในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลทำให้รูปแบบของการทดสอบทางภาษาเปลี่ยนไป นั่นคือมีการนำเอาปัจจัยทางสังคม และวัฒนธรรมเข้ามาเป็นตัวกำหนดในการสร้างแบบทดสอบมากขึ้น ลักษณะของแบบทดสอบ เป็นแบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ แบบทดสอบทักษะรวม แบบทดสอบภาษาเชิงปฏิบัตินิยม การแปล และการพูด หรือเขียนเพื่อบรรยายสิ่งต่าง ๆ

การวัดและประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะยึดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเป็นหลัก ดังที่ ประภา งานไพโรจน์ (2526 : 30) ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าการประเมินผลจะประเมินเมื่อสอนจบจุดประสงค์หนึ่ง ๆ ไม่ใช่รอประเมินเมื่อสอนจบทั้งเรื่องอย่างที่เคยทำกันในอดีต ลักษณะการประเมินแบบใหม่จึงเป็นลักษณะที่สอนไปประเมินไปในขณะเดียวกัน การประเมินผลก็จะเน้นในเรื่อง การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินผลมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การเล่นเกม การสังเกต แบบฝึกหัดที่เร้าความสนใจด้วยรูปภาพ ที่ท้าทายความคิดให้อยากสื่อความหมาย

กาญจนา ปราบพาล (2530 : 142 - 155) ได้กล่าวเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้วัด และประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร ดังนี้

1. แบบใช้ข้อสอบประเภทเขียนตอบ วัดความสามารถทางด้านภาษาเขียน หรือภาษาพูด หรือทักษะรวมแล้วแต่จุดประสงค์ของการทดสอบ ซึ่งอาจเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันในการศึกษา หรือในงานอาชีพ

2. แบบสังเกตกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นวิธีการวัดผลอย่างหนึ่งซึ่งครูผู้สอนใช้ประกอบในการประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรมการใช้ภาษาของนักเรียนในชั้นเรียน การวัดผลนั้นอาจจะได้จากการสังเกตการทำกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่มของนักเรียนก็ได้ โดยเน้นวัดจุดประสงค์เชิงปฏิบัติ การวัดผลโดยวิธีการสังเกตนี้ มักจะใช้กับชั้นเรียนที่มีนักเรียนไม่มากนัก

3. แบบให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับความต้องการใช้ภาษาของผู้เรียน เพราะฉะนั้น ผู้เรียนควรมีส่วนในการประเมินผลการเรียนของตนเองด้วย การประเมินผลโดยผู้เรียนเอง เป็นรูปแบบการวัดผลที่ทำให้ผู้เรียนไม่ตื่นตกใจ และเครียดเหมือนกับการวัดผลโดยการทดสอบ แต่นักวัดผลควรระวังในเรื่องความเชื่อถือได้ของคำตอบ เพราะผู้ตอบบางคนมักจะไม่ตอบตามความจริง ดังนั้น ผลของการทดสอบอาจคลาดเคลื่อน คือ คะแนนที่ได้มักจะสูงกว่าที่เป็นจริง

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลความสามารถในการสื่อสารนั้น จะประเมินเมื่อสอนแต่ละจุดประสงค์จบแล้ว ซึ่งเป็นการประเมินความสามารถการใช้ภาษาของนักเรียนในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถทดสอบได้โดยใช้วิธีการวัดผลทางอ้อม โดยผ่านข้อทดสอบแบบเขียนตอบ การสังเกตจากกิจกรรมในชั้นเรียน และการให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

แมคเคย์ และเมาท์ฟอร์ด (Mackay and Mountford. 1978 : 1 - 5) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ หรือภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purpose : ESP) หมายถึง การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศซึ่งมีจุดมุ่งหมายไว้อย่างชัดเจนว่าจะเรียนไปเพื่อใช้ประโยชน์อะไร มิใช่มีจุดประสงค์เพียงเพื่อให้รู้และเข้าใจภาษาอังกฤษเท่านั้น หากแต่เป็นการเรียนเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายอันใดอันหนึ่งที่ตั้งไว้อย่างชัดเจน

ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะมีความแตกต่างจากภาษาอังกฤษทั่วไปในแง่ที่ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ มีพื้นฐานที่การวิเคราะห์ความต้องการทางด้านการสื่อสารของผู้เรียน หรือผู้ใช้ภาษาในขอบเขตเฉพาะของแต่ละอาชีพ หรือแต่ละกิจกรรม และในขณะเดียวกันก็ขึ้นอยู่กับ การวิเคราะห์ในรายละเอียดของแต่ละอาชีพว่าต้องใช้ภาษาในรูปแบบใด (Stevens. 1980 : 108 - 113) และเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เฉพาะ (Graham and Beardsley. 1986 : 227 - 239)

มันบี้ (Munby. 1978 : 2) ได้แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะไว้ 2 ประเภท ดังนี้ คือ

1. เป็นภาษาอังกฤษเพื่อการงานอาชีพ (English for Occupational Purpose : EOP) หมายถึง ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียน หรือผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องใช้ในการประกอบอาชีพ เช่น การทำงานในบริษัทการบิน การโรงแรม หรือการท่องเที่ยว เป็นต้น

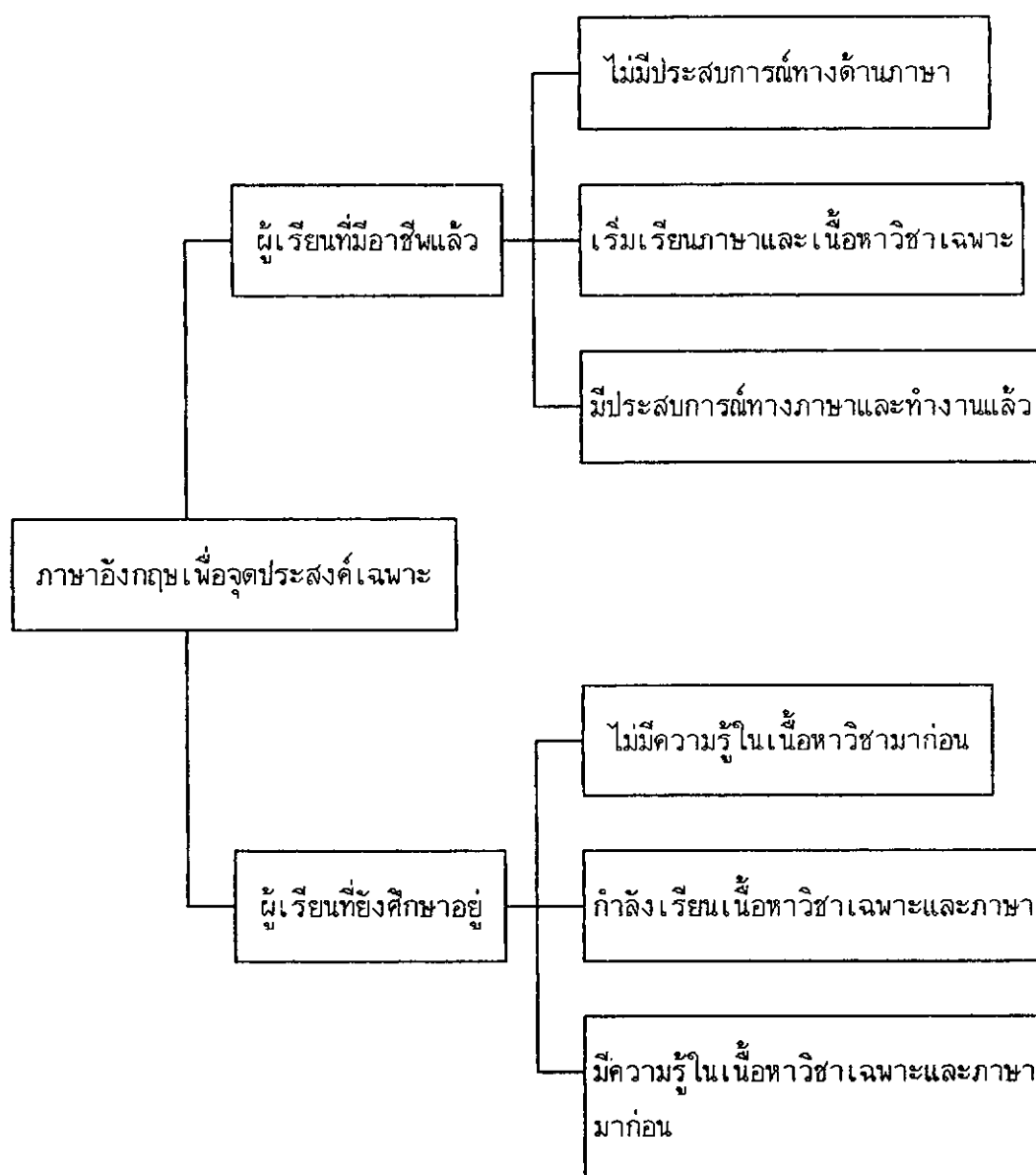
2. เป็นภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ (English for Academic Purpose : EAP) หมายถึง ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียน หรือผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องใช้ในการศึกษา อาจใช้เป็นบางส่วนหรือตลอดช่วงการศึกษา เช่น การศึกษาด้านเกษตรกรรม หรือ วิศวกรรมเคมี เป็นต้น

ภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยว มีลักษณะเป็นภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ ซึ่งผู้เรียนอาจมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาเพื่อเตรียมไว้สำหรับประกอบอาชีพ เพื่อการศึกษาต่อหรือเรียนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการประกอบอาชีพ หรือผู้เรียนอาจมีความสามารถในการทำงานเป็นอย่างดี แต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานให้ได้ผลดีเท่ากับ หรือใกล้เคียงกับภาษาแม่ของตนเอง (Robinson. 1980 : 13 - 14)

นอกจากนี้ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ (ESP) ในปัจจุบัน ยังมีบทบาทมากต่อความคิดทางการศึกษาทุกประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียน ในแง่ที่การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ สามารถตอบสนองจุดประสงค์ทาง

การศึกษาที่ให้ศึกษาตัวผู้เรียน วิเคราะห์ความต้องการ และจุดประสงค์ในการเรียนของตนเอง ให้ตัวผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียนการสอน

สตรீฟเวนส์ (Stevens. 1978 : 195 - 196) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะได้ผลอย่างน่าพึงพอใจ ควรมีการแบ่งระดับของผู้เรียนเสียก่อน และให้การสอนที่เหมาะสมแก่ระดับนั้น ๆ ความแตกต่างของผู้เรียนนี้แยกให้เห็นได้ชัดเจน ตามภาพประกอบ ดังนี้ (Stevens. 1978 : 195 - 199)

ภาพประกอบ 1 ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะที่แบ่งระดับของผู้เรียน

ประเทศไทย ได้เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ (ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ) โดยได้เน้นภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ด้วยเช่นกัน คือ

1. ด้านเศรษฐกิจ นับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 เป็นต้นมา นโยบายของรัฐบาลได้ให้ความสำคัญในการเพิ่มรายได้ประชาชาติด้านเงินตราต่างประเทศ และได้เล็งเห็นว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมากขึ้น

2. ด้านการเมือง เนื่องจากมีผู้ลี้ภัยชาวเขมร ลาว เวียดนาม ได้อพยพเข้ามาอยู่ตามชายแดนไทย องค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ เช่น กาชาดสากลได้เข้ามาตั้งหน่วยงานให้ความช่วยเหลืออยู่ในประเทศไทย และหน่วยงานเหล่านี้ก็ต้องการบุคลากรเพื่อติดต่อกับผู้อพยพในฐานะล่าม ผู้แปล ฯลฯ จึงเกิดการจำเป็นของการใช้ภาษาต่างประเทศขึ้น

3. ด้านวัฒนธรรม รัฐบาลไทย และต่างประเทศ เช่น อังกฤษ อเมริกา นิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย ฯลฯ ได้มีข้อตกลงร่วมมือกันทางวัฒนธรรมและเทคโนโลยี ในรูปของการให้ทุนไปศึกษาอบรม และทำงานในต่างประเทศ อีกทั้งส่งผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ มาปฏิบัติงานในประเทศไทยเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ และวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน

4. ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อติดตามความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในวงการต่าง ๆ เช่น การแพทย์ การอุตสาหกรรม ซึ่งในต่างประเทศมีการพัฒนาอุปกรณ์เครื่องมือทันสมัยต่าง ๆ อย่างมากมาย

จากความร่วมมือด้านวัฒนธรรมและเทคโนโลยีดังกล่าว ได้ก่อให้เกิดกิจกรรมและความต้องการทางภาษามากขึ้น โดยเฉพาะการนำเทคนิคและความรู้ใหม่ ๆ เฉพาะด้าน มาใช้ในการประกอบอาชีพ ภาษาต่างประเทศเพื่อจุดประสงค์เฉพาะจึงมีความสำคัญและอยู่ในความต้องการของตลาดแรงงานในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันการศึกษาที่สอนวิชาชีพสาขาต่าง ๆ เช่น มหาวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาลัยเทคนิคหรือแม้แต่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายก็ตาม

งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ และภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ และภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

โทมอน (Tomon. 1977 : 149 - 158) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษา

อังกฤษในประเทศไนจีเรีย พบว่า สาเหตุอันดับแรกของการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ และการติดต่อกับต่างประเทศ นอกจากนี้ การรู้ภาษาอังกฤษยังเป็นเรื่องได้เปรียบ และทำให้ผู้เรียนสามารถมีสถานภาพทางสังคมสูงขึ้นกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน

เมาท์ฟอร์ด (Mountford. 1975 : 50) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (Discourse Analysis) และการดัดแปลงบทอ่าน สำหรับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ ให้ง่ายขึ้น เขาให้ข้อคิดเห็นว่า การวิเคราะห์ข้อความมีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนอ่าน และเสนอแนะให้นำไปใช้กับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา เพื่อช่วยให้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น

กมลรัตน์ จรัสศรีศรี (2525 : 40) ได้ร่วมมือกับอาจารย์ และนักการศึกษา ในสถาบันการศึกษาทั่วไปเพื่อวิเคราะห์ปัญหา และความต้องการ พบว่าภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาเป็นสิ่งที่จำเป็น เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับเกษตรกรรม วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และกฎหมาย เป็นต้น จากการสำรวจครั้งนี้พบอีกว่า โปรแกรมภาษาอังกฤษที่มีอยู่ในขณะที่สำรวจนั้น ไม่อาจสนองความต้องการของผู้เรียน

ปราณี ทองคำ (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินสมรรถภาพผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยว วิทยาลัยชุมชนภูเก็ต" โดยใช้แบบสอบถามความรู้รอบตัว แบบประเมินการปฏิบัติงาน และการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว วิทยาลัยชุมชนภูเก็ต มีสมรรถภาพในการปฏิบัติงาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ ได้งานทำไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90 และได้ทำงานตรงกับสาขาวิชาที่เรียน

สมัย เพิ่มเจริญ (2525 : บทคัดย่อ) ได้สร้างบทเรียนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้วิจัยทำการบันทึกเสียงการใช้ถ้อยคำ และสำนวนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยวจากสถานการณ์จริง อีกทั้งรวบรวมศัพท์จากเอกสารประกอบการท่องเที่ยวขององค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมาวิเคราะห์ความถี่ของคำศัพท์ แล้วนำไปสร้างบทเรียนหนึ่งบท ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธาตุทอง ผลปรากฏว่า ได้คำศัพท์ประเภทต่าง ๆ 1,045 คำ และคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังการใช้บทเรียนที่สร้างขึ้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่คะแนนการทดสอบหลังการใช้บทเรียนที่สร้างขึ้นสูงกว่าคะแนนการทดสอบก่อนการเรียน

จกสนี เทียนสี (2526 : 22) ได้ศึกษาเรื่อง "ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา" โดยใช้ตัวอย่างประชากรจำนวน 216 คน ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการทดสอบเพื่อเข้าศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2526 - 2527 ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ และความสามารถของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนในกรุงเทพมหานคร กับครูที่ทำการสอนอยู่ในต่างจังหวัดแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย

ธิดา บุญธรรม (2527 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ภาษาฝรั่งเศสสำหรับมัคคุเทศก์ในสถานการณ์จริง" โดยแบ่งงานวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นการวิเคราะห์สถานการณ์การใช้ภาษาต่างประเทศของมัคคุเทศก์ไทย เพื่อต้องการศึกษาสถานการณ์ทางสังคม ด้านระดับการศึกษา ปัญหาและอุปสรรคในการศึกษาภาษาต่างประเทศ และการใช้ภาษาต่างประเทศ โดยทำการสุ่มตัวอย่างจากมัคคุเทศก์ในกรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ และภูเก็ต ส่วนที่สอง เป็นการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์เกี่ยวกับการใช้ภาษาฝรั่งเศสในสถานการณ์จริง ซึ่งประกอบด้วย การแนะนำตัวเองในลักษณะของมัคคุเทศก์ในรถ การอธิบายเกี่ยวกับนิพจน์ การอธิบายเกี่ยวกับวัดที่ไปเยี่ยมชม และการอธิบายการให้ข้อมูลเกี่ยวกับศิลปหัตถกรรม ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ส่วนแรกทำให้เห็นว่า ความต้องการของมัคคุเทศก์ก็คือ ปรารถนาจะให้สถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เพิ่มประสบการณ์ ความรู้ให้แก่มัคคุเทศก์ในรูปแบบต่าง ๆ กัน และประมวลการใช้ภาษาที่เป็นข้อมูลซึ่งเป็นประโยชน์ในการจัดและคัดเลือกเนื้อหาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการ ส่วนผลที่ได้จากการวิเคราะห์การใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ นั้นก็สามารถนำมาเป็นตัวกำหนดรูปแบบของเนื้อหาของบทเรียน แบบฝึกหัด กิจกรรม และอุปกรณ์ได้เป็นอย่างดี

มณฑา คลอวุฒิวัฒน์ (2530 : 75) ได้สร้างชุดการสอน "ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรม" สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลปรากฏว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 92.89/84.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 80/80 นอกจากนี้ผลการทดสอบก่อนการเรียน และหลังการเรียนด้วยชุดการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นช่วยให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น และชุดการสอนนี้มีประสิทธิภาพที่เชื่อถือได้

ณัฏฐา เกื้อหนู (2532 : 58) ได้สร้างชุดการสอนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว เรื่อง การนำเที่ยววัด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์จอนห์น กรุงเทพมหานคร ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 90.05/84.16 ซึ่ง

สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนรู้และภายหลังการเรียนรู้ด้วยชุดการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่คะแนนที่ได้จากการทดสอบภายหลังการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนสูงกว่าคะแนนก่อนการเรียนรู้ด้วยชุดการสอน

วิชณีเพ็ญ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2533 : 58) ได้สร้างชุดการสอน "ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม" สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการท่องเที่ยว สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตปทุมธานี มหาเมฆ ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 96.31/82.80 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา หลังใช้ชุดการสอนสูงกว่าก่อนใช้ชุดการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

ความหมายของการท่องเที่ยว

นิยามของการท่องเที่ยวที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปเป็นของ IASET (International Association of Scientific Experts in Tourism) กำหนดขึ้นโดยชาวสวิส 2 คน คือ ฮันซีเกอร์ และคราฟท์ (Hunziker and Kraft) ว่า การท่องเที่ยวเป็นผลรวมของประสบการณ์พิเศษ กับสัมผัสทางานซึ่งเกิดจากการเดินทาง และการพักผ่อนต่างถิ่นเป็นการชั่วคราวโดยมิได้ทำการประกอบอาชีพ (Burkart and Medlik. 1985 : 41)

กองวิชาการและฝึกอบรม การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ม.ป.ป. : 1) ได้กล่าวถึงความหมายของการท่องเที่ยว (Tourism) ไว้ว่า การท่องเที่ยวเป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง มิได้เฉพาะเพียงการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อความสนุกสนานบันเทิงเริงรมย์เท่านั้น เพราะหมายรวมถึงการเดินทางเพื่อประชุมสัมมนา ศึกษาหาความรู้ เพื่อการกีฬา เพื่อการติดต่อธุรกิจ ตลอดจนการเยี่ยมเยียนญาติพี่น้องกันนับว่าเป็นการท่องเที่ยวทั้งสิ้น ซึ่งจะประกอบด้วยองค์ประกอบอย่างน้อย 3 ประการ คือ

1. การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว (Temporary)
2. การเดินทางด้วยความสมัครใจ (Voluntary)
3. การเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพ หรือการหารายได้

จากทัศนะดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางทั้งเพื่อธุรกิจ และเพื่อการพักผ่อน トラバเท่าที่ผู้เดินทางมิได้ตั้งหลักแหล่งถาวร และไม่ได้รับรายได้เพื่อยังชีพจากเจ้าของถิ่นปลายทาง

บทบาทของการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจของประเทศ

ในรอบสิบปีที่ผ่านมา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีอัตราการเจริญเติบโต รุดหน้าอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2525 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถทำรายได้ ที่เป็นเงินตราต่างประเทศเป็นอันดับ 1 (Tourism Authority of Thailand. 1985 : 1) และเมื่อรัฐบาลประกาศให้ปี พ.ศ. 2530 เป็นปีท่องเที่ยวไทย อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก็ยิ่ง ขยายตัวมากยิ่งขึ้นเป็นลำดับ จากสถิติการท่องเที่ยว ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พบว่า ปี พ.ศ. 2535 มีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำนวน 5,136,443 คน มีรายได้จากการท่องเที่ยว 123,135.00 ล้านบาท ซึ่งเพิ่มจากปี พ.ศ. 2530 อันเป็นปีการท่องเที่ยวไทยถึง 22.62 % (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2536 : 1) จากเหตุผลดังกล่าว จึงได้ทำให้การท่องเที่ยวมี บทบาทต่อเศรษฐกิจของประเทศ ดังนี้

1. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ รายรับสุทธิในรูปของเงินตราต่างประเทศจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังมีส่วนช่วยให้ ดุลชำระเงินของประเทศเกินดุลด้วย นอกจากนี้ รายได้จากการท่องเที่ยวมีผลพบทวีคูณในการสร้าง รายได้หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้ผลผลิตส่วนรวมของประเทศมีค่าทวีกว่าสองเท่า
2. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการหมุนเวียน และการกระจายรายได้ไปสู่ภูมิภาค เมื่อเกิด การเดินทางท่องเที่ยวเข้าไปถึงแหล่งท่องเที่ยวในชนบท การพัฒนาความเจริญจะไปถึงภูมินาคนั้น ๆ ก่อให้เกิดการสร้างสรรคสิ่งใหม่ ๆ ในท้องถิ่น เช่น โรงแรม ภัตตาคาร ร้านค้า สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มีผู้ลงทุนในหลาย ๆ รูปแบบ ทำให้เกิดการสร้างงาน สร้างอาชีพอย่างกว้างขวาง เป็นการสร้างอาชีพอย่างกว้างขวาง และเป็นการสร้างรายได้สู่ประชาชนอย่างแท้จริง
3. การท่องเที่ยว มีบทบาทในการกระตุ้นให้เกิดการผลิต และนำเอาทรัพยากรของ ประเทศ โดยเฉพาะของท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในอัตราที่สูง ในรูปของการผลิตสินค้าพื้นเมือง และของที่ระลึก ตลอดจนการบริการในท้องถิ่นนั้น ๆ
4. การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่สิ้นเปลืองวัตถุดิบ ผลผลิตจะสามารถขายได้ทุก เวลา สดแล้วแต่ความเหมาะสม และความสามารถของผู้ขาย
5. การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดการผลิตเป็นวงจรหมุนภายในประเทศ ทำให้เกิด การสร้างงาน สร้างอาชีพของประชาชนทั้งทางตรง และทางอ้อม เป็นการลดการว่างงานลง ประชากรมีรายได้เพิ่มขึ้น ซึ่งส่งผลให้รัฐบาลได้รับรายได้ในรูปของภาษีอากรประเภทต่าง ๆ
6. การท่องเที่ยวช่วยสนับสนุนฟื้นฟู อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมประเพณี ซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูด ความสนใจของนักท่องเที่ยว และมีคุณค่าควรแก่การนำออกมาเผยแพร่ฟื้นฟู และอนุรักษ์ไว้

7. การท่องเที่ยวจะมีบทบาทในการสร้างสรรค์ความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ เมื่อเกิดการเดินทางท่องเที่ยวจากภูมิภาคหนึ่งไปสู่ภูมิภาคหนึ่ง เช่น การสร้างโรงแรม ภัตตาคาร หรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งจะต้องมีผู้ลงทุนในหลาย ๆ ลักษณะ เป็นการสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่นเหล่านั้น

8. การท่องเที่ยวเป็นมาตรการที่ช่วยส่งเสริมความปลอดภัย และความมั่นคงให้แก่พื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว เพราะนักท่องเที่ยวจะเลือกเดินทางไปทีใดจะต้องมั่นใจว่ามีความปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ฉะนั้นแหล่งใดที่นักท่องเที่ยวเข้าไปได้ แหล่งนั้นจะต้องมีความปลอดภัยอย่างเพียงพอ

9. การท่องเที่ยวมีส่วนช่วยเสริมสร้างสันติภาพ สัมพันธไมตรี และความเข้าใจอันดีด้วยเป็นหนทางที่มนุษย์ต่างสังคมได้พบปะทำความรู้จักและเข้าใจกัน และเมื่อประชากรในประเทศเดียวกันมีความเข้าใจซึ่งกันและกันโดยการเดินทางไปมาหาสู่กัน ผลก็คือ ความสมานฉันท์ของคนในชาติ ในทำนองเดียวกัน การท่องเที่ยวระหว่างประเทศก็จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีที่จะนำไปสู่ความเป็นเพื่อนร่วมโลกที่จะช่วยกันรักษาสัมพันธไมตรีให้มั่นคง เป็นการช่วยจรรโลงสันติภาพแก่โลก ดังคำขวัญของปีการท่องเที่ยวสากลที่ว่า "การท่องเที่ยวเป็นสื่อไปสู่สันติภาพ" (Tourism Passport to Peace) (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู. 2533 : 21)

บทบาทของการท่องเที่ยวต่อสังคม

1. การท่องเที่ยวมีส่วนในการส่งเสริมความสัมพันธ์ของมนุษยชาติ ก่อให้เกิดสันติภาพ ความเป็นมิตรไมตรี และความเข้าใจอันดีระหว่างเจ้าของบ้าน และผู้มาเยือน

2. การท่องเที่ยวมีบทบาทในการพัฒนา และสร้างสรรค์ความเจริญทางสังคมให้เกิดแก่ท้องถิ่น ทำให้มีการก่อสร้างสิ่งใหม่ ๆ มีการลงทุนทางด้านการผลิตเพื่อรองรับการบริการแก่ผู้ที่มาเยือนท้องถิ่น ทำให้ประชาชนมีรายได้จากการมีงานทำ จึงทำให้อยู่ดี กินดีมีความสุขโดยทั่วกัน

3. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการอนุรักษ์ ฟื้นฟูมรดกทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจ ความสำนึก ตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนการรักษาเอกลักษณ์ของชาติ อันจะก่อให้เกิดความรู้สึกหวงแหน และรักในแผ่นดินของตน

4. การท่องเที่ยวช่วยขจัดปัญหาความแตกต่างระหว่างเมืองกับชนบท ช่วยขจัดปัญหาการหลงใหล และเคลื่อนย้ายเข้ามาทำงาน หรือเสี่ยงโชคในเมืองของประชาชนในชนบท

5. การท่องเที่ยวช่วยให้ประชาชนในชนบทรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ รู้จักใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นมาผลิต และประดิษฐ์สิ่งของเครื่องใช้ในรูปแบบของสินค้าพื้นเมือง และของที่ระลึก

ไว้ขายสำหรับผู้มาเยือนเป็นการหารายได้มาจุนเจือครอบครัวเพิ่มขึ้น (กองวิชาการ และฝึกอบรม การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. ม.ป.ป. : 3)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การเดินทางท่องเที่ยวเป็นการพักผ่อน ที่สามารถผ่อนคลายความ เคร่งเครียดพร้อม ๆ กับการได้รับความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ได้เห็นภูมิประเทศที่แปลกตา และได้ สร้างความสัมพันธ์กับคนต่างถิ่นด้วย เมื่อมีการคมนาคมที่สะดวก การเดินทางท่องเที่ยวกลายเป็น ความนิยม ธุรกิจต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นเพื่อรองรับการเดินทางท่องเที่ยวมากมาย ธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ธุรกิจการขนส่ง ธุรกิจเกี่ยวกับที่พักและอาหาร ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจการค้าของที่ระลึก ธุรกิจเหล่านี้ขายบริการโดยตรงให้กับนักท่องเที่ยวเอง นอกจากนี้ยังมีธุรกิจที่เกี่ยวข้องทางอ้อม เช่น การก่อสร้างอาคารที่พัก ร้านอาหาร การผลิตสินค้าเกษตรกรรมขายให้ธุรกิจที่พัก การผลิต สินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านเพื่อส่งร้านค้าของที่ระลึก เป็นต้น ธุรกิจเหล่านี้อาจก่อให้เกิดอาชีพใหม่ ๆ และการกระจายเงินตราซึ่งเป็นการเสริมสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหลักสูตรรายวิชาอาชีพท้องถิ่น

ความจำเป็นในการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น

ปัจจุบัน สภาพสังคมในชนบทได้รับผลกระทบจากความเจริญและการพัฒนาด้านเทคโนโลยี ซึ่งมีอิทธิพลต่อบุคคลและสภาพแวดล้อม ทำให้ชนบทมีสภาพใกล้เคียงกับเมืองมากขึ้น และบางแห่ง ได้กลายเป็นเมืองไปโดยสิ้นเชิง ทรัพยากรในท้องถิ่นที่มีจำกัด สมควรที่จะได้รับการอนุรักษ์ และ นำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้นการจัดการด้านทรัพยากรจึงเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดบทบาท ของผู้เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา รวมทั้งการวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการของ ท้องถิ่นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. 2534 : 1 - 4)

1. การขยายตัวด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคได้เข้าไปสู่ชนบท ทำให้ การติดต่อสื่อสารได้รับความสะดวกสบายยิ่งขึ้น วัฒนธรรมและค่านิยมต่าง ๆ เริ่มขยายสู่ชนบทอย่าง รวดเร็ว ทำให้ความต้องการด้านต่าง ๆ ขยายวงกว้างยิ่งขึ้น การพัฒนาอาชีพ และการหารายได้ จึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อตอบสนองความต้องการของบุคคลในสังคมนั้น ๆ

2. การใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น ประเภ่วัตถุที่มีอย่างจำกัด ควรได้รับการพัฒนาให้เกิด ประโยชน์สูงสุด เห็นคุณค่าและนำไปใช้อย่างระมัดระวังและมีประสิทธิภาพทำให้เกิดการสร้างงาน และพัฒนางานขึ้นในท้องถิ่น ส่วนทรัพยากรบุคคลนั้นมีส่วนผลักดัน ส่งเสริมและสนับสนุนด้านการฝึก ทักษะและประสบการณ์ในการทำงาน ทำให้ลดอัตราการว่างงานและการย้ายถิ่นฐาน

3. การเปลี่ยนแปลงด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปัจจุบันเทคโนโลยีมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ มนุษย์ใช้เทคโนโลยียังไม่เหมาะสมต้องแก้ไข และหาวิธีการให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง

4. การจัดการศึกษาในปัจจุบันไม่สอดคล้องกับอาชีพในท้องถิ่น รวมทั้งตลาดแรงงานที่รองรับนักเรียนที่จบการศึกษาแต่ละระดับไม่เพียงพอจึงไม่สามารถประกอบอาชีพได้ นับเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้ปกครองไม่นิยมส่งบุตรหลานเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา

ความหมายของอาชีพท้องถิ่น

อาชีพ หมายถึง การทำมาหากิน เพื่อเลี้ยงชีพประจำ เป็นงานที่สุจริต ไม่ผิดศีลธรรม แสดงถึงคุณธรรม วัฒนธรรม และศิลปะในท้องถิ่นต่าง ๆ

ท้องถิ่น หมายถึง สภาพแวดล้อม ภูมิประเทศ ทรัพยากรเฉพาะแต่ละแห่งที่มีประชากรอยู่อาศัย มีประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรมเฉพาะเป็นของตัวเอง

อาชีพท้องถิ่น หมายถึง การทำมาหากินโดยสุจริต มีคุณธรรม เพื่อเลี้ยงชีพตามสภาพทรัพยากร ภูมิประเทศ และสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น

ความสำคัญและคุณค่าของหลักสูตรวิชาอาชีพท้องถิ่น

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เป็นหลักสูตรที่เปิดกว้างในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เทคโนโลยี และสภาพแวดล้อมของแต่ละท้องถิ่น ฉะนั้นหลักสูตรจึงมุ่งหวังให้ชุมชน หรือท้องถิ่นได้มีส่วนในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการศึกษาให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชน ดังนี้

1. การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ตามสภาพท้องถิ่น ให้เกิดความคุ้มค่า
2. มีอาชีพ พัฒนาอาชีพ และรักในอาชีพ
3. มีเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่น
4. มีความรู้สึกรัก และผูกพัน ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อชุมชน และท้องถิ่นของตน
5. มีคุณภาพชีวิตที่ดี

ดังนั้น หลักสูตรท้องถิ่นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่สถานศึกษาที่เกี่ยวข้องควรตระหนัก และดำเนินการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นให้กว้างขวางต่อไป

ความสัมพันธ์ของงานอาชีพอิสระระหว่างเรียนกับรายวิชาอาชีพท้องถิ่น

รายวิชาอาชีพที่ท้องถิ่นเป็นผู้สร้างขึ้นนี้ มีหลักการที่สรุปได้ 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้

1. เป็นรายวิชาที่ตรงกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
2. เป็นรายวิชาที่เน้นหนักด้านทักษะ สามารถปฏิบัติได้จริง
3. ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะไปประกอบอาชีพ

ในการปฏิบัติที่เห็นผลและครบวงจร โดยการเรียนวิชาอาชีพท้องถิ่น ผักผ่อนจนเกิดทักษะอย่างเพียงพอ จึงดำเนินการประกอบอาชีพอิสระเพื่อการมีรายได้ระหว่างเรียน มีแนวทางปฏิบัติดังนี้

1. จัดดำเนินการในลักษณะกิจกรรมอาชีพอิสระเพื่อการมีรายได้ระหว่างเรียน
2. จัดให้มีการเรียนในรายวิชา ช 041 ปฏิบัติงานอาชีพ ซึ่งอยู่ในกลุ่มงานอาชีพอิสระระหว่างเรียน ในหลักสูตรได้ให้แนวทางไว้ว่า นักเรียนจะต้องผ่านรายวิชาอาชีพที่มีเนื้อหา และทักษะที่ตรงกับรายวิชานี้มาก่อน และ/หรือ โรงเรียนได้ตรวจสอบแล้วว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอย่างเพียงพอที่จะเรียนรายวิชานี้ได้ โดยกำหนดเป็น 12 หน่วยการเรียนรู้ภายใน 3 ปีการศึกษา

การสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น

คุณลักษณะของรายวิชาอาชีพท้องถิ่น

รายวิชาอาชีพท้องถิ่นในหลักสูตรมัธยมศึกษาควรมีลักษณะ ดังนี้

1. เป็นรายวิชาบังคับ หรือวิชาเลือกเสรีตามโครงสร้างหลักสูตร
2. เนื้อหาและสาระของรายวิชาต้องเป็นไปตามสภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสังคมของแต่ละท้องถิ่น
3. เนื้อหารายวิชาต้องชี้ให้เห็นถึงปัญหาและความเกี่ยวข้อง ตลอดจนความต้องการของแต่ละบุคคล และชุมชนในท้องถิ่นนั้น ๆ
4. เนื้อหารายวิชาควรสัมพันธ์กับสภาพทรัพยากร แผนการพัฒนาท้องถิ่น ตลอดจนสามารถชี้แนวโน้มนการพัฒนาท้องถิ่นในอนาคตได้
5. จุดประสงค์ของรายวิชาต้องมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ เป็นพื้นฐานในการพัฒนาอาชีพ เศรษฐกิจ และสังคมของท้องถิ่น
6. จุดประสงค์ของรายวิชานี้ให้นักเรียนรู้จักหาซึ่งกับสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นของตนเอง รักท้องถิ่น ตลอดจนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา และพัฒนาสภาพท้องถิ่นของตนเอง
7. มีจุดประสงค์และเนื้อหาสาระที่สนองความต้องการของนักเรียนเฉพาะกลุ่ม มีทิศทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศของนักเรียนแต่ละกลุ่ม

จุดสำคัญในการปรับปรุงหลักสูตรมัธยมศึกษาทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นดำเนินการพัฒนาหลักสูตรเองได้ และเพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น โดยกำหนดการพัฒนาหลักสูตรไว้ 5 แนวทาง ดังนี้ (กองวิจัยทางการศึกษากรมวิชาการ. 2534 : 2)

1. เพิ่มเติมรายละเอียดเนื้อหาในรายวิชาที่มีอยู่แล้ว
2. กำหนดกิจกรรมเสริม
3. ทำสื่อเสริม
4. พัฒนาระบบการเรียนการสอน
5. จัดทำรายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มวิชาบังคับเลือก และวิชาเลือกเสรี

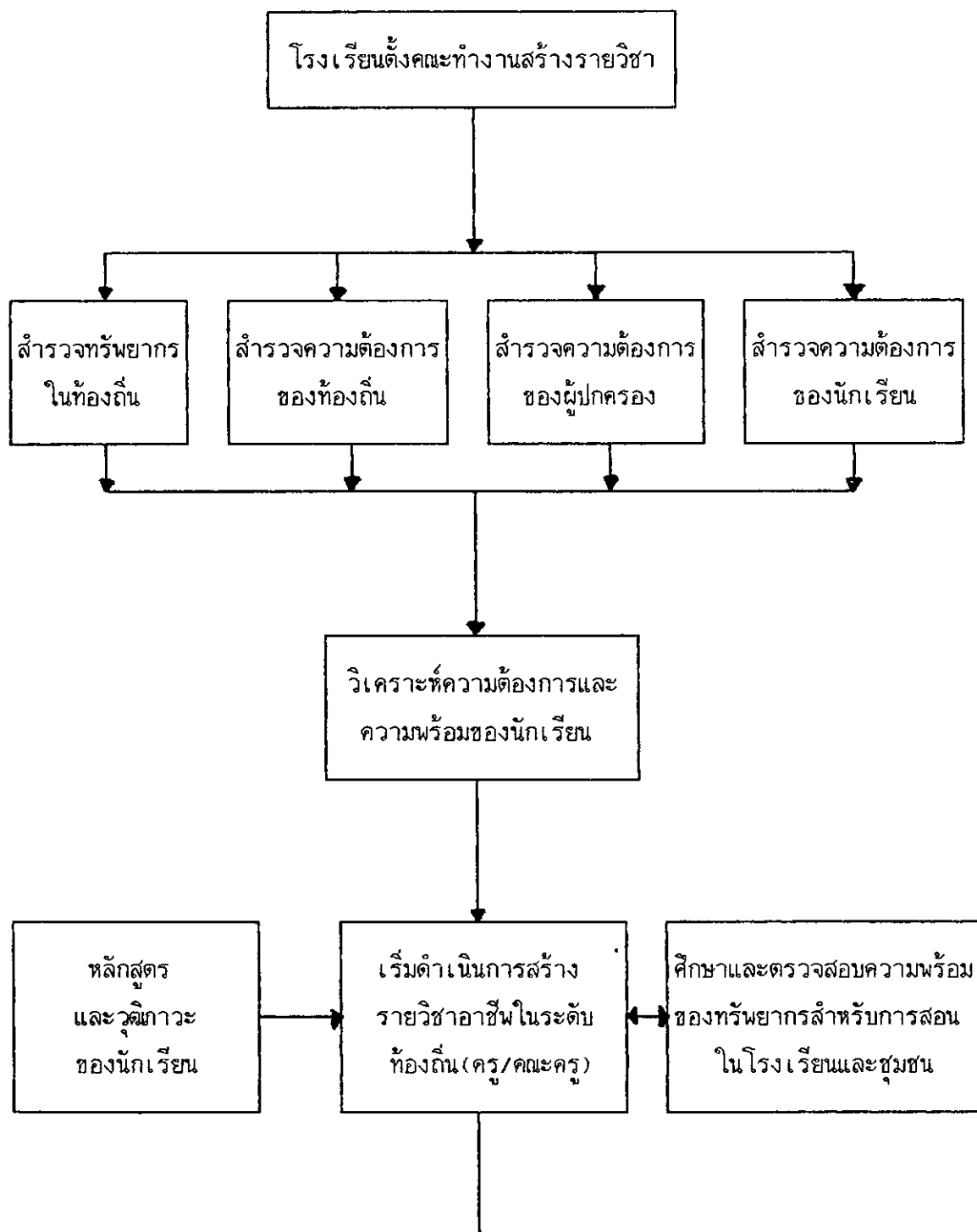
ท้องถิ่นในที่นี้ หมายถึง หน่วยงานระดับกรมที่เกี่ยวข้อง เขตการศึกษา จังหวัด อำเภอ กลุ่มโรงเรียน และโรงเรียน

การพัฒนาหลักสูตรทั้ง 5 ประการนี้ ท้องถิ่นควรดำเนินการเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายและสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นที่สามารถมองเห็นความเปลี่ยนแปลงได้อย่างชัดเจนที่สุด คือการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่นขึ้นใหม่ ซึ่งในระดับมัศึกษานั้น สามารถดำเนินการได้อย่างกว้างขวาง รวมทั้งรายวิชาสามัญต่าง ๆ ด้วย โดยมีแนวทาง ดังต่อไปนี้

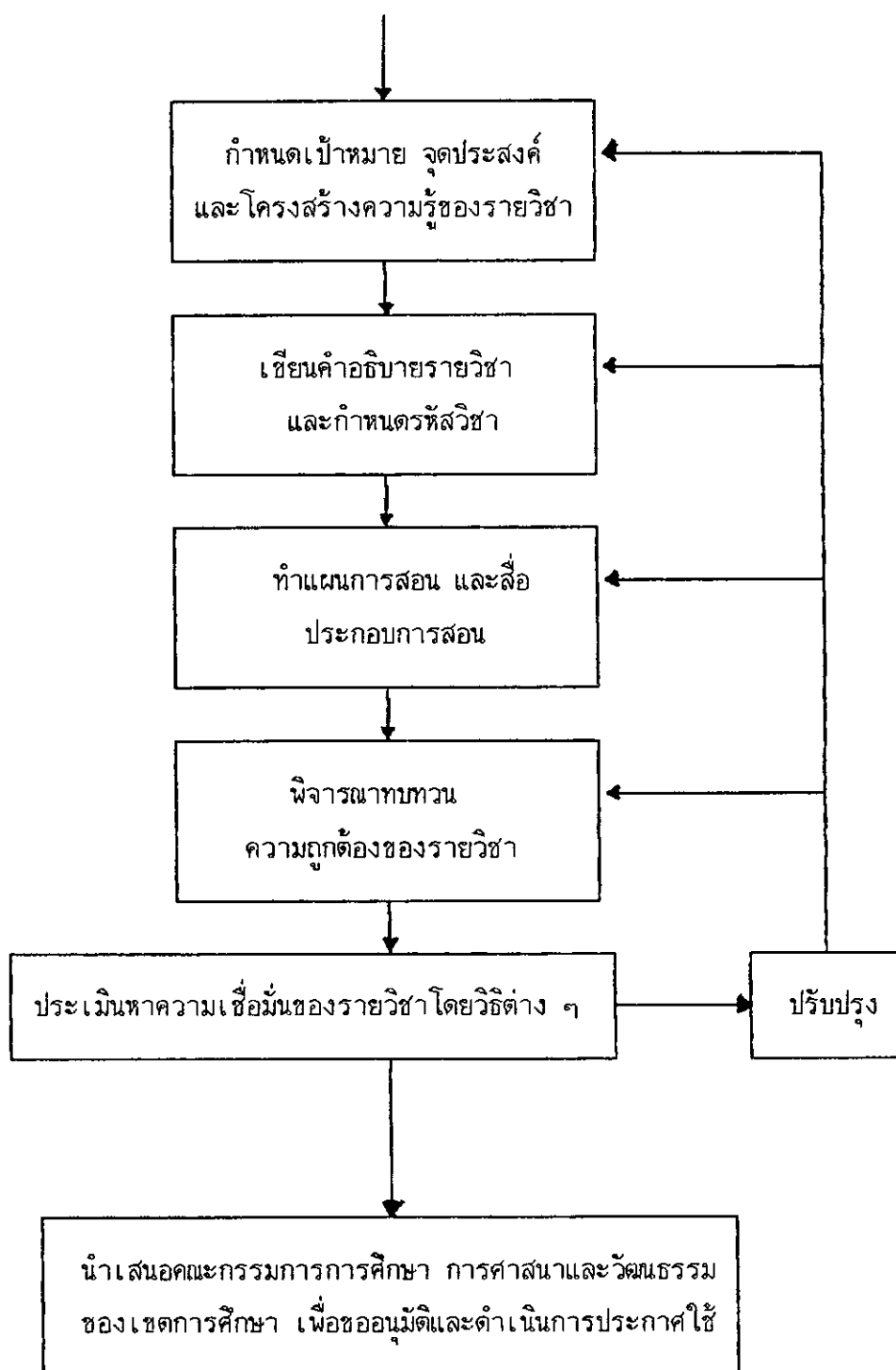
กระบวนการสร้างรายวิชาอาชีพในระดับท้องถิ่น

ครูผู้สอนวิชาอาชีพทุกคนสามารถดำเนินการสร้างรายวิชาอาชีพขึ้นใช้ และจัดการเรียนการสอนของตนเองอย่างง่าย ๆ โดยไม่ต้องอาศัยหลักการมากนัก ในช่วงแรกอาจจะติดขัดบ้างแต่เมื่อทดลองปฏิบัติแล้วจะพบว่า เป็นกระบวนการที่ง่ายต่อการปฏิบัติ โดยพิจารณาแผนภูมิการสร้างรายวิชาอาชีพและรายละเอียด ต่อไปนี้ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. 2534 : 7)

แผนภูมิการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น

แผนภูมิการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น (ต่อ)

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น

กระบวนการสร้างรายวิชาอาชีพในระดับท้องถิ่น มีดังต่อไปนี้ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. 2534 : 8 - 9 ; 16 - 25)

ขั้นที่ 1 โรงเรียนแต่งตั้งคณะกรรมการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น การแต่งตั้งคณะกรรมการเป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะต้องดำเนินการ เพื่อจัดสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่นขึ้นเอง คณะทำงานควรประกอบด้วยบุคลากรในโรงเรียน เช่น ผู้บริหาร ผู้ช่วย ครูวิชาอาชีพ ครูวิชาสามัญ และครูแนะแนว คณะทำงานชุดนี้มีหน้าที่ ดังนี้

- 1.1 เก็บข้อมูลพื้นฐานเพื่อใช้ในการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น
- 1.2 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน
- 1.3 ให้คำปรึกษาแก่ผู้ดำเนินการจัดทำรายวิชาอาชีพท้องถิ่น
- 1.4 ให้การสนับสนุนและส่งเสริมอื่น ๆ ตามความต้องการ

ขั้นที่ 2 การสำรวจและเก็บข้อมูลพื้นฐาน คณะทำงานสร้างรายวิชาอาชีพมีภาระกิจในการสำรวจ และเก็บข้อมูลพื้นฐานเพื่อประกอบการวิเคราะห์หาทางเลือก โดยกำหนดขอบเขตและความต้องการในการสร้างรายวิชา ข้อมูลที่จะสำรวจในเบื้องต้นประกอบด้วยอย่างน้อย 4 ด้าน คือ

2.1 ความพร้อมของทรัพยากรท้องถิ่น ทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นมีส่วนเอื้อในการจัดการเรียนการสอนในทุกระดับ การสำรวจข้อมูลจะต้องทำในด้านทรัพยากรมนุษย์ เช่น ผู้ชำนาญการต่าง ๆ ทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนอาชีพในชุมชน ซึ่งจะทำให้สามารถตัดสินใจเลือกจัดรายวิชาอาชีพ ให้สนองความต้องการของท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ การสำรวจข้อมูล ต้องศึกษาถึงสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการประกอบอาชีพทั้งในปัจจุบันและอนาคต เช่น ความต้องการทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และแผนพัฒนาในระดับต่าง ๆ ตลอดจนความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในแต่ละสาขาอาชีพด้วย

2.2 ความต้องการด้านอาชีพของชุมชน การสำรวจความต้องการด้านอาชีพในชุมชนจะเป็นตัวแปรที่สำคัญยิ่งของการตัดสินใจสร้างรายวิชาอาชีพ เพราะจะเป็นตัวบ่งชี้ว่าชุมชนในปัจจุบันและอนาคตจะมีอาชีพใดบ้าง และความเปลี่ยนแปลงต่างๆ จะมีผลในการเกิดอาชีพใหม่ ๆ ขึ้นเพียงใด และข้อมูลเหล่านี้จะเป็นเครื่องช่วยประกอบการตัดสินใจในการกำหนดรายวิชาอาชีพในแต่ละท้องถิ่นด้วย

2.3 ความต้องการของผู้ปกครอง ข้อมูลด้านความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนจะเป็นข้อมูลบ่งชี้ว่า ชนชั้นชุมชนและผู้ปกครองนักเรียนมีความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนเพียงใด สิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องชี้แนะให้โรงเรียนและครูผู้สอนสามารถดำเนินการจัดการศึกษาให้เป็นที่พอใจ และเหมาะสมกับท้องถิ่น

2.4 ความต้องการของนักเรียน โรงเรียน สามารถเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกเรียนรายวิชาต่าง ๆ ตามความต้องการซึ่งอาจรู้ได้จากการเลือกรายวิชาของนักเรียน หรือการสำรวจอื่น ๆ

ขั้นที่ 3 วิเคราะห์ความต้องการและความพร้อมของท้องถิ่น คณะทำงานมีหน้าที่ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อชี้แจงแก่ครูผู้ต้องการสร้างรายวิชาอาชีพในท้องถิ่นเกี่ยวกับเรื่อง ต่อไปนี้

3.1 นโยบายของกรมเจ้าสังกัดในเรื่องการเรียนการสอนวิชาอาชีพท้องถิ่น หรือหลักสูตรท้องถิ่น

3.2 แนวโน้มความเคลื่อนไหวการเปลี่ยนแปลงทางสภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพท้องถิ่น หรือหลักสูตรท้องถิ่น

3.3 สภาพทรัพยากรในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน

3.4 ปัญหาและความต้องการของชุมชนเกี่ยวกับวิชาอาชีพท้องถิ่น หรือหลักสูตรท้องถิ่น

3.5 ความต้องการของผู้ปกครองและนักเรียนในด้านวิชาอาชีพท้องถิ่น หรือหลักสูตรท้องถิ่น

3.6 ข้อมูลอื่น ๆ ที่เป็นปัจจัยเกื้อหนุนต่อการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น หรือหลักสูตรท้องถิ่น

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ทำให้ครูที่ต้องการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น มีความมั่นใจในการจัดสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 4 ศึกษาหลักสูตรและวุฒิภาวะของนักเรียน ครูหรือคณะครูที่ต้องการสร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่น หรือหลักสูตรท้องถิ่น ต้องศึกษาหลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตรมัธยมศึกษา และศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักการจัดการเรียนการสอน ของรายวิชาที่ประกาศใช้ในหลักสูตรดังกล่าว เพื่อตรวจสอบสิ่งต่อไปนี้

4.1 รายวิชาอาชีพที่ยัง ไม่มีในหลักสูตร

4.2 รายวิชาที่ต้องการสร้าง มีความสอดคล้องกับหลักการและจุดหมายของหลักสูตร

4.3 สามารถจัดการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับโครงสร้างของหลักสูตร

4.4 รายวิชาที่จัดสร้างต้องมีคุณสมบัติตามลักษณะของหลักสูตรท้องถิ่น

4.5 รายวิชาที่จัดสร้างขึ้นเหมาะสมกับวุฒิภาวะของนักเรียน

ขั้นที่ 5 ศึกษาและตรวจสอบความต้องการของทรัพยากรที่เกี่ยวข้องกับการสอนของโรงเรียน ผู้สร้างรายวิชาจะต้องตรวจสอบสภาพของทรัพยากรของโรงเรียนเพื่อประกอบ

การตัดสินใจสร้างรายวิชาอาชีวศึกษาที่มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยตรวจสอบในด้านต่อไปนี้

- 5.1 ความพร้อมของครูผู้สอนและจำนวนคาบการสอน
- 5.2 ความพร้อมของเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ ประกอบการสอน
- 5.3 ความพร้อมของแหล่งฝึกปฏิบัติการ หรือสถานประกอบการสอน
- 5.4 ความพร้อมในการจัดงบประมาณสนับสนุน
- 5.5 ความสะดวกในการจัดการสอนของโรงเรียน
- 5.6 ความต้องการอื่น ๆ ของครูผู้สอน

ขั้นที่ 6 กำหนดเป้าหมาย จุดประสงค์ และโครงสร้างความรู้ในรายวิชา ผู้สร้างรายวิชาจะเป็นผู้กำหนดเป้าหมาย จุดประสงค์ และส่วนประกอบอื่น ๆ ของรายวิชา ซึ่งต้องเป็นเค้าโครงในการเขียนคำอธิบายรายวิชาโดยจะต้องให้คำตอบในเรื่องต่าง ๆ คือ

- 6.1 ชื่อรายวิชาที่จะสร้าง
- 6.2 เป้าหมายของการจัดกิจกรรมการสอนให้แก่นักเรียน
- 6.3 จุดประสงค์ของรายวิชาที่ต้องการสร้าง
- 6.4 โครงสร้างความรู้ของรายวิชาซึ่งประกอบด้วย
 - 6.4.1 ความรู้ความคิดหลัก และความรู้ประกอบของวิชาอาชีว
 - 6.4.2 ทักษะปฏิบัติที่ต้องการฝึกปฏิบัติการในวิชาอาชีว
 - 6.4.3 เจตคติ ค่านิยมในการทำงานและมีคุณธรรมในการประกอบอาชีพ
 - 6.4.4 การจัดการ การจัดการตนเอง จัดการเชิงธุรกิจ และการจัดการในแต่

ละวิชาชีพ

6.5 รายวิชาที่จะจัดทำต้องมีความสอดคล้องกับจุดหมาย และหลักการของหลักสูตร มัธยมศึกษา

6.6 เป้าหมายและจุดประสงค์ของรายวิชาควรสัมพันธ์ และสอดคล้องกับการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี

ขั้นที่ 7 เขียนคำอธิบายรายวิชาและกำหนดรหัสวิชา ผู้สร้างรายวิชาจะต้องเขียนคำอธิบายรายวิชาโดยละเอียดให้ครอบคลุมเป้าหมาย จุดประสงค์ และโครงสร้างความรู้ที่ได้กำหนดไว้ วิธีเขียนคำอธิบายรายวิชาแต่ละรายวิชา ประกอบด้วยรายละเอียด 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 เป็นข้อความที่ระบุความรู้และประสบการณ์ที่ต้องจัดให้เรียน ซึ่งเป็นหัวข้อ หรือเรื่องกว้าง ๆ ทั้งนี้ในการจัดการเรียนการสอนเปิดโอกาสให้ครูยืดหยุ่น หรือกำหนด

รายละเอียดที่จะให้เรียนตามสภาพและความต้องการของท้องถิ่น และอาจพิจารณาเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น ข้อความในส่วนนี้จัดเป็น "เนื้อหา" ซึ่งระบุรายละเอียดของเนื้อหาวิชาต่าง ๆ

ส่วนที่ 2 เป็นข้อความที่เสนอวิธีการ หรือแนวทางสำหรับผู้เรียน ได้ลงมือปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดหมาย ซึ่งเรียกส่วนนี้ว่า "กิจกรรม" ข้อความในส่วนนี้จะขึ้นต้นด้วย ศึกษา สำรวจ ทดลอง ฝึกปฏิบัติ วิเคราะห์ และสังเคราะห์ เป็นต้น

ส่วนที่ 3 เป็นข้อความที่ระบุจุดหมายปลายทางที่ต้องการให้ผู้เรียน เกิดคุณลักษณะตามที่แต่ละรายวิชาต้องการ แต่ละรายวิชาจะมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะทั้งความรู้ ทักษะ ค่านิยม และการจัดการ ซึ่งส่วนนี้เรียกว่า "จุดประสงค์" จุดประสงค์บางรายวิชาอาจไม่สามารถระบุให้เกิดคุณลักษณะทั้ง 4 ด้านได้ครบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะและธรรมชาติของรายวิชานั้น ๆ คำอธิบายรายวิชาต้องสามารถสอบและวัดผลคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนได้ด้วย

ขั้นที่ 8 การทำแผนการสอนและสื่อประกอบการสอน ความเชื่อเดิมที่ว่า การสอน คือ การบอกหรือการถ่ายทอดความรู้และการเรียน คือ การรับความรู้ แต่ความเชื่อใหม่มักกล่าวว่า การสอน คือ การจัดสิ่งแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทุก ๆ ด้าน การเรียน เป็นการพัฒนาให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร คือ เกิดความรู้ ความคิด ทักษะ เจตคติ และการจัดการ แต่จะให้เหมาะสมกับวัย ระดับชั้นของนักเรียน และธรรมชาติของรายวิชา

การดำเนินการกำหนดรูปแบบการสอนในขั้นนี้ ครูควรกำหนดรูปแบบให้สามารถนำไปใช้ได้จริงซึ่งจะประกอบด้วยเอกสารที่ใช้ ดังนี้

8.1 แผนการสอน เป็นการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนระยะยาวครอบคลุมการเรียนการสอนทั้งรายวิชาตลอดทั้งภาคเรียนอย่างชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติได้ทันที และในแผนการสอนควรมีเนื้อหาสาระรายละเอียด เทคนิคการสอน อุปกรณ์ สื่อ เอกสารประกอบควรให้นักเรียนมีประสบการณ์ตรงกับชีวิต สภาพเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นอย่างแท้จริง

8.2 ใบงาน ใบความรู้ เป็นเอกสารประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสามารถใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างสมบูรณ์มากที่สุดเท่าที่สามารถทำได้

8.3 การระบุรายการสื่อและอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการจัดการเรียนการสอนอื่น ๆ ครูจะต้องจัดหาและจัดเตรียมให้พร้อมอย่างเหมาะสม ถูกต้องกับการจัดกิจกรรมการสอนในแต่ละแผนการสอน

8.4 การจัดทำแบบทดสอบ และประเมินผลรายวิชาที่จัดทำขึ้น จะต้องให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอนที่ระบุในแผนการลอนั้น โดยยึดหลักว่าสอนอะไรแก่นักเรียนก็ต้องวัดและประเมินผลสิ่งนั้น

ขั้นที่ 9 พิจารณาบททวนความถูกต้องของรายวิชาที่จัดสร้างขึ้น ในการพิจารณาบททวน เพื่อตรวจสอบรายวิชาที่ครูได้สร้างขึ้นมาเพื่อทราบว่าใช้จัดการเรียนการสอนได้จริงหรือไม่ โดยสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

9.1 การตรวจสอบด้วยตนเองกับเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ ในเรื่องเกี่ยวกับการจัดทำหลักสูตรรายวิชาอาเซียนท้องถิ่น

9.2 การตรวจสอบโดยคณะกรรมการ ซึ่งทางโรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแต่งตั้งขึ้นมาโดยใช้แบบฟอร์มหรือเครื่องมือเป็นแนวในการตรวจสอบ

9.3 การตรวจสอบโดยการใช้ผู้เชี่ยวชาญซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร เช่น ผู้แทนจากกรมวิชาการ อาจารย์มหาวิทยาลัย ฯลฯ เพื่อความเป็นไปได้โดยใช้แบบฟอร์ม หรือ เครื่องมือ

สำหรับรายละเอียดที่จะวิเคราะห์ความเหมาะสม และความถูกต้องของเนื้อหาจะพิจารณาใน 4 ลักษณะคือ

1. พิจารณาความถูกต้องกับเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์ในการตรวจสอบและพิจารณาหลักสูตรรายวิชาที่จัดทำขึ้นในห้องถิ่น ดังนี้

1.1 ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ และคำอธิบายรายวิชา

1.2 ความถูกต้องตามหลักวิชา และเนื้อหาเป็นปัจจุบัน

1.3 การเสนอเนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้

1.4 ความเหมาะสมของเนื้อหา เมื่อเทียบกับเวลาเรียน

1.5 ความง่ายของเนื้อหาวิชา การเขียนและการใช้ภาษาเหมาะสมกับระดับชั้น

1.6 ความเหมาะสมของภาพประกอบ แผนภูมิ แผนที่ ฯลฯ

1.7 ความสอดคล้องกับลักษณะของเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมในห้องถิ่น

1.8 ไม่มีเนื้อหาที่กล่าวโดยตรง หรือพาตึงในลักษณะที่ลบล้างสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ไม่ขัดกับหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตย ไม่ขัดกับหลักศีลธรรมอันดี และไม่กระทบกระเทือนความมั่นคงของประเทศไทย

2. พิจารณาความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหาวิชา โดยมีแบบฟอร์ม (Form) หรือเครื่องมือ ดังตัวอย่าง

ตาราง 1 ตัวอย่าง แบบวิเคราะห์ความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหาวิชา
รายวิชา

รายการวิเคราะห์	ผลการวิเคราะห์				ข้อความปรับปรุง
	มี	ไม่มี	ชัดเจน/ เหมาะสม	ไม่ชัดเจน/ ไม่เหมาะสม	
1) จุดประสงค์ - จุดประสงค์ทั่วไป - จุดประสงค์เฉพาะ 2) องค์ประกอบรายวิชา - คาบเวลาเรียน - หน่วยการเรียนรู้ 3) เนื้อหาวิชา - ความรู้ความคิด - ทักษะ - เจตคติและค่านิยม - การจัดการ/การนำ ประโยชน์ไปใช้ในชีวิต ประจำวัน - ความเหมาะสม กับท้องถิ่น - ความเหมาะสมกับ วิถีภาวะของผู้เรียน - ลำดับเนื้อหาวิชา 4) กิจกรรมที่เน้น ให้นักเรียนปฏิบัติ					

3. พิจารณาความสอดคล้อง และความสัมพันธ์ของหลักสูตร โดยวิเคราะห์ได้จากส่วนประกอบของหลักสูตร คือ

3.1 จุดหมายและจุดประสงค์ โดยวิเคราะห์ความสอดคล้องและความสัมพันธ์ของจุดหมายของหลักสูตรและจุดประสงค์กลุ่มวิชา

3.2 เนื้อหาสาระประสบการณ์การเรียนรู้ โดยวิเคราะห์เนื้อหารายวิชาที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดหมายของหลักสูตร และจุดประสงค์กลุ่มวิชา ประกอบด้วย

3.2.1 ความรู้ ความคิด

3.2.2 ทักษะ

3.2.3 เจตคติ และค่านิยม

3.2.4 การจัดการ/การนำประโยชน์ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

3.3 โครงสร้างรายวิชา โดยการวิเคราะห์ความสอดคล้องของจำนวนคาบ เวลาเรียน หน่วยการเรียนรู้ ลำดับวิชาก่อนหลัง ระดับชั้นเรียน กับโครงสร้างของหลักสูตร

4. พิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบอื่น ๆ ซึ่งหมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการนำรายวิชาอาชีพที่สร้างขึ้นไปใช้ ประกอบด้วย

4.1 สภาพสังคม

4.2 สภาพเศรษฐกิจ

4.3 สภาพการเมือง

4.4 สภาพการจัดการศึกษา

4.5 ทรัพยากร

4.6 วัฒนธรรม

4.7 เทคโนโลยี

4.8 แผนพัฒนาท้องถิ่น

4.9 การสื่อสาร

ฯลฯ

เมื่อครูผู้สร้างรายวิชาอาชีพท้องถิ่นและกรรมการที่โรงเรียนแต่งตั้ง ได้วิเคราะห์ความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหาวิชาแล้ว ปรากฏว่า

1. เนื้อหาวิชา หน่วยการเรียนรู้ คาบเวลาเรียน ฯลฯ มีความถูกต้องเหมาะสมดีแล้ว ให้รวบรวมผลการวิเคราะห์เสนอโรงเรียน เพื่อดำเนินการขออนุมัติรายวิชาไปยังสำนักงานสามัญศึกษาจังหวัด และสำนักงานศึกษาธิการเขตตามลำดับต่อไป หรือ เพื่อให้รายวิชาที่สร้างขึ้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อาจดำเนินการทดลองจัดการเรียนการสอนก่อนที่จะเสนออนุมัติรายวิชาตามขั้นตอนต่าง ๆ

2. เนื้อหาวิชา หน่วยการเรียนรู้ คาบเวลาเรียน ฯลฯ ในบางเรื่อง ที่มีความบกพร่อง ไม่ชัดเจน ไม่เหมาะสม ให้ครูผู้สร้างรายวิชาดำเนินการปรับปรุง แก้ไข ตามผลการวิเคราะห์ เมื่อปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอโรงเรียนเพื่อดำเนินการขออนุมัติตามขั้นตอนต่าง ๆ ต่อไป

ขั้นที่ 10 ประเมินหาความเชื่อมั่นของรายวิชา หลังจากที่ได้สร้างรายวิชาอาชีวะท้องถิ่น ได้พิจารณาบททวนความถูกต้องของรายวิชาตามขั้นที่ 9 ด้วยตนเองแล้ว ต้องนำไปทดลองหาความ เชื่อมั่นว่า รายวิชาที่จัดทำขึ้นมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้จริง วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นในรายวิชาทำได้ 3 ลักษณะ คือ

10.1 นำคำอธิบายรายวิชาและเอกสารประกอบ เช่น แผนการสอนและสื่ออื่น ๆ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ชำนาญการอื่น ๆ เพื่อตรวจสอบหาความเหมาะสม

10.2 แบ่งเนื้อหาวิชาที่เห็นว่าสำคัญมาแบ่งเป็นส่วน ๆ จัดทำแผนการสอน และสื่อต่าง ๆ นำไปใช้สอน เพื่อตรวจสอบหาความเป็นไปได้ และความเชื่อมั่นของรายวิชาที่จัด สร้างขึ้น

10.3 ตรวจสอบหาความเชื่อมั่นของรายวิชาโดยวิธีอื่น ๆ ตามที่เห็นสมควร

ขั้นที่ 11 นำเสนอคณะกรรมการการศึกษา การศาสนา และการวัฒนธรรมของเขตการศึกษา เพื่อดำเนินการขออนุมัติและประกาศใช้

การเสนอต่อคณะกรรมการระดับเขตการศึกษา เพื่อยืนยันและดำเนินการนั้น ตามหนังสือ ของสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ ศธ 0208/31013 ลงวันที่ 9 ตุลาคม 2533 เรื่อง แนวทางปฏิบัติงานวิชาการของกระทรวงศึกษาธิการ สรุปแนวทางการปฏิบัติได้ดังนี้

11.1 ผู้จัดทำรายวิชา เตรียมเอกสารและแนะนำต่อคณะกรรมการ ฯ ดังรายการ ต่อไปนี้

1. คำอธิบายรายวิชา
2. แผนการสอน
3. เอกสารประกอบการสอน เช่น ใบช่วยสอน ตำรา ฯลฯ
4. เครื่องมือประเมินผลการเรียนรายวิชา

11.2 คณะกรรมการระดับเขต กลั่นกรองเมื่อเห็นสมควรจึงอนุมัติการใช้รายวิชา และนำเสนอกรมวิชาการ 2 ชุด

11.3 กรมวิชาการนำเสนอกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อประกาศใช้ต่อไป

อาจจะกล่าวได้ว่า ด้วยความเปลี่ยนแปลงในทุกด้านของโลกปัจจุบัน ความต้องการด้าน เศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำให้หลักสูตร

มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย จำเป็นต้องปรับให้สอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันดีงาม รวมทั้งการจัดการ และสามารถพึ่งตนเองได้ ดังนั้นเพื่อเปิดโอกาสและส่งเสริมให้ท้องถิ่นได้พัฒนาหลักสูตร กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จึงเปิดโอกาสให้โรงเรียนในแต่ละท้องถิ่นจัดทำรายวิชาอาชีพ และรายวิชาสามัญเพื่ออาชีพให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น และนำความรู้ ทักษะไปใช้ในการประกอบอาชีพอิสระเพื่อการมีรายได้ระหว่างเรียน หรือเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพในอนาคต

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)

เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ได้ให้ความสำคัญกับกระบวนการที่ผู้เรียนสามารถสื่อสารและรับสารได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยอาศัยความรู้ ประสบการณ์ของผู้เรียนทั้งทางด้านภาษา และสังคม ดังนั้น การจัดกิจกรรมตลอดจนทักษะต่าง ๆ ที่จะฝึกผู้เรียนนั้น ควรเลือกเรื่องที่ผู้เรียนจะต้องพบ และจะต้องใช้จริง ๆ ซึ่ง จอห์นสัน (Johnson. 1982 : 163 - 175) ได้กล่าวถึงหลักการจัดกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนมีสมรรถวิสัยในการสื่อสารทางภาษา (Communicative Language Competence) ไว้ 5 หลักการ ได้แก่

1. หลักการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) เป็นหลักการฝึกความเข้าใจข้อมูลที่ได้รับ และสามารถถ่ายโอนข้อมูลนั้นไว้ในรูปแบบอื่น เช่น รายการ กราฟ ตาราง รูปภาพ เป็นต้น โดยไม่ให้ผู้เรียนกังวลเกี่ยวกับความถูกต้องในโครงสร้างทางภาษาดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฟัง - พูด	:	ฟังแล้วพูดแปล ฟังแล้วพูดสรุป
ฟัง - เขียน	:	ฟังแล้วเขียนแปล ฟังแล้วจดคำบรรยาย
ฟังแล้วทำสังเขปการบรรยาย ฟังแล้วสรุปการบรรยาย
อ่าน - พูด	:	อ่านแล้วพูดสรุป อ่านแล้วพูดตีความ
อ่าน - เขียน	:	อ่านแล้วเขียนตอบ อ่านแล้วเขียนสรุป อ่านแล้วเขียนตีความ
ฟัง - อ่าน - เขียน	:	ฟังข้อความอ่านประกอบแล้วเขียนบรรยาย อธิบาย ตีความ
พูด - เขียน	:	พูดแล้วเขียนสรุปใจความสำคัญ
ฟัง - อ่าน - เขียน	:	ฟังข้อความอ่านประกอบแล้วพูดสรุป อธิบาย ตีความ
ฟัง - อ่าน - เขียน	:	พูดข้อความที่ฟังแล้วเขียนสรุปเป็นรายงานซึ่งนำมาพูดเสนอต่อชั้นเรียน

นอกจากสารที่เป็นตัวอักษรแล้ว กิจกรรมการถ่ายโอนสารอาจใช้สารเป็นภาพก็ได้ เช่น

รูปภาพ - พูด : บรรยายภาพ

รูปภาพ - เขียน : บรรยายภาพ

ฟัง - รูปภาพ : เลือกรูปภาพ เรียงลำดับภาพ

อ่าน - รูปภาพ : เลือกรูปภาพ เรียงลำดับภาพ

2. หลักการเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ในการสื่อสาร (The Information Gap Principle) เป็นการฝึกความคล่องแคล่วในการสื่อสาร โดยให้ผู้เรียนอย่างน้อย 2 คน ที่ได้รับข้อมูลมาคนละอย่าง นำข้อมูลนั้นมาสื่อสารกันในรูปแบบของการพูด หรือการเขียน

3. หลักการต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (The Jigsaw Principle) เป็นหลักการฝึก ความเข้าใจวิธีการสื่อสารและความแม่นยำในการสื่อสารข้อมูล โดยให้ผู้เรียนอย่างน้อย 2 คน สลับข้อมูลและบทบาทเป็นผู้ส่ง - ผู้รับข้อมูลซึ่งกันและกัน

4. หลักการของงานที่มีความสัมพันธ์กัน (The Task Dependency Principle) เป็นการสัมพันธ์ข้อมูลที่ได้รับมาแล้วกับข้อมูลจริง เป็นการให้นักเรียนฝึกทำงานด้านการใช้ภาษาแบบเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยให้แต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูลที่ได้รับและสื่อสารกันมาแล้ว เพื่อค้นหาความถูกต้องเกี่ยวกับข้อมูลนั้นร่วมกัน เป็นการตรวจสอบความสามารถในการรับรู้ข้อมูลว่าถูกต้องตรงกับความจริงมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ กิจกรรมการฝึกภาษาเพื่อการสื่อสารอื่น ๆ ผู้สอนสามารถเลือกให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และสถานการณ์การใช้ภาษาซึ่งมีหลายวิธี ดังต่อไปนี้ (รุ่งนภา ยาทอง 2534 : 18 - 24)

4.1 การเล่นบทบาทสมมติ (Role Play and Simulations) เป็นการให้ ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีพบในชีวิตประจำวัน เช่น การสนทนาระหว่างผู้ซื้อกับพนักงานขายของในห้างสรรพสินค้า ผู้เรียนสามารถเลือกบทบาทและถ้อยคำในการสนทนาตามวัตถุประสงค์ ซึ่ง สเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge. 1986 : 127) เน้นว่า การเล่นบทบาทสมมตินั้นไม่ควรให้ผู้เรียนท่องจำมาจากแบบเรียน เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความกังวล และไม่สามารถแสดงบทบาทรวมทั้งการใช้ภาษาได้อย่างอิสระ

4.2 การแสดงละคร (Drama) หมายถึง การแสดงบทบาทในสถานการณ์สมมติ (Play an Imaginary Person in an Imaginary Situation) เพื่อเลียนแบบวิธีการพูด สันนิษฐานทาง ตลอดจนการแต่งกายของบุคคลในสังคมในสถานการณ์หรือในยุคสมัยหนึ่ง ๆ ทักษะที่จำเป็นมากสำหรับกิจกรรมนี้คือ การพูดและการฟัง (Holden. 1986 : 31)

4.3 เกมและการแก้ปัญหา (Games and Problem Solving) เป็นวิธีการที่ฝึกให้ผู้เรียนได้รู้จักวิธีการคิดอย่างมีเหตุผล โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลาง ซึ่ง เมย์เลย์ (Mayley. 1986 : 137) กล่าวว่า กิจกรรมที่เป็นเกมและการแก้ปัญหานั้น นอกจากจะทำให้ผู้เรียนได้มีการผ่อนคลายความตึงเครียดแล้ว ยังเป็นการพัฒนาความสามารถในด้านการสื่อสาร การคิดอย่างมีเหตุผล และมีความเชื่อมั่นในตนเอง

4.4 การสอนภาษาด้วยเพลง (Songs) เกี่ยวกับเรื่องนี้ เพ็ญพรรณ ทัพย์คง (2529 : 15) กล่าวว่า ผู้สอนควรรู้จักเลือกเพลงที่จะนำมาสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ และระดับความรู้ของนักเรียน ซึ่งการสอนด้วยวิธีนี้จะทำให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมากขึ้น

5. หลักการแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้องตามเนื้อหา (The Correction for Content Principle) เป็นหลักการที่ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจสอบและแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้องด้านเนื้อหาและความหมายในการสื่อสาร

กล่าวโดยสรุป หลักการจัดกิจกรรมการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีที่มาจากแนวคิดว่าจุดประสงค์สำคัญอันหนึ่งของการสื่อสารจริง ๆ คือการเชื่อมช่องว่างของข้อมูล (To bridge an information gap) ถ้าผู้ส่งและผู้รับมีข้อมูลแบบเดียวกัน การสื่อสารก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้นในการสอนเพื่อการสื่อสาร จำเป็นที่จะต้องสร้างสถานการณ์ซึ่งนักเรียนจะได้รับหรือมีส่วนร่วมของข้อมูลที่ไม่เหมือนกัน นักเรียนจะไม่รู้ข้อมูลของกันและกัน จนกว่าจะมีการสื่อสารกันเกิดขึ้นเท่านั้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวบังคับให้ผู้เรียนเกิดความคล่องตัวในการใช้ภาษาซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการสื่อสาร นอกจากนี้ การฝึกภาษาโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนเองความต้องการของนักเรียน และจะก่อให้เกิดการสื่อสารอย่างคล่องตัวในห้องเรียน ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการเรียนภาษาของนักเรียนต่อไป

จากหลักการดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า หลักการจัดกิจกรรมการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) ยึดหลัก 3 ประการ คือ

1. การเรียนการสอนยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
 2. เน้นการสอนด้วยการเรียบเรียงความคิดให้เป็นหน่วยของภาษาในการสื่อสาร
- ซึ่งเป็นที่ยอมรับ

3. วิธีสอนเน้นกิจกรรมเพื่อการสื่อความหมาย และการใช้ภาษาในชีวิตจริงอย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของคีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)

เบญจมาลย์ ชุนภักดี (2531 : 44) ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการสอนเสริม การสอนทักษะฟัง-พูด วิชาหลัก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้หลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของคีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) ผลการวิจัยพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนที่เรียน โดยเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) กับ นักเรียนที่เรียน โดยวิธีสอนแบบปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ ค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียน โดยเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียน โดยวิธีสอนแบบปกติ

วิมลพันธ์ ไตรภูมิ (2535 : 61) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในทางการเรียน ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และคู่มือครู มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียน ที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามแนวของคู่มือครู

จะเห็นได้ว่า การนำหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนนั้น จะส่งผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่น สนุกสนาน และมีชีวิตชีวา เพราะเป็นหลักการที่น่าสนใจ มีความชัดเจน อีกทั้งมีตัวอย่างอ้างอิงประกอบ ซึ่งเมื่อนิพนธ์แล้ว น่าที่จะส่งผลที่ดีต่อการเรียนทางด้านภาษาของนักเรียนด้วย ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารโดยอาศัยหลักการดังกล่าว เป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย ซึ่งคาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน การสอนภาษา และผู้ที่สนใจเป็นอย่างดี

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจ

ความหมายของความสนใจ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้ให้ความหมายของ "ความสนใจ" ไว้ดังนี้

ดิวอี้ (Dewey. 1959 : 66) กล่าวว่า ความสนใจ คือ ความรู้สึกชอบ หรือพอใจที่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวความคิดใดความคิดหนึ่ง หรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

ธอร์นไดค์ และฮาแกน (Thorndike and Hagan. 1961 : 24) กล่าวว่า ความสนใจ คือ แนวโน้มในการที่จะแสวงหา และเข้าร่วมในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

โวลแมน (Wolman. 1975 : 199) ให้ความเห็นว่า ความสนใจเป็นเจตคติ ซึ่งจะประกอบด้วยความรู้สึกที่มีต่อความสำคัญของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง รวมทั้งความตั้งใจในการเลือกสิ่งนั้น หรือกิจกรรมนั้น

กู๊ด (Good. 1973 : 311) ได้กล่าวถึง ความสนใจ ว่าเป็นความรู้สึกชอบที่คนเราแสดงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความรู้สึกนี้ อาจจะมีชั่วขณะหนึ่ง หรืออาจจะมีถาวรตลอดไปได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความอยากรู้อยากเห็นของบุคคลนั้น โดยมีอิทธิพลจากประสบการณ์ของเขาเอง

เพตจ์ โทมัส และมาร์แชล (Page, Thomas and Marshall. 1977 : 181) ได้กล่าวถึงความสนใจว่า หมายถึง ความประสงค์ที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมที่เหมาะสมบางอย่าง และนักการศึกษาถือว่า ความสนใจของนักเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาหลักสูตรสำหรับในทางจิตวิทยา เพตจ์ กล่าวเสริมว่า ความสนใจเป็นอาการที่จิตใจมุ่งเน้นกับการเลือกกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง หรืออาการสนุกสนานเพลิดเพลินในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งวัดได้จากแบบวัดความสนใจ

วินซ์ บรรจง และคนอื่น ๆ (2515 : 32) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะ ความรู้สึกนั้นทำให้บุคคลเอาใจใส่และกระทำการจนบรรลุถึงจุดหมายที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น

เปลื้อง ณ นคร (2515 : 237) ให้ความหมายว่า ความสนใจ หมายถึง เจตคติซึ่งทำให้บุคคลพากเพียรพยายามทำการอันใดอันหนึ่งให้มากขึ้น นอกจากนี้ ความสนใจยังเป็นกระบวนการทางจิตใจที่มีความใกล้ชิดกับเจตคติมาก โดยถือว่าความสนใจเป็นส่วนหนึ่งของเจตคติ

สุนีย์ อีรดากร (2524 : 154) ให้ความหมายว่า ความสนใจ หมายถึง สภาพจิตใจของคนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ ทำให้บุคคลเอาใจใส่ หรือจดจ่อต่อสิ่งนั้นจนสามารถกระทำการกิจกรรมได้บรรลุจุดหมาย

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528 : 242) กล่าวว่า ความสนใจเป็นความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายถึงเจตคติทางบวก หรือเจตคติที่ดีนั่นเอง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็น อยากแสวงหา ความรู้สึกชอบ ความพอใจ หรือความโน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อวัตถุ แนวความคิด ประสบการณ์ หรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง รวมไปถึงความตั้งใจในการเลือกวัตถุ หรือกิจกรรมนั้น ซึ่งทำให้บุคคลเพียรพยายามและสามารถกระทำการจนบรรลุจุดหมาย ความสนใจอาจจะใช้เวลานาน ๆ หรือเป็นเพียงความรู้สึกชั่วครู่ก็ได้

ความสำคัญของความสนใจในการเรียน

ในการสอนที่ปฏิบัติมาแต่เดิมนั้น จะให้ครูเป็นศูนย์กลางของกระบวนการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้ให้ความรู้ ให้นักเรียนทำกิจกรรมตามที่ครูเห็นชอบ นักเรียนจะชอบ สนใจหรือไม่ ครูจะไม่คำนึงถึง หลักการดังกล่าว เห็นว่าเป็นการกระทำที่ผิด ในปัจจุบันการเรียนการสอนจะต้องยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนต้องดูว่าเรื่องที่สอนนั้น นักเรียนสนใจหรือไม่ หากไม่สนใจต้องหาทางเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เกิดความสนใจเสียก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนในวิชาคณิตศาสตร์ จะพบว่า มีนักเรียนส่วนใหญ่ไม่สนใจวิชาคณิตศาสตร์ อาจจะมีสาเหตุมาจากมีพื้นฐานไม่ดีมาก่อนทำให้เรียนไม่รู้เรื่องจึงมองเห็นว่า วิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ยาก เรียนเท่าไรก็ไม่รู้เรื่อง จึงทำให้ไม่สนใจในการเรียน นักการศึกษาในปัจจุบันถือว่า ความสนใจเป็นปัจจัยสำคัญในความก้าวหน้าของการเรียน ตลอดจนสัมฤทธิ์ผลทางการสอน และการอบรม เปลื้อง ณ นคร (2515 : 237) ได้ให้ความเห็นว่า วิชาความรู้ไม่มีความสำคัญเท่ากับความสนใจ ครูต้องรู้จักปลุกฝังความสนใจเสียก่อน เมื่อนักเรียนเคยชินกับความสนใจแล้วการเรียนการสอนก็จะก้าวหน้าไปได้โดยรวดเร็ว ทั้งจะเป็นการส่งเสริมบุคลิกภาพของนักเรียนด้วย

ลักษณะของความสนใจของบุคคล

วินิช บรรจง และคนอื่น ๆ (2515 : 337) แบ่งลักษณะความสนใจของบุคคลไว้ ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึก หรือเจตคติที่เข้มข้นอยู่ในวงแคบ คือคนเราจะต้องมีความสนใจต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่งเป็นอย่าง ๆ ไป
 2. ความสนใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล คนหนึ่งอาจมีความสนใจต่อสิ่งหนึ่ง แต่คนอื่นอาจไม่สนใจต่อสิ่งนั้นเลยก็ได้
 3. ความสนใจทำให้คนเอาใจใส่ และจดจ่อต่อสิ่งที่ตนเองสนใจ
 4. เมื่อเกิดความสนใจต่อสิ่งใดแล้ว คนย่อมมีความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งนั้น เช่น ต้องการให้รู้มากขึ้น ต้องการทำให้เป็น เป็นต้น
 5. คนย่อมมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย ถ้ามีความสนใจต่อสิ่งนั้น
- ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิทบาล (2517 : 61) ได้อธิบายถึงลักษณะของความสนใจของบุคคล ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายใน เนื่องจากถูกชักนำโดยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ
2. ความสนใจของแต่ละบุคคลมีความเข้มข้นต่างกัน
3. ความสนใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์
4. บุคคลย่อมมีความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ เป็นอย่าง ๆ ไป
5. ความสนใจอาจเป็นความรู้สึกชั่วขณะ หรือตลอดไปได้

นอกจากนี้ สุนีย์ ธีรดากร (2525 : 154 - 155) ได้อธิบายว่า ความสนใจของบุคคลมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ความสนใจเป็นส่วนหนึ่งของเจตคติ แต่เป็นความรู้สึกที่แคบกว่าเจตคติ เพราะเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอย่าง ๆ ไป เช่น สนใจการอ่านหนังสือ สนใจการฟังอภิปราย
2. ความสนใจของแต่ละคนจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์
3. ความสนใจทำให้เอาใจใส่ และเกิดความรู้สึกที่ดี (เจตคติ) ต่อสิ่งนั้น
4. เมื่อเกิดเจตคติที่ต่อสิ่งที่สนใจแล้ว จะทำให้มีความตั้งใจทำสิ่งนั้นมากขึ้น เช่น ต้องการเรียนมากขึ้น ต้องการรู้จักและสนิทสนมด้วย ต้องการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มขึ้น
5. ความสนใจทำให้เกิดความมานะพยายาม มีความอดทนทำในสิ่งที่สนใจ
6. ความสนใจของคนเราจะเปลี่ยนแปลงไปตามวัย

องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2518 : 72-73) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของเด็ก ดังนี้

1. ความสนใจ เกิดขึ้นจากความพร้อม ความต้องการ และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นเรื่องของแต่ละบุคคลโดยเฉพาะ คนทุกคนไม่จำเป็นต้องมีความสนใจในเรื่องเดียวกันและในระยะเวลาเดียวกัน
3. ความสนใจนั้นมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสุขภาพของร่างกาย เด็กจะสนใจสิ่งใดเป็นระยะสั้น หรือระยะยาวขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของร่างกาย
4. ความสนใจเฉพาะอย่างนั้น อาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามวัย และเวลาของแต่ละบุคคล แต่แบบแผนของความสนใจค่อนข้างคงที่ ทำให้วัดความสนใจในอนาคตของคนได้
5. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสภาพทางจิตใจและเชาวน์ปัญญาของเด็ก เด็กที่มีเชาวน์ปัญญต่ำจะสนใจต่อสิ่งหนึ่งไม่มากอย่างและไม่สลับซับซ้อนนัก ผิดกับเด็กที่มีเชาวน์ปัญญาสูง มักจะสนใจหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกัน และเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนมาก
6. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับรากฐานทางประสบการณ์ของบุคคล บุคคลใดจะสนใจเรื่องใดจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องนั้นพอสมควร ถ้าเขาขาดประสบการณ์เขาอาจจะไม่สนใจเพียงแต่อยากรู้อยากเห็น ชั่วครู่เดียวแล้วก็เลิกความสนใจไป

ชนิดของความสนใจ

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สันภิบาล (2517 : 61 - 62) ได้แบ่งชนิดของ ความสนใจไว้ ดังนี้

1. ความสนใจภายใน (Intrinsic Interest) ความสนใจประเภทนี้ เกิดขึ้นเองกับบุคคลตามธรรมชาติคล้ายสัญชาตญาณ รู้สึกพอใจ และสนใจคิดอยากทำ เพราะการกระทำนั้นจะสนองความต้องการที่บุคคลรู้สึกว่าจำเป็นต้องทำให้สำเร็จลงไป ความสนใจประเภทนี้จะทำให้ คนเราคิดวางแผนโครงการอย่างรอบคอบ และก่อให้เกิดนิสัยที่ดีในการทำงาน

2. ความสนใจภายนอก (Extrinsic Interest) ความสนใจประเภทนี้ จะเกิดขึ้นภายหลัง โดยคิดว่าเมื่อกระทำให้สิ่งนั้นแล้วจะได้รับผลตอบแทนจึงสนใจสิ่งนั้น โดยมีสาเหตุเกิดจากหลายประการ เช่น ความกลัวสับสนตก กลัวถูกกลั่นโหม หรือคาดหวังว่าจะได้รับคำชมเชย ได้รับเกียรติ หรือสิทธิพิเศษ

ซูเปอร์ และคริตส์ (Super and Crites. 1986 : 378 - 380) ได้แบ่ง ความสนใจ ออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1. ความสนใจที่แสดงออกทางภาษา (Expressed Interests) ได้แก่ ความสนใจที่แสดงออกทางภาษา เป็นการแสดงออกถึงความสนใจในวิชา กิจกรรม งาน หรืออาชีพด้านภาษา
2. ความสนใจที่แสดงออกทางกริยาอาการ (Manifest Interests) เป็นความสนใจที่แสดงออกด้วยกริยาอาการ และการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรม
3. ความสนใจที่ประเมินด้วยแบบทดสอบ (Test Interests) เป็นการประเมินความสนใจด้วยแบบสอบที่เป็นปรนัย เป็นการแสดงความสนใจภายใต้สภาพการควบคุม
4. ความสนใจที่ประเมินด้วยแบบสำรวจ (Inventoried Interests) เป็นการที่จะประเมินความสนใจซึ่งขึ้นอยู่กับคำตอบคำถามเกี่ยวกับความชอบ ไม่ชอบ

สาเหตุของความสนใจ

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สันภิบาล (2517 : 61 - 62) ได้สรุปสาเหตุของความสนใจไว้ ดังนี้

1. การสัมพันธ์ สิ่งใดที่ทำความพอใจให้แก่บุคคลใด หรือบุคคลนั้นเห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากสิ่งนั้น ก็จะทำให้เกิดความสนใจและมีกำลังเข้มแข็ง มีความกล้าหาญขึ้น เช่น นักเรียนเห็นประโยชน์ของการเรียน ก็จะทำให้เกิดความสนใจ และรักษาความสนใจนั้นไว้ตลอดไป
2. การเอาอย่าง สิ่งใดที่คนในหมู่คณะนิยมหรือสนใจ จะพลอยทำให้คนที่เข้าร่วมหมู่คณะไว้มันเกิดความสนใจไปด้วย

3. ความรู้ ความสามารถในการกระทำสิ่งใด ย่อมทำให้เกิดความสนใจขึ้นในที่สุด แม้ว่าในตอนแรกสิ่งที่ทำนั้นจะไม่ใช่ที่น่าสนใจเลย

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2518 : 75) ได้สรุปสาเหตุของความสนใจไว้ ดังนี้

1. เกิดจากการเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น
2. เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้า
3. เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้น และมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว
4. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก
5. เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเด็ก
6. เป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเด็ก และทำให้เด็กตื่นเต้น

ประสาร ทิพย์ธารา (2521 : 98) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดความสนใจ ดังนี้

1. เกิดจากการเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น ๆ ดังนั้นถ้าครูจะให้เด็กสนใจในบทเรียน ก็ควรจะต้องชี้แจงให้เห็นความสำคัญ และประโยชน์ของบทเรียนนั้น ๆ ก่อนจะเริ่มการสอน
2. เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้าในการเรียนการสอนนั้น ถ้าบทเรียนใดเด็กไม่สนใจ ครูอาจใช้แรงจูงใจสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นไปได้
3. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก ฉะนั้น ครูควรจะนำเอาสิ่งที่เด็กจะนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันมาชักจูงให้เด็กเกิดความสนใจเป็นบทเรียนต่อไปได้
4. เป็นสิ่งที่แปลกใหม่ และทำให้เด็กตื่นเต้น ครูควรเปลี่ยนกิจกรรมอยู่เสมอ กิจกรรมควรจะเป็นประสบการณ์ใหม่ของเด็ก หรือเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น สนุกสนานในการเรียน
5. เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเด็ก
6. เป็นสิ่งที่เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้น และมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว

ความแตกต่างระหว่างความสนใจของบุคคล

น้อมฤดี จงนุชพะ (2519 : 256 - 266) และนักการศึกษาอีกหลายท่าน ได้กล่าวถึงความสนใจของบุคคลจะแตกต่างกันเนื่องจากสาเหตุหลายประการ คือ

1. ประสบการณ์ในอดีต (Past Experiences) เด็กแต่ละคนมาจากครอบครัวที่แตกต่างกัน เด็กจึงมีประสบการณ์เดิมที่ต่างกันไป ความสนใจเป็นผลผลิตของประสบการณ์ในอดีต ฉะนั้นเมื่อเด็กมีประสบการณ์ต่างกัน เขาย่อมมีความสนใจต่างกันด้วย
2. ลักษณะทางกาย (Biological Factors) เด็กแต่ละคนมีรูปร่าง ลักษณะ ขนาด ส่วนสูง ฯลฯ ต่างกันออกไปตามพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ฉะนั้นลักษณะทางกายของนักเรียน

แต่ละคน ย่อมจะเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมกับกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง เด็กคนหนึ่งกระทำกิจกรรมอย่างหนึ่งประสบผลสำเร็จด้วยดีเพราะลักษณะทางกายอำนวย แต่เด็กอีกคนหนึ่งต้องพบกับความล้มเหลว เพราะลักษณะทางกายไม่เหมาะสม

3. อายุปฏิทิน (Chronological Age) เด็กที่อยู่ในวัยต่างกัน เช่น เด็กในวัยเด็ก (6 - 12 ปี) และวัยรุ่น (13 - 19 ปี) ย่อมมีภาวะสุกสุตซืด (Maturity) แตกต่างกันทั้งภาวะสุกสุตซืดทางกาย ทางสมอง ทางอารมณ์ และทางสังคม ภาวะสุกสุตซืดที่แตกต่างกันตามวัยนี้ เป็นสาเหตุให้เด็กวัยต่างกันมีความสนใจในกิจกรรมที่แตกต่างกัน เช่น วัยเด็กสนใจการอ่านการ์ตูนและนิทาน วัยรุ่นสนใจการอ่านหนังสือผจญภัย เป็นต้น สำหรับเรื่องเพศ (Sex) นั้น เพศหญิงและเพศชายมีความสนใจแตกต่างกัน ซึ่งมีอิทธิพลจากวัฒนธรรม และผู้ปกครองของเด็ก

การสร้างความสนใจ

กมลรัตน์ หล้าสงษ์ (2528 : 234) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน พอสรุปได้ ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ เพื่อจะได้จัดบทเรียน สภาพห้องเรียน และสื่อการเรียนต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของเขา
2. สำรวจพื้นฐานทางด้านความถนัดของผู้เรียน เพื่อจัดสภาพการเรียนการสอนให้ตรงกับความถนัดนั้น ๆ
3. จัดสภาพห้องเรียนให้น่าสนใจ มีการตั้งคำถามยั่วๆ และท้าทายความสามารถของผู้เรียน พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากที่สุด คือการยิดผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง
4. ให้การเสริมแรง โดยพยายามให้ผู้เรียนได้ประสบผลสำเร็จในการเรียน หรือการทำงานนั้น ๆ โดยเลือกให้ตรงกับความถนัดและความสามารถของเขา จะทำให้เขาสนใจสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำ
5. ให้ทราบความก้าวหน้าในการทำงานทุกระยะของผู้เรียน ทำให้เขามีความสนใจที่จะทำงานนั้น ๆ ต่อไป

ดังนั้นความสนใจจึงเป็นองค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีได้ โดยครูสร้างความสนใจในลักษณะที่ให้นักเรียนมีจิตใจจดจ่ออยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเมื่อเกิดนาน ๆ แล้วจะทำให้เกิดความตั้งใจจะทำให้เกิดการเรียนรู้ต่อบทเรียนนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี

สำหรับการที่จะวัดความสนใจให้ได้ผลถูกต้องที่สุดนั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากความสนใจของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง ได้แก่ อายุ เพศ สติปัญญา สิ่งแวดล้อม พัฒนาการทางร่างกายและสถานะทางเศรษฐกิจ สังคม ถึงแต่อย่างไร

ก็ตาม ได้มีผู้เสนอแนะว่าเราอาจจะวัดความสนใจของแต่ละบุคคลได้หลายวิธีด้วยกัน เช่น โฟรลิก (ละม้ายมาศ ศรทัตต์. 2510 : 237 ; อ้างอิงมาจาก Frolick. n.d.) ได้อธิบายถึงวิธีเก็บข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสนใจไว้ 4 ประการ ซึ่งอาจจะกล่าวได้สั้น ๆ ดังนี้

1. สังเกตความเป็นไปของแต่ละบุคคล
2. จับความสนใจต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคนแสดงออก
3. ศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นกระทำ
4. ใช้แบบสอบถามความสนใจวัดโดยตรง

การวัดความสนใจ

คาร์เมล (Karmel. 1978 : 316) กล่าวว่า "การวัดความสนใจที่จะให้ผลถูกต้องที่สุดเป็นเรื่องยาก เนื่องจากความสนใจของแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง แต่การวัดความสนใจก็สามารถทำได้โดยให้ผู้ถูกวัดความสนใจบอกถึงกิจกรรม หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เขาชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งการบอกถึงสิ่งที่เขาชอบหรือไม่ชอบนี้จะกระทำได้หลายวิธี"

โพลเวล (Powell. 1963 : 337 - 338) กล่าวว่า ความสนใจสามารถวัดได้ ดังนี้

1. ใช้แบบวัดความสนใจ (Interest Inventory) แบบวัดความสนใจ จะประกอบด้วยข้อความชุดหนึ่งสำหรับให้แต่ละบุคคลแสดงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อข้อความต่าง ๆ เหล่านั้น
2. ใช้แบบสอบถามปลายเปิด (Open - ended Questionnaires) โดยให้ผู้ตอบมีอิสระที่จะตอบคำถามต่าง ๆ ได้ตามความรู้สึกที่แท้จริงของตน
3. ใช้การสัมภาษณ์ (Interviews) ซึ่งผู้สัมภาษณ์สามารถสังเกตเห็นพฤติกรรมของผู้ถูกสัมภาษณ์ได้

เดวิส (Davis. 1964 : 160 - 161) ได้เสนอแนะเทคนิคสำหรับการวัดความสนใจไว้ดังนี้

1. ค้นหาสิ่งที่คุณชอบทำในระยะ 2 - 3 ปีที่ผ่านมา ถ้าเขายอมสละเวลาว่างที่มีอยู่เพื่อทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะก็แสดงว่าเขามีความสนใจในสิ่งนั้น
2. ค้นหาว่าแต่ละบุคคลมีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ เพราะคนเราย่อมจะทำสิ่งที่ตนเองสนใจได้ดีกว่าสิ่งที่ไม่สนใจ
3. ให้แต่ละบุคคลแสดงความรู้สึกชอบ หรือไม่ชอบต่อข้อความต่าง ๆ ที่กำหนดไว้

บอร์เกน และ เซลลิง (Borgen and Seling. 1978 : 536 - 543) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพและการสำรวจความสนใจในอาชีพ ให้ข้อเสนอนแนะว่า แบบสำรวจเรื่องความสนใจในอาชีพเป็นสิ่งที่ใช้ได้ดีในการให้คำปรึกษาอาชีพ

ดังนั้น แบบสำรวจความสนใจจึงมีส่วนช่วยศึกษาถึงความสนใจของบุคคลต่าง ๆ เพราะความสนใจเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลนั้นเกิดความตั้งใจ และพยายามจะบรรลุความสำเร็จ และวิธีวัดความสนใจที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น สามารถใช้วัดความสนใจของบุคคลได้ทั้งสิ้น แต่การจะนำไปใช้กับใครในสถานการณ์แบบใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของบุคคลที่นำไปใช้เอง และจากการวัดความสนใจโดยวิธีใช้แบบสำรวจความสนใจเป็นวิธีที่ได้ผลดีที่สุด เราความสนใจที่สุด และเป็นวิธีการที่เชื่อมั่นได้ (Mehrens and Lehmann. 1969 : 218)

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจ

แมคเคลแลนด์ (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 39 - 40 ; อ้างอิงมาจาก McClelland. 1969) ได้ศึกษาตัวแปรที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญา ที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับวิทยาลัย พบว่า ความสนใจเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

นีจาต (Nejad. 1987 : 129) ได้วิจัยผลของความคิด และความรู้สึกต่อความสนใจและความชอบ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 240 คน ทำการอ่านเรื่องที่จับบลงด้วยความน่าสนใจ และน่าประหลาดใจ ซึ่งมีระดับของความรู้ลึกหลายระดับ และเรื่องที่อ่านแสดงให้เห็นถึงความดี ความเลวในระดับที่แตกต่างกัน และมีระดับของความเข้าใจในเรื่องแตกต่างกัน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสนใจและความชอบเกิดขึ้นจากสาเหตุที่แตกต่างกัน ความสนใจและความชอบมีความสัมพันธ์กันอย่างสูง ถึงแม้บางอย่างที่ไม่ชอบอาจน่าสนใจ และบางอย่างที่ชอบอาจไม่น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าสนใจจะน่าสนใจยิ่งขึ้นหากเราชอบ และเราจะชอบสิ่งที่ชอบยิ่งขึ้นหากเราสนใจในสิ่งนั้น

เชอร์เรย์ และเรย์โนลด์ (Shirey and Reynold. 1988 : 159) ได้ศึกษาวิจัยผลของความสนใจต่อความตั้งใจ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยจำนวน 23 คน กลุ่มตัวอย่างต้องอ่านประโยค 72 ประโยค ซึ่งตนได้ประมาณค่าความสนใจไว้แล้ว กลุ่มตัวอย่างจะได้อ่านประโยคดังกล่าวจากเครื่อง ไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อที่จะวัดความสนใจ โดยพิจารณาจากเวลาในการอ่านประโยค และเวลาที่ใช้ในการทำงานหรือแบบฝึก หลังจากอ่านประโยคต่าง ๆ แล้ว กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถเรียนรู้ประโยคที่อ่านได้ประมาณค่าว่าน่าสนใจได้ดีกว่าประโยคที่ประมาณค่าไว้ว่าไม่น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตาม ได้พบว่า ความตั้งใจไม่มีความเกี่ยวพันในลักษณะเป็นตัวเชื่อมระหว่างความสนใจกับการเรียนรู้ นั่นคือ ความสนใจก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ แต่ความสนใจไม่ได้นำไปสู่ความตั้งใจ และการเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจ

แอสเชอร์ และคณะ (Shirey and Reynold. 1988 : 159 ; citing Asher. 1979 ; Asher and Geraci. 1980 ; Asher, Hymel and Wigfield. 1978 ; Asher and Markell. 1974) ได้ศึกษาผลของความสนใจที่มีต่อการเรียนรู้ และการระลึกสิ่งที่อ่านได้โดยวิธีให้กลุ่มตัวอย่างประมาณค่าความสนใจในข้อความที่กำหนดให้ และประมาณค่าความไม่สนใจในข้อความที่กำหนดให้ จากนั้น กลุ่มตัวอย่างอ่านเรื่องที่บรรจุข้อความที่กลุ่มตัวอย่างได้ประมาณค่าไปแล้วนั้นและในขณะเดียวกันก็ได้ศึกษาตัวแปรต่าง ๆ เช่น คำศัพท์ ความยากง่ายของบทอ่าน ความยาวของบทอ่าน เพศ เชื้อชาติควบคู่ไปกับผลของความสนใจด้วย จากผลที่ปรากฏว่านักเรียนเกรด 5 และเกรด 6 สามารถเรียนรู้ และระลึกข้อมูลที่ได้ประมาณค่าว่าน่าสนใจได้ดีกว่าข้อมูลที่ประมาณค่าว่าไม่น่าสนใจ และผลปรากฏเด่นชัดในนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง

สุวรรณี เต็งอำนวยการ (2509 : 181) ได้สำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ประสบผลสำเร็จ พบว่าสาเหตุเนื่องมาจากการขาดความสนใจในการเรียน เพราะนักเรียนสนใจในวิชาภาษาอังกฤษปานกลางจนถึงน้อยมาก ร้อยละ 69.01

จรรยา สุวรรณทัต (2519 : 50) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ความสนใจในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับการอ่าน การใช้ภาษาอังกฤษ กิจกรรมนอกโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่า ในด้านความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ครูส่วนมากมีความเห็นว่าการเรียนสนใจภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง แต่จากการศึกษาจากนักเรียนพบว่านักเรียนส่วนใหญ่แสดงเจตคติเชิงนิมิตต่อความสนใจในภาษาอังกฤษ นักเรียนหญิงมีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย ความสนใจในบทเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษ

กุลชาติ โยสีดา (2529 : 78) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสนใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้เรียนโดยวิธีสอนแบบสมมุติและวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบสมมุติ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบสมมุติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และมีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

เยี่ยมจิต บุณโณคา (2534 : 102) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ ความเข้าใจในการอ่าน ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอน โดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญาการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการ

การสอนโดยวิธีอิงแนวทฤษฎีอภิปัญญา และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนในกลุ่มทดลอง มีความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : 157) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

สุชาติ หล่อนกลาง (2536 : 89) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การคู่กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การคู่กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การคู่ มีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด และมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

สรุปได้ว่า ความสนใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้น และส่งเสริมให้บุคคลเกิดความตั้งใจ และมีความพยายามที่จะบรรลุความสำเร็จ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า วิธีสอนโดยใช้หลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครูจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อเป็นการหาข้อสรุปเกี่ยวกับวิธีสอนที่จะสร้างความสนใจ เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกสนุกสนาน มีความมานะพยายามในการเรียน อันจะส่งผลทำให้เด็กมีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นในอนาคต

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวแตกต่างกัน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยแยกหัวข้อวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม จำนวน 6 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้นประมาณ 250 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม ได้มาจากการประชากรโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 70 คน โดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 35 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการสอนทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว จำนวน 2 แผน คือ

1.1 แผนการสอนโดยใช้ขั้นตอนการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)

1.2 แผนการสอนตามคู่มือครู

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว

3. แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การคัดเลือกเนื้อหา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาจุดประสงค์การฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร จากหนังสือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในรายวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 1-2 (อ 021-022) แล้วปรับปรุงเพื่อให้เป็นจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว

1.2 สืบหาความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว โบราณวัตถุ ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และประเพณี ในอำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม

1.3 ศึกษา และคัดเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวที่จะใช้สร้างแผนการสอนจากหนังสือ ต่อไปนี้

- ประวัติพระธาตุพนม (พระธรรมราชานุวัตร. 2529)
- English for Guided Tours
(โครงการศึกษาต่อเนื่องจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2530) โดยเลือกศัพท์ และสำนวนที่ใช้ในการท่องเที่ยว เช่น a beautiful fingernail dance, a serng dance (E-sarn dance) เป็นต้น
- Wonderful Thailand
(โครงการศึกษาต่อเนื่องจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2530) โดยเลือกเนื้อหาที่เป็นบทสนทนา พร้อมทั้งศัพท์และสำนวนที่ใช้ในหน่วยที่ 1 ตอนที่ 1 Do's and Don't's in Thailand เช่น why do you greet somebody by putting your hands together in a prayer like fashion ?, women say "ca" men say "krap" เป็นต้น
- เลือกเนื้อหาเกี่ยวกับ Travel Agency เช่น Asking about Travel จาก English for Travel (Eastwood. 1988)
- Communicative English for Tourism (โครงการตำรามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 1987) โดยเลือกเนื้อหาเกี่ยวกับสถานที่

ท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่น Ayuthaya, Ancient City,
That Phnom Shrine เป็นต้น

- Communicative English for Tourism (ชนิษฐา อุทวนิช. 2535)
- เอกสารประกอบการบรรยายการอบรมมัคคุเทศก์ (คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2523)
- เอกสารประกอบการบรรยายการอบรมมัคคุเทศก์ รุ่นที่ 7 (มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2523)
- The Language of Tourism in English (Hall. 1976)
- Thailand : Insight Guides (Levine. 1980)
- Highlights of Thailand (Thai Farmers Bank. 1987)
- Guide to the Grand Palace
- Insight City Guides : Bangkok (Beek. 1991)

1.4 วางโครงเรื่องที่จะนำมาสร้างแผนการสอน โดยยึดเนื้อหาตามจุดประสงค์
ของหลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 1-2 (อ 021-022) แล้วแบ่งเป็นหน่วย ดังนี้

หน่วยที่ 1 เรื่อง "At the Travel Agency"

จำนวน 4 บทเรียน คือ

- ตอนที่ 1 - Greetings and Introducing Thailand
 - Some Thai Culture, Do's and Don't's in Thailand
- ตอนที่ 2 - Recommending Tours
- ตอนที่ 3 - Taking Tour Bookings
- ตอนที่ 4 - Making Accommodation Arrangements

หน่วยที่ 2 เรื่อง "Sightseeing Tours"

จำนวน 3 บทเรียน คือ

- ตอนที่ 1 - Sightseeing Tours at Wat Phra That Phnom
- ตอนที่ 2 - Sightseeing Tours in That Phnom
- ตอนที่ 3 - Cultural Shows

1.5 กำหนดความคิดรวบยอดและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของแต่ละเรื่อง

2. การสร้างและหาคุณภาพแผนการสอน

2.1 แผนการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแผนการสอน ดังต่อไปนี้

2.1.1 ศึกษาเอกสารที่เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว จากตำรา และเอกสาร ในข้อ 1.3 และการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากหนังสือของ อรุณี วิริยะจิตรา (2532)

2.1.2 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายการฟัง การพูดวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ศึกษาแบบเรียน คู่มือครู และขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่จะสอน

2.1.3 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้การฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ภาคเรียนที่ 1

2.1.4 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ที่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้จากหนังสือ นิตยสาร วารสาร แผ่นพับ และสื่อประชาสัมพันธ์ทั่วไปที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนด และมีเนื้อหาลักษณะเดียวกัน และมีความยากง่ายในระดับเดียวกัน มาใช้สร้างแผนการสอน ซึ่งมีเนื้อหาตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

หน่วยที่ 1 เรื่อง "At the Travel Agency"

จำนวน 4 บทเรียน คือ

ตอนที่ 1 - Greetings and Introducing Thailand

- Some Thai Culture, Do's and Don't's in Thailand

ตอนที่ 2 - Recommending Tours

ตอนที่ 3 - Taking Tour Bookings

ตอนที่ 4 - Making Accommodation Arrangements

หน่วยที่ 2 เรื่อง "Sightseeing Tours"

จำนวน 3 บทเรียน คือ

ตอนที่ 1 - Sightseeing Tours at Wat Phra That Phanom

ตอนที่ 2 - Sightseeing Tours in That Phanom

ตอนที่ 3 - Cultural Shows

2.1.5 ศึกษาหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Johnson. 1982 : 163 - 175) งานวิจัยของ วิมลพันธ์ ไตรภูมิ (2535 : 35 - 38)

รุ่งนภา ยาทอง (2534 : 18 - 24) และเบญจมาลย์ ชุนภักดี (2531 : 20 - 23) ซึ่งใช้หลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มาใช้ในการศึกษาค้นคว้า โดยมีหลักการ 5 ประการ ดังนี้

2.1.5.1 หลักการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) เป็นหลักการฝึกความเข้าใจข้อมูลที่ได้รับและสามารถถ่ายโอนข้อมูลนั้นไว้ในรูปแบบอื่น เช่น รายการ กราฟ ตาราง รูปภาพ เป็นต้น โดยไม่ให้ผู้เรียนกังวลเกี่ยวกับความถูกต้องในโครงสร้างทางภาษา

2.1.5.2 หลักการเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ในการสื่อสาร (The Information Gap Principle) เป็นการฝึกความคล่องแคล่วในการสื่อสาร โดยให้ผู้เรียนอย่างน้อย 2 คน ที่ได้รับข้อมูลมาคนละอย่าง นำข้อมูลนั้นมาสื่อสารกันในรูปของการพูด หรือ การเขียน

2.1.5.3 หลักการต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (The Jigsaw Principle) เป็นหลักการฝึกความเข้าใจวิธีการสื่อสารและความแม่นยำในการสื่อสารข้อมูล โดยให้ผู้เรียนอย่างน้อย 2 คน สลับข้อมูลและบทบาทเป็นผู้ส่ง - ผู้รับข้อมูลซึ่งกันและกัน

2.1.5.4 หลักการของงานที่มีความสัมพันธ์กัน (The Task Dependency Principle) เป็นการสัมพันธ์ข้อมูลที่ได้รับมาแล้วกับข้อมูลจริง เป็นการให้นักเรียนฝึกทำงานด้านการใช้ภาษาเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยให้แต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูลที่ได้รับ และสื่อสารกันมาแล้ว เพื่อค้นหาความถูกต้องเกี่ยวกับข้อมูลนั้นร่วมกัน เป็นการตรวจสอบความสามารถในการรับรู้ข้อมูลว่าถูกต้องตรงกับความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด

2.1.5.5 หลักการแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องตามเนื้อหา (The Correction for Content Principle) เป็นหลักการที่ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจสอบ และแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องด้านเนื้อหา และความหมายในการสื่อสาร

2.1.6 สร้างแผนการสอนทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว โดยนำเนื้อหาจากข้อ 2.1.4 มาเป็นเนื้อหาการเรียน และสร้างเป็นแผนการสอน ซึ่งยึดรูปแบบโครงสร้างการสอนโดยใช้หลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารทั้ง 5 ประการของ คีธ จอห์นสัน ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนฟังเทป ดุริตทัศน์ หรือการสนทนาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังศึกษา เช่น สถานที่ท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีต่าง ๆ เพื่อเก็บข้อมูลจากเรื่องที่ได้ฟัง แล้วถ่ายโอนข้อมูลลงในรูปแบบของ ตาราง รายการ แผนที่ หรือรูปภาพที่ครูกำหนดให้

ขั้นที่ 2 ครูแจกแผ่นข้อมูลซึ่งเป็นเนื้อหาของเรื่องที่กำลังศึกษา ที่มีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มโดยแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูล และคำถามที่มีคำตอบอยู่ในแผ่นข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูล และคำถามของกลุ่มตนเอง หลังจากนั้นแบ่งคู่ทำกิจกรรมถาม - ตอบเกี่ยวกับข้อมูลที่แต่ละคนได้รับ

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนแต่ละคู่สลับข้อมูลและคำถามกัน และฝึกถาม - ตอบเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับมาใหม่

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนแต่ละคู่ นำข้อมูล คำถาม และคำตอบ ที่ได้รับและสื่อสารกันมา แล้ว ศึกษาข้อมูลเพื่อค้นหาความถูกต้องเกี่ยวกับข้อมูลนั้นร่วมกัน เป็นการตรวจสอบความสามารถในการรับรู้ข้อมูลว่าถูกต้องตรงกับความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด โดยครูจะคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 5 สุ่มนักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติเป็นเจ้าหน้าที่บริษัทท่องเที่ยว หรือมัคคุเทศก์ โดยอธิบายรายละเอียดของสถานที่ แหล่งท่องเที่ยว และศิลปวัฒนธรรมที่ได้ศึกษาแล้ว ส่วนนักเรียนที่เหลือแสดงเป็นนักท่องเที่ยว และคอยจดบันทึกสิ่งที่นักเรียนเจ้าหน้าที่บริษัทท่องเที่ยว หรือนักเรียนมัคคุเทศก์อธิบาย

ขั้นที่ 6 ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการสื่อสารของนักเรียน โดยครูจะสรุป และให้คำแนะนำการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

2.1.7 สร้างแผนการสอนตามคู่มือครู โดยผู้วิจัยศึกษาแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 1-2 (อ 021-022) ซึ่งใช้ขั้นตอนการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้แล้วนำเข้าสู่วิธีเรียน โดยครูถามหรือพูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังจะเรียน

ขั้นที่ 2 เสนอบทเรียนใหม่โดยให้นักเรียนฟังครูอ่าน หรือฟังจากแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนโดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง หลังจากนั้น ครูอ่านหรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่งเพื่อค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ให้แนวการเรียนรู้โดยให้นักเรียนดูและอ่านเนื้อหาที่กำลังเรียน ในขณะที่ฟังครูอ่านหรือฟังจากแถบบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายกำกับคำที่ออกเสียงดังกว่าคำอื่น ๆ หลังจากนั้น ให้นักเรียนฟัง และอ่านเนื้อหานั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 ขั้นตอนปฏิบัติโดยดำเนินการ ดังนี้

- แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วให้ฝึกบทสนทนาพร้อมทั้งให้ออกมาแสดงบทบาทสมมติจากบทสนทนาดังกล่าว

- ครูเขียนหรือแสดงบัตรคำศัพท์ และสำนวนใหม่ที่ใช้ในเนื้อหาบทเรียน พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู หรือแถบบันทึกเสียง โดยครูจะอธิบายความหมายประกอบ

- ครูสอนวิธีการออกเสียงสระในคำต่าง ๆ ให้นักเรียนเข้าใจ และให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง

- ครูอธิบายหลักการใช้หรือโครงสร้างทางภาษาในบทเรียน และให้นักเรียนจับคู่ฝึกการถาม-ตอบ โดยใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสำนวนที่เรียนแล้ว

ขั้นที่ 5 การให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยครูแสดงให้เห็นว่าผลการปฏิบัติหรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้นมีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยให้คำชมเชย คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 6 ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการสรุปบทเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบท

2.2 นำแผนการสอนที่สร้างแล้วทั้ง 2 วิธี ไปหาคุณภาพ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ เป็นผู้ตรวจสอบแผนการสอน โดยพิจารณาในเรื่องความชัดเจน ถูกต้องของจุดประสงค์ ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา

2.3 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

3. การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ต่อไปนี้

3.1 ศึกษาจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ของกองวิชาการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เพื่อเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการสร้างแผนการสอน

3.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ จากหนังสือของ ชวาล แพรัตกุล (2520 : 118 - 210); อัจฉรา วงศ์โสธร (2529 : 152 - 176) ฮีตัน (Heaton. 1979 : 57 - 99) เทคนิคการวัดและการประเมินผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากหนังสือของ ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 303 - 336) และคลาร์ค (Clark. 1972) และศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือชื่อ Practice in Comprehension ของ มาลินี จันทวิมล (2531) Modern Language Testing ของ แวลเลท (Valette. 1977)

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ตามจุดประสงค์และเนื้อหาที่เลือกมาแล้ว ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดปากเปล่า (Oral Test) ในรูปของการถาม-ตอบประโยคต่อประโยค หรือโต้ตอบประโยคที่ได้ยินในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง แล้วบันทึกลงในแถบบันทึกเสียง โดยแบ่งการทดสอบเป็น 2 แบบ คือ

3.3.1 แบบทดสอบชนิดถาม-ตอบปากเปล่า หรือการสนทนาโต้ตอบประโยคที่ได้ยิน จำนวน 10 ข้อ

ตัวอย่าง

1. Can you explain the history of the That Phanom Shrine ?

A :

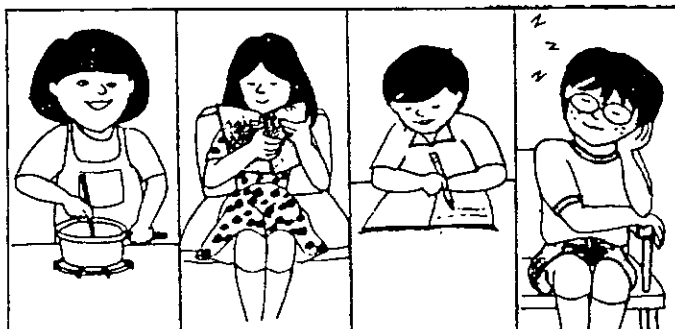
2. What will you say if you want to help a foreigner to get to the hotel ?

A :

3.3.2 แบบสอบถามแบบถาม-ตอบปากเปล่า โดยใช้ภาพประกอบให้นักเรียนดูเป็นแนวทางในการตอบคำถาม จำนวน 10 ข้อ

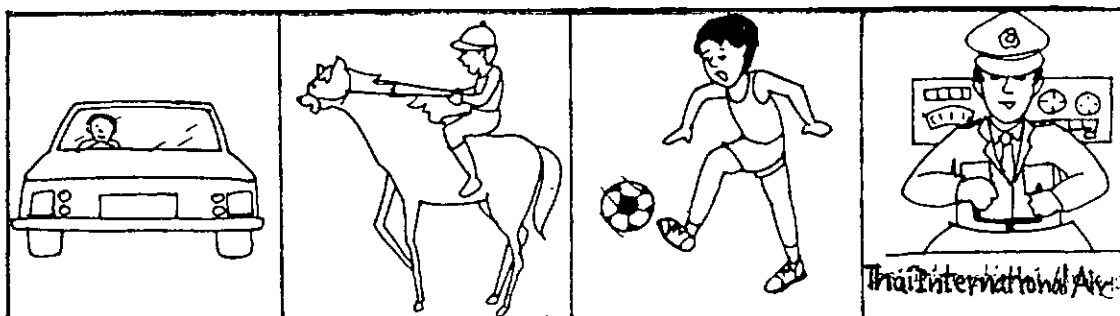
ตัวอย่าง

1. What would you rather like to do in your free time ?

A :

2. What would you want to be in the future ? Why ?

A :

3.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน คือรศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.บังอร พานทอง และอาจารย์ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และลงความเห็นว่าคุณสมบัติข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดไว้ดังนี้ (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2526 : 91)

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

0 = ไม่แน่ว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้นหรือไม่

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า หรือเท่ากับ 0.50 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.50 ผู้วิจัยจะตัดออก หรือไม่นำไปแก้ไขใหม่

3.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม จำนวน 100 คน ที่ได้เรียนเนื้อหาทักษะการฟัง การพูดมาแล้ว

3.6 หาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวโดยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจสอบและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศ และ อังคนา สายยศ. 2528 : 185) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความอำนาจจำแนกสูงอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ ไว้จำนวน 10 ข้อ (อย่างละ 5 ข้อ) จากนั้น นำแบบทดสอบที่ได้ค่าตามเกณฑ์ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-Coefficient) สูตร Cronbach (ล้วน สายยศ และอังคนา สายยศ. 2531 : 170 - 172) แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 7.33 - 11.07 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .90

3.7 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนการทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ผู้วิจัยกำหนดขึ้นโดยปรับมาจากเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute) ของ ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 120 - 123) และ คลาค (Clark. 1972) ซึ่งมีขั้นตอน และเกณฑ์ ดังนี้

3.7.1 กำหนดพฤติกรรมความสามารถ 5 อย่าง คือ ความเข้าใจในการฟัง การออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง และความคล่อง ซึ่งรวมเป็นความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร

3.7.2 กำหนดคะแนนระดับความสามารถในการฟัง การพูดเป็น 5 ระดับ ดังตาราง 2

ตาราง 2 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ระดับ	พฤติกรรมความสามารถ	คะแนน
	<u>ความเข้าใจ (Comprehension)</u>	
1	ฟังไม่เข้าใจแม้มีการพูด หรือถามซ้ำ ๆ	0
2	เข้าใจได้เพียงเล็กน้อยแม้ในสถานการณ์ที่ง่ายที่สุด	3
3	เข้าใจได้ซ้ำแม้ในคำพูดง่าย ๆ คู่สนทนาต้องพูดซ้ำ ๆ	6
4	เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง แต่ต้องพูดซ้ำ ๆ หรือพูดซ้ำในบางครั้ง	9
5	เข้าใจทุกอย่างในการสนทนาทั่วไปที่มีความเร็วปกติ	12
	<u>การออกเสียง (Pronunciation)</u>	
1	ออกเสียงผิด ไม่สามารถเข้าใจได้ และพูดโต้ตอบไม่ได้	0
2	ออกเสียงผิด ๆ พูดแล้วเข้าใจยาก	1
3	ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้	2
4	ออกเสียงถูกต้อง พูดเข้าใจได้ดี	3
5	ออกเสียงแบบเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ปน	4
	<u>คำศัพท์ (Vocabulary)</u>	
1	ใช้ศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้	0
2	ใช้ศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้	4
3	สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่	8
4	ใช้ศัพท์ในการสื่อความหมายได้ในทุกสถานการณ์	12
5	ใช้ศัพท์ได้ถูกต้อง เหมาะสม และกว้างขวางเทียบได้กับเจ้าของภาษา	16

ตาราง 2 (ต่อ)

ระดับ	พฤติกรรมความสามารถ	คะแนน
	<u>โครงสร้าง (Structure)</u>	
1	โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้	0
2	ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง พอเข้าใจได้	5
3	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย	10
4	มีข้อผิดพลาดไม่เกิน 2 แห่งตลอดการสนทนา	15
5	ไม่มีข้อผิดพลาด ทั้งในการใช้ศัพท์ หรือโครงสร้าง	20
	<u>ความคล่อง (Fluency)</u>	
1	พูดขึ้นต้นได้เพียงหนึ่งคำแล้วหยุด และโต้ตอบไม่ได้	0
2	พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยค	2
3	พูดแล้ว พูดต่อไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่	4
4	การสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้ง ยังติดตะกุกตะกัก	6
5	การสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้าง เช่นเดียวกับเจ้าของ ภาษา	8

3.7.3 กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คน รวมทั้งผู้วิจัยซึ่งมีคุณวุฒิและประสบการณ์ทางการสอนใกล้เคียงกัน มีความเข้าใจข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เข้าใจเกณฑ์การให้คะแนน และวิธีการให้คะแนนตรงกันในการทดสอบ ผู้ให้คะแนนใช้เทปบันทึกเสียงบันทึกคำตอบของนักเรียนแต่ละคนไว้ แล้วนำมาพิจารณาให้คะแนนความสามารถของพฤติกรรมแต่ละด้านตามเกณฑ์ แล้วหาผลรวมคะแนนพฤติกรรมทุกด้าน เพื่อรวมเป็นคะแนนความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากนั้นจึงหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการให้คะแนน โดยใช้สูตรของเพียร์สัน (ลิวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 70)

3.8 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม จำนวน 50 คน

4. การสร้างและหาคุณภาพของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 ผู้วิจัยมีหลักการ และขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพของแบบสอบถามวัดความสนใจ
 ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้

4.1 ศึกษาหลักการสร้าง และวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยจากหนังสือของ
 วิเชียร เกตุสิงห์ (2530 : 137 - 139) ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความสนใจ จากตำรา เอกสาร
 และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาการสร้างแบบสอบถามโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ระดับ
 (5 Point Rating Scale) ตามวิธีการของ ลิเคิร์ต (Likert) และ ศึกษาตัวอย่างแบบสอบ
 ถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากงานวิจัยของกัญญา มั่งคั่ง (2530 : 161 -
 165) สุปราณี ศรีไสดำ (2531 : 420 - 421) เยี่ยมจิต บุรณ์โกศา (2533 : 327 - 330)
 พรนิมล ประสงค์พร (2535 : 333 - 335) และสุชาติ หล่อนกลาง (2536 : 142) จากนั้น
 จึงสร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ ซึ่งเป็นข้อความ
 ที่ถามเกี่ยวกับความเอาใจใส่ ความกระตือรือร้น และความมานะพยายามในการเรียน ตลอดจน
 การเห็นคุณค่าของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนเลือกให้ตรงตามความรู้สึก หรือการ
 กระทำของตนมากที่สุด ซึ่งได้กำหนดน้ำหนักของแต่ละตัวเลือกไว้ ดังต่อไปนี้

ถ้าข้อความนั้น แสดงความรู้สึกหรือการกระทำทางบวก ให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	5 คะแนน
มาก	4 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน

ถ้าข้อความนั้น แสดงความรู้สึกหรือการกระทำทางลบ ให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	1 คะแนน
มาก	2 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	4 คะแนน
น้อยที่สุด	5 คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างทางขวามือ ที่ตรงกับข้อความซึ่งตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียน ในระดับที่ตรงตามสภาพความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนเอง

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0) ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นและดีใจที่รู้ว่าจะได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
(00) ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจที่เห็นเพื่อนพูดคุยกันในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					

4.2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษา ลักษณะของข้อความทางบวก และทางลบ ตลอดจนดูว่าข้อความนั้น ๆ ใช้วัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้หรือไม่

4.3 นำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม จำนวน 100 คน

4.4 นำผลการตรวจให้คะแนนของแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจ และรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด จากนั้นนำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้สูตร t-test (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185) ทดสอบความแตกต่าง ของแบบสอบถามรายข้อ แล้วพิจารณาเลือกข้อที่ระดับนัยสำคัญที่ .05 จำนวน 20 ข้อ จากนั้นนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วไปหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับก่อนนำไปใช้จริง โดยคำนวณจากสูตร Alpha-Coefficient ของ Cronbach (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 170 - 172) แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 3.57 - 8.54 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .87

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้รูปแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 217) ดังนี้

แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T1	X	T2
CR	T1	~X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

ER แทน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)

CR แทน กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยการสอนตามคู่มือครู

X แทน การทดลองสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)

~X แทน การสอนโดยใช้วิธีการตามคู่มือครู

T1 แทน การทดสอบก่อนทำการทดลอง (Pre-test)

T2 แทน การทดสอบหลังการทดลอง (Post-test)

2. วิธีดำเนินการทดลอง

2.1 ผู้วิจัยสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 250 คน สุ่มมา 70 คน โดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 35 คน

2.2 จัดประชุมชี้แจงเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงกระบวนการเรียน บทบาทของนักเรียน เป้าหมายของการเรียน และวิธีประเมินการเรียนรู้ในการทดลองครั้งนี้

2.3 ทำการสอบก่อนเรียน (Pre-test) ที่นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

2.4 ดำเนินการทดลองสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาเท่ากัน คือใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลารวม 4 สัปดาห์ และแต่ละกลุ่มใช้เวลาในการทดสอบก่อนการสอน 3 คาบ และหลังการสอน 3 คาบ รวมทั้งสิ้นกลุ่มละ 22 คาบ กลุ่มทดลองใช้การสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) กลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู

2.5 ทำการทดสอบหลังจากการทดลอง (Post-test) โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ทำการสอบก่อนการเรียน

2.6 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาและวิเคราะห์โดยใช้ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS PC+

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความแปรปรวน (Variance) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score (Scott and Wertheimer. 1966 : 264)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยแจกแจงแบบที่ (t-distribution) แล้วแทนค่าในสูตร (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185 ; อ้างอิงมาจาก Edward. 1975 : 152 - 154)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือเป็นรายข้อ
	$\bar{X}_H, \bar{X}_L$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อ ของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ ตามลำดับ
	S_H^2, S_L^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนคำตอบ เป็นรายข้อในกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ ตามลำดับ
	n_H, n_L	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

1.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) จากสูตร (ลิวน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2531 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n - 1} \left(1 - \frac{S_i^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
	S_i^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
	S_t^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมจาก เครื่องมือทั้งฉบับ
	$\sum S_i^2$	แทน	ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนน เป็นรายข้อ
	n	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือ

1.3 หาคความสอดคล้องในการให้คะแนนด้านการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน โดยใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์แบบ Pearson Product Moment Correlation (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 70)

$$r_{xy} = \frac{N\sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N\sum x^2 - (\sum x)^2][N\sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนน x
	$\sum y$	แทน	ผลรวมของคะแนน y
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของ x แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum y^2$	แทน	ผลรวมของ y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum xy$	แทน	ผลรวมของผลคูณ x กับ y ทุกคู่
	N	แทน	จำนวนคน (Case)

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 หาคะแนนเฉลี่ย (Mean) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 59) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2.2 หาค่าความแปรปรวน โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 62 - 63) ดังนี้

$$S^2 = \frac{N\sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวน
	f	แทน	ความถี่ของคะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	x^2	แทน	คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	x	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	$n-1$	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ

2.3 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t-test Independent แบบ Difference Score (Scott and Wertheimer. 1966 : 264)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD1 - MD2}}$$

$$\text{ซึ่ง } S_{MD1 - MD2} = \sqrt{\frac{S_{D1}^2}{n_1} + \frac{S_{D2}^2}{n_2}}$$

$$\text{และ } S_D^2 = \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2 + \sum (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติของการแจกแจงแบบ t (t - distribution)
	MD_1	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนสอบก่อน และหลังการทดลองของทุกคนในกลุ่มทดลอง
	MD_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนสอบก่อน และหลังการทดลองของทุกคนในกลุ่มควบคุม
	$S_{MD_1 - MD_2}$	แทน	คะแนนความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่าง ของค่าเฉลี่ยระหว่าง MD_1 และ MD_2
	S_D^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของผลต่างระหว่างการทดสอบ ก่อนการเรียนและหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
	D_1	แทน	ผลต่างระหว่างการทดสอบก่อนการเรียน กับหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง
	D_2	แทน	ผลต่างระหว่างการทดสอบก่อนการเรียน กับหลังการเรียนของกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนน ก่อนและหลังการทดลอง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย
t	แทน	ค่าสถิติของการแจกแจงแบบที (t-Distribution)
MD	แทน	คะแนนเฉลี่ยผลต่างระหว่างคะแนน ก่อนและหลังการทดลอง
*	แทน	มีนัยสำคัญที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญที่ระดับ .01
กลุ่มทดลอง	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)
กลุ่มควบคุม	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับชั้น ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนทั้ง 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ t-test ในรูป Difference Score ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 ค่าสถิติในการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	MD	S	t
กลุ่มทดลอง	35	74.9429	38.872	** 2.93
กลุ่มควบคุม	35	51.4286	27.258	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 แสดงว่า ความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนทั้ง 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ t-test ในรูป Difference Score ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 ค่าสถิติในการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	MD	S	t
กลุ่มทดลอง	35	23.4286	8.583	* 2.33
กลุ่มควบคุม	35	18.4571	9.281	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 แสดงว่า ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และความสนใจในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม จำนวน 6 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้นประมาณ 250 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 70 คนโดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 35 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอนทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว จำนวน 2 แผน คือ

3.1.1 แผนการสอนโดยใช้ขั้นตอนการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข ทดลองใช้ และปรับปรุงมาแล้ว

3.1.2 แผนการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข ทดลองใช้ และปรับปรุงมาแล้ว

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดปากเปล่า (Oral Test) ในรูปของการถาม-ตอบ ลักษณะสัมภาษณ์ และการถาม-ตอบ โดยดูรูปภาพเป็นแนวในการตอบ แบบทดสอบดังกล่าว ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และผ่านการหาคุณภาพ โดยหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ ใช้เทคนิค 25 % แบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้ t-test ทดสอบค่าอำนาจจำแนกเพื่อคัดเลือกข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 7.33 - 11.07 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .90

3.3 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า ลักษณะข้อความให้นักเรียนเลือกให้ตรงกับความรู้สึก หรือการกระทำของตนเองมากที่สุด ซึ่งมีข้อความด้านบวกและลบ จำนวน 20 ข้อ แบบสอบถามฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และผ่านการหาคุณภาพ โดยหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อใช้เทคนิค 25 % แบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้ t-test ทดสอบค่าอำนาจจำแนกเพื่อคัดเลือกข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 3.57 - 8.54 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .87

4. วิธีดำเนินการทดลอง

1. ผู้วิจัยสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 250 คน สุ่มมา 70 คน โดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 35 คน
2. จัดประชุมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงกระบวนการเรียน การสอน บทบาทของนักเรียน เป้าหมายของการเรียน และวิธีประเมินการเรียนรู้ในการทดลองครั้งนี้
3. ทำการสอบก่อนเรียน (Pre-test) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว
4. ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งใช้เนื้อหา และระยะเวลาเท่ากัน คือใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลารวม 4 สัปดาห์ และแต่ละกลุ่มใช้เวลาในการทดสอบก่อนการสอน 3 คาบ และหลังการสอน 3 คาบ รวมทั้งสิ้นกลุ่มละ 22 คาบ กลุ่มทดลองใช้การสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของคีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) กลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู
5. ทำการทดสอบหลังจากการทดลอง (Post-test) โดยทดสอบกับนักเรียน ทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ทำการสอบก่อนการเรียน
6. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC+

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความแปรปรวน (Variance) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score (Scott and Wertheimer. 1966 : 264)
3. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score (Scott and Wertheimer. 1966 : 264)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และความสนใจในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสามารถอภิปรายผลตามลำดับสมมติฐานของการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิมลพันธ์ ไตรภูมิ (2535 : 61) ที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีความ

สามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เบญจมาลย์ ชุนภักดี (2531 : 44) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนโดยเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนโดยเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ทั้งนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) ที่ผู้วิจัยนำมาใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลองนั้น มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร การสอนจึงเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ผู้เรียนจะต้องฝึกความสามารถในด้านคำศัพท์ เสียง และโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ แล้ว ยังต้องเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกควบคู่ไปกับการรับรู้อาสาด้วย โดยที่ผู้เรียนจะได้รับสถานการณ์ที่ต้องทำกิจกรรมเพื่อให้ได้คำตอบ หรือข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เพื่อเชื่อมช่องว่างของข้อมูล (To bridge an information gap) โดยผู้เรียนได้ทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม เพื่อร่วมกันคิดหาวิธีการใช้คำพูดในการสื่อสารให้ได้ข้อมูลที่ตัวเองต้องการ ผลงานและความสำเร็จในการสื่อสารจึงขึ้นอยู่กับความพยายาม และวิธีการของผู้เรียนเอง ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความพร้อม ความกระตือรือร้นในการเรียน และการทำกิจกรรม ลักษณะการเรียนการสอนจึงไม่ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์และเนื้อหาที่ผู้สอนกำหนดเพียงอย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์และความต้องการของผู้เรียนด้วย ดังนั้น จึงเป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกได้ตามความคิดของตนเองอย่างเต็มที่ ปราศจากการควบคุมและชี้นำจากครู แต่เมื่อผู้เรียนมีปัญหา และต้องการข้อมูลเพิ่มเติมในการสื่อสารครูจึงจะเข้าไปช่วยเหลือ ส่วนการสอนในกลุ่มควบคุม ซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครูที่สอนโดยเน้นเนื้อหาวิชา กฎและไวยากรณ์ จะเป็นการฝึกจำภาษามากกว่าการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง จึงเป็นสาเหตุให้บทเรียนไม่น่าสนใจเท่าที่ควร

1.2 ขั้นตอนการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) ได้กำหนดงาน และบทบาทของผู้เรียนไว้อย่างชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรบ้าง โดยแต่ละคนจะได้รับใบงาน หรือแผนกิจกรรมเกี่ยวกับสถานที่ ๆ คั่นเคย สถานการณ์ที่มีกพบในชีวิตประจำวัน อีกทั้งในการเรียนเนื้อหาแต่ละเรื่องนั้น ผู้เรียนมีโอกาสดังออกในรูปของบทบาทสมมติเป็นมักคุเทศก์ ดังนั้น ผู้เรียนจึงได้ฝึกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคที่ได้เรียนแล้วในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน ตื่นเต้นในการเรียน และทำให้เกิดการเรียนรู้และนำไปใช้ได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สเตอร์-ทริตจ์ (Sturtridge. 1986 : 127) ว่า การเล่นเกมบทบาทสมมตินั้น ไม่ควรให้ผู้เรียนท่องจำ

มาจากบทเรียน เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลและไม่สามารถแสดงบทบาทรวมทั้งการใช้ภาษาได้อย่างอิสระ ซึ่งแตกต่างจากการแสดงละคร (Drama) เพราะการแสดงละครเป็นการเลียนแบบวิธีการพูด สีนํ้าท่าทาง ตลอดจนการแต่งกายของบุคคลในสังคม ในสถานการณ์ หรือในยุคนัยหนึ่ง ๆ (Holden, 1986 : 31) ส่วนการสอนในกลุ่มควบคุมนั้น แม้ว่าจะมีการจัดกิจกรรมที่เหมือนกัน แต่ในกระบวนการปฏิบัติจะแตกต่างกัน กล่าวคือ การกำหนดสถานการณ์จะถูกกำหนดขึ้นโดยครู มีการฝึกกระบวนประโยคให้คล่องแคล่ว และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ก่อนที่จะออกมาแสดงบทบาทสมมติ จึงเหมือนกับเป็นการให้นักเรียนท่องจำภาษาและเลียนแบบภาษาซ้ำ ๆ จนเป็นนิสัย นักเรียนขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพราะไม่กล้าคิดประโยคใหม่ ๆ เนื่องจากเกรงว่าจะผิดหลักไวยากรณ์ จึงทำให้ใช้ประโยคจากภาษาได้ภายในรูปแบบที่ฝึกฝนมาเท่านั้นเป็นส่วนใหญ่ และเป็นสาเหตุให้บทเรียนไม่น่าสนใจเท่าที่ควร

1.3 บรรยากาศในการเรียนส่วนใหญ่ จะเป็นลักษณะของการทำกิจกรรมคู่ การทำกิจกรรมกลุ่ม หรือการแสดงบทบาทสมมติ แทนการนั่งฟังครูบรรยายแล้วตอบคำถาม หรือทำแบบฝึกหัด จึงไม่ก่อให้เกิดความตึงเครียด นักเรียนได้แสดงออกและมีการเคลื่อนไหวอยู่เสมอ จึงเกิดความสนุกสนาน นักเรียนมีบทบาทในฐานะ เป็นผู้ร่วมในการปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนด้วยกันมากกว่ากับครูผู้สอน ความสำเร็จจึงขึ้นอยู่กับผู้เรียนด้วยกัน นอกจากนี้ หากเกิดมีข้อผิดพลาดแต่สามารถสื่อความหมายได้ ครูจะไม่รีบแก้ไข จึงทำให้ผู้เรียนกล้า และมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองจะมีความสนุกสนาน มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ลดความวิตกกังวลในการเรียน (Lowering Affect Filter) ได้มาก เช่น เมื่อแจกใบงาน นักเรียนแต่ละกลุ่มจะกระตือรือร้นในการช่วยกันคิดประโยคจากสถานการณ์ที่กำหนด มีการแบ่งงานกันค้นคว้า ฝึกออกเสียง หรือแสดงออกทางด้านการใช้ภาษาอย่างไม่เคอะเขินและจากการสัมภาษณ์นักเรียนส่วนใหญ่จะตอบว่า มีความมั่นใจ และสนุกกับการใช้ภาษามากขึ้น ซึ่งมีผลโดยตรงกับการเรียน เพราะเมื่อนักเรียนมีความสนุกสนาน ก็จะสามารถลดความตึงเครียดในชั้นเรียน อันเป็นผลส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการเรียนในอนาคต ทั้งนี้เป็นผลมาจากหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) ที่เน้นการสื่อสารจากสถานการณ์ที่มีส่วนร่วมของข้อมูลที่ไม่เหมือนกัน นักเรียนจะไม่รู้ข้อมูลของกันและกัน จนกว่าจะมีการสื่อสารกันเกิดขึ้นเท่านั้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวบังคับให้ผู้เรียนเกิดความคล่องตัวในการใช้ภาษา อันเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการสื่อสาร นอกจากนี้การฝึกภาษาโดยใช้กิจกรรมการเรียน การสอนเพื่อการสื่อสาร จะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสได้ฝึกฝนเองความต้องการของตนเอง และก่อให้เกิดการสื่อสารอย่างคล่องตัวในห้องเรียน ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการเรียนภาษาของนักเรียนต่อไป

นอกจากนี้ การเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของกลุ่มทดลอง เน้นการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อความหมายตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย (Communicative Functions) การใช้ภาษาในชีวิตจริงหรือสิ่งที่คุ้นเคยอย่างมีประสิทธิภาพ จะทำให้บทเรียนสนุกสนานน่าติดตาม ในขณะที่สภาพบรรยากาศในการจัดการเรียน การสอนของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูจะเน้นเนื้อหาวิชาการ และความถูกต้องของหลักไวยากรณ์เป็นสำคัญ ทำให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลว่าตนจะผิดผิด ผิดไม่ได้ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียด และขาดความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นผลทำให้แสดงความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ไม่เต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ฟรีแมน (Freeman, 1986 : 133) ว่า การเรียนการสอนภาษานั้น นอกจากมีจุดประสงค์ปลายทางอยู่ที่ความรอบรู้ในเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์แล้ว ยังต้องเป็นการรอบรู้ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อสารอีกด้วย เพราะความรอบรู้ในเรื่องคำศัพท์และไวยากรณ์จะไม่เกิดผลอะไร ถ้าผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาได้ตามความต้องการที่จะสื่อ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของคีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของคีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เข้มจิต บุรณโกศา (2534 : 102) พรพิมล ประสงค์พร (2535 : 157) สุชาติ หล่อนกลาง (2536 : 89) และคนอื่น ๆ ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นในขณะที่ ความสนใจในการเรียนก็จะสูงขึ้นด้วย แสดงให้เห็นว่า ความสนใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นและส่งเสริมให้บุคคลเกิดความตั้งใจ เอาใจใส่ กระตือรือร้น และมีความพยายามที่จะบรรลุความสำเร็จได้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผล ดังต่อไปนี้

2.1 วิธีสอน การสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) จะเริ่มจากการตรวจสอบความเข้าใจจากการฟัง ด้วยการถ่ายโอนความรู้ที่ได้รับในรูปแบบต่าง ๆ เช่น รายการ ตาราง รูปภาพ เป็นต้น ดังนั้นนักเรียนในกลุ่มทดลองจะเกิดความมั่นใจ และมีแรงจูงใจในการเรียนขั้นต่อไป นอกจากนี้การเรียนจะดำเนินไปในรูปแบบของกิจกรรม นักเรียนมีโอกาสฝึกสนทนา และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนมากโดยไม่ต้องพะวง

กับความถูกต้องของกฎไวยากรณ์มากนัก เพียงแต่ถ้ามีการสื่อความหมายได้ก็ถือว่ามีการสื่อสารเกิดขึ้น ในทางกลับกันกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู จะมีครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนไม่ได้แสดงออกอย่างเต็มที่ เพราะต้องระมัดระวังเรื่องความถูกต้องของไวยากรณ์ จึงมีผลทำให้นักเรียนไม่มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นเท่ากับกลุ่มทดลอง

นอกจากนี้ แม้ว่าเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองจะเป็นเรื่องที่ผู้เรียนพบเห็นและคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน และเป็นเนื้อหาเดียวกันทั้งสองกลุ่ม แต่กลุ่มทดลองจะเน้นการสอนโดยเน้นภาพรวมของภาษาก่อนที่จะให้นักเรียนเข้าใจองค์ประกอบย่อยอื่นได้แก่ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ตัวสะกด ทำให้ลดความวิตกกังวล เกิดความสนใจในบทเรียนเพราะเห็นสถานการณ์ที่ถูกกำหนดขึ้น และได้ร่วมกันคิดประโยคในการสื่อสารในบทบาทสมมติตามความต้องการของตนอย่างแท้จริง เป็นผลให้มีความตั้งใจในการทำกิจกรรม และมีความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 36) ว่าการฝึกปฏิบัติในการใช้ภาษาของผู้เรียน ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาตามความต้องการของตนในการสื่อความหมายอย่างแท้จริง จึงเกิดประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาเป็นผลทำให้เกิดความสนใจ การเรียนภาษาจึงเป็นไปอย่างมีความหมาย และมีประสิทธิภาพ

2.2 กิจกรรม ในการเรียนแต่ละครั้งผู้เรียนมีโอกาสทำกิจกรรมเป็นคู่ เป็นกลุ่ม ผู้เรียนมีอิสระในการคิดเนื้อหาในสถานการณ์ที่กำหนด และวิธีการสื่อสารตามความต้องการของตนเอง โดยมีครูคอยช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา อีกทั้ง ได้แสดงและดูเพื่อนนักเรียนแสดงบทบาทสมมติ บรรยายภาคการเรียนจึงเหมือนกับการเล่น ผู้เรียนได้หัวเราะ การเรียนจึงปราศจากการควบคุมและความตึงเครียด ลดอาการประหม่า ซึ่งมีส่วนทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมจะเน้นในเรื่องหน่วยย่อยของภาษา ความถูกต้องของเนื้อหา และฝึกกฎเกณฑ์ทางด้านไวยากรณ์ให้คล่องแคล่วเสียก่อน จึงจะเริ่มฝึกการใช้ภาษาในรูปแบบของการแสดงบทบาทสมมติ ฉะนั้นความรู้สึกแรกของนักเรียนคือความวิตกกังวล กลัวว่าจะผิดพลาด จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่าในขณะที่นักเรียนกลุ่มควบคุมแสดงบทบาทสมมติ มักจะหันมามองหน้าครูขณะที่กำลังสื่อสาร เพราะเกรงว่าจะเกิดความผิดพลาดและสื่อสารได้ไม่ตรงกับที่ท่องจำไว้ ที่คิดได้ใหม่ก็ไม่กล้าพูด การใช้ภาษาในการแสดงจึงไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ นักเรียนเกิดความเกร็ง และขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา จึงมีผลทำให้นักเรียนไม่มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นเท่ากับกลุ่มทดลอง

จากการศึกษาและเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เป็นการสนับสนุนข้อค้นพบที่ว่า การสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และความสนใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้อีกวิธีหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1.1 ในการเรียนการสอนควรให้ผู้เรียนทราบแน่นอนว่า เขาจะต้องทำอะไรบ้างในแต่ละครั้ง โดยครูอาจจะให้ใบงาน หรือแผนกิจกรรมที่กำหนดให้ผู้เรียนสามารถค้นหาคำตอบได้จากแหล่งข้อมูลที่ครูได้เตรียมไว้ให้ ในกรณีที่เป็นการสอนทักษะการฟัง การพูด ครูควรให้รูปแบบภาษาก่อน แล้วจึงฝึกให้ผู้เรียนออกเสียง โดยใช้สื่อประเภทวีดิทัศน์ซึ่งผู้เรียนสามารถได้ยินเสียง และเห็นสถานการณ์การใช้รูปแบบประโยคเหล่านั้น แล้วจึงให้ผู้เรียนฝึกเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มโดยใช้รูปแบบภาษาที่ได้ฝึกแล้ว จากนั้นจึงให้ใบงาน และกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนค้นหาคำตอบ หรือข้อมูลที่ขาดหายไป โดยให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อจะได้ร่วมกันหาวิธีการที่จะได้คำตอบ หรือข้อมูลที่ตัวเองต้องการ อันจะมีผลทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ ซึ่งมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนทักษะต่าง ๆ มากขึ้นด้วย

1.2 เนื้อหาที่นำมาใช้นั้นควรเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนสนใจ ใกล้ตัว ค้นเคย หรือมีโอกาสใช้ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งเป็นเนื้อหาที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อนจนเกินไป และเมื่อมีการเรียนการสอนควรมุ่งให้ผู้เรียนได้มีโอกาสนำเนื้อหาที่เรียนแล้วไปใช้สื่อสารหรือเผยแพร่ให้ผู้อื่นรู้ได้ด้วย เพราะเมื่อนักเรียนได้พูด ได้อธิบายก็จะเกิดความภูมิใจ อันจะส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนในอนาคต

1.3 การจัดกิจกรรมกลุ่มควรให้มีการคลุกกันทั้งเพศ และระดับความสามารถทางการเรียนเพื่อนักเรียนจะได้ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และเมื่อมีการแสดงบทบาทสมมติ อาจมีปัญหาการไม่กล้าแสดงออกในครั้งแรก ๆ ดังนั้น ควรให้กลุ่มที่มีความพร้อมมากที่สุดแสดงก่อน หรือหากมีการผิดพลาด แต่สามารถสื่อสารได้ก็ไม่ต้องรีบแก้ไขในขณะนั้น เพื่อนักเรียนจะได้มีความมั่นใจในการแสดง และการใช้ภาษามากขึ้น

1.4 ในการเรียนการสอนแต่ละเรื่อง ควรให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะให้ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อสร้างความคุ้นเคยและความคล่องแคล่วในการฝึกทักษะที่ต้องการเน้น เช่น ถ้าต้องการฝึกทักษะการพูดแนะนำสถานที่สำคัญในท้องถิ่น ควรให้ผู้เรียนได้ฟังเนื้อเรื่อง หรืออาจให้ดูภาพประกอบด้วย ให้อ่านเรื่องที่ได้ยินหรือได้ฟัง แล้วให้เขียนสรุปเรื่องหรือใจความสำคัญ หรืออาจจะให้ถ่ายโอนข้อมูลออกมาในรูปของตาราง รายการ กราฟ เป็นต้น จากนั้นจึงให้ฝึกนำข้อมูลเหล่านั้นไปใช้พูดสื่อสารให้ผู้อื่นรู้ โดยครูควรเตรียมรูปแบบภาษาในการพูดสื่อสาร และให้ผู้เรียนฝึกจนคล่องก่อน

1.5 ในการฝึกแสดงบทบาทสมมติจำเป็นต้องใช้เวลามาก เพราะผู้เรียนยังไม่คุ้นเคยกับรูปแบบประโยคที่ใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นผู้สอนจึงควรเตรียมรูปแบบประโยคที่ใช้พูดสื่อสารที่ไม่ซับซ้อนมากนัก และผู้สอนควรสังเกตผู้เรียนอย่างทั่วถึง แล้วกระตุ้นพร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือผู้เรียนให้ทำกิจกรรมอย่างเต็มที่ จากนั้น จึงให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาทตามใบกิจกรรม นอกจากนี้ ควรมีการจัดแสดงบทบาทสมมตินอกสถานที่บ้าง เพื่อให้ผู้เรียนเปลี่ยนบรรยากาศ และได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง สำหรับเวลาที่ใช้ในการทดลองแต่ละครั้งนั้นควรเป็น 2 คาบ ติดต่อกันจึงจะเหมาะสม เพราะผู้เรียนจะได้มีเวลาฝึก และเตรียมตัวกับการแสดงอย่างเต็มที่

1.6 การกำหนดจำนวนสมาชิกในกลุ่มเมื่อมีการจัดกิจกรรมควรจัดเป็นเลขคู่ และขนาดของกลุ่มไม่ควรเกิน 4 คนเพราะจะทำให้ทุกคนสามารถแสดงความสามารถของตนได้เต็มที่ แต่ถ้าจำเป็นต้องเป็นจำนวนเลขคี่ ควรสลับเปลี่ยนกันสันทนาให้ครบทุกคนในกลุ่ม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบโดยใช้ทักษะการอ่านและการเขียน และตัวแปรทางด้านอารมณ์อื่น ๆ เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง ความกล้าแสดงออก และความคงทนในการเรียน เป็นต้น กับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) ว่าจะส่งผลทำให้ทักษะหรือตัวแปรเหล่านั้นแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบโดยใช้เนื้อหาด้านอื่น ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เช่น ภาษาอังกฤษที่ใช้สนทนาสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน การแนะนำ การซื้อสินค้า หรือการโทรศัพท์ เป็นต้น

2.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับที่ต่างไปจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อศึกษาว่าการสอนนี้จะส่งผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ ความสามารถทางการเรียน และองค์ประกอบทางด้านอารมณ์แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

2.4 ควรมีการนำเนื้อหาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวนี้ไปใช้กับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่าจะส่งผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ ความสามารถทางการเรียน และองค์ประกอบทางด้านอารมณ์แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

2.5 ควรมีการสร้างหลักสูตรท้องถิ่นโดยใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยว หรืออาชีพความเป็นอยู่ในท้องถิ่นนั้น ๆ มาเป็นเนื้อหา และใช้การสอนนี้เป็นตัวแปรต้นในการศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน เพื่อเป็นเกณฑ์ในการประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรนั้น

2.6 ควรมีการนำการสอนนี้ไปใช้ทดลองเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ เพื่อศึกษาว่าจะส่งผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ จรัสศรีมี. ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.
- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กัญญา มั่งคั่ง. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม PANORAMA และกิจกรรมตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- กาญจนา ปราบพาล. การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. สถิติการท่องเที่ยวปี 2535 - 2536. กรุงเทพฯ : กองสถิติ และวิจัยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2537.
- กุลชาติ โยสีดา. การเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบสมมุติและวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- เกษม บำรุงเวช. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธี MIA และวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ชนิษฐา อุทวนิช. Communicative English for Tourism. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2535.
- โครงการศึกษาต่อเนื่องจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. English for Guided Tours. ม.ป.ป.
- โครงการตำรามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. Communicative English for Tourism. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 1987.
- จงกลนี เทียนศรี. ผลการวิจัยเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.

- จรรยา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ. ผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับชั้นต่าง ๆ.
 รายงานวิจัยฉบับที่ 19 สถาบันวิจัยพฤกษศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา,
 2519.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. Wonderful Thailand. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- ชยาภรณ์ ชื่นรุ่งโรจน์. มัลติเทคส์. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ม.ป.ป.
- ชวาล แพร่ตกุล. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษร, 2520.
- เชวง จันทระเชตต์. การแปลเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2528.
- ณัฐรา เกื้อหนุน. ชุดการสอนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสาร เรื่องการนำเที่ยววัด สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์จอห์น กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532. อัดสำเนา.
- ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิทบาล. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2517.
- เทพรัตนราชสุดา, สมเด็จพระ. การพัฒนานวัตกรรมเสริมทักษะการเรียนรู้การสอนภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินทิพินันท์ กศ.ด. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ธวัชชัย ล้นคติประภา. การติดต่อสื่อสาร โสภทัศน์ศึกษาและการส่งเสริม. กรุงเทพฯ :
สำนักงานส่งเสริมและฝึกอบรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.
- ธิดา บุญธรรม. การวิเคราะห์ภาษาฝรั่งเศสสำหรับมัลติเทคส์ในสถานการณ์จริง.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- นิคม จารุมณี. การท่องเที่ยวและการจัดอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์การศาสนา, 2535.
- น้อมฤดี จงพยุหะ และคนอื่น ๆ. คู่มือการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษา. คณะครุศาสตร์
วิทยาลัยครูสวนดุสิต. กรุงเทพฯ : ก้าวหน้าการพิมพ์, 2519.
- บุญชม ศรีสะอาด. รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน. ปรินทิพินันท์ กศ.ด. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์. การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- เบญจมาลย์ ชุนภักดี. ประสิทธิภาพของการเสริมการสอนทักษะฟัง-พูด วิชาหลัก ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 โดยใช้หลักกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัดสำเนา.

- ประภา งานไพบโรจน์. "แนวคิดในการสอนภาษาต่างประเทศ," วารสารสมาคมครูภาษา
ฝรั่งเศสแห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2526.
- ประสาร ทิพย์ธารา. พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น ตรงตามหลักสูตรมหาวิทยาลัย
และวิทยาลัยครู. กรุงเทพฯ : แพรวินทยา, 2521.
- ปราณี ทองคำ. การประเมินสมรรถภาพผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาการโรงแรม และ
การท่องเที่ยว วิทยาลัยชุมชนภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.
- ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อ
การเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
- เปลื้อง ณ นคร. จิตวิทยาสำหรับชีวิต. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, 2515.
- พรนิมล ประสงค์พร. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้
และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการ กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- เพ็ญพรรณ ทิพย์คง. "การใช้เพลงในการสอนภาษา," วารสารศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 5 กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม 2529.
- ภาควิชาสถิติ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. รายงานโครงการสำรวจสถิติการท่องเที่ยว
ภายในประเทศ ปี 2535 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น,
2536.
- มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระบาทสมเด็จพระ. ความเป็นญาติโดยแท้จริง. กรุงเทพฯ :
เจริญรัตน์การพิมพ์, 2520.
- มณฑา คลอวุฒิวัฒน์. ชุดการสอนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรม
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530. อัดสำเนา.
- มาลินี จันทวิมล. Practice in Comprehension. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,
2531.

เยี่ยมจิต บุณโศคา. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปราย กับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินทิพินธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

เยาวลักษณ์ บุญศิริ. การเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาอังกฤษด้านการฟังจากการสอนโดยใช้เทปกับการสอนโดยใช้สไลด์เทปเสียง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.

รัชณีเพ็ญ เทพหัสดิน ณ อยุธยา. การสร้างชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรม. ปรินทิพินธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

ราชานุวัตร, พระธรรม. ประวัติพระธาตุพนม. ม.ป.ท., ม.ป.ป.

รุ่งนภา ยาทอง. ชุดการสอนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอุตรดิตถ์ดรุณี จังหวัดอุตรดิตถ์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534. อัดสำเนา.

ลออ หุตางกูร. หลักการสื่อสาร คู่มือเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรไทย, 2524.

ละม้ายมาศ ศรีทนต์. วิทยานิพนธ์ เรื่องการสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความต้องการพื้นฐานทางจิตใจ และปฏิกิริยาของเยาวชนไทยกับญี่ปุ่นในวัยรุ่น.

กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2510. อัดสำเนา.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศึกษานร, 2531.

วณิช บรรจง และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2515.

วิจัยทางการศึกษา, กอง กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. การจัดทำหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.

วิชาการ และฝึกอบรม, กอง การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว.

กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2529.

วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2530.

วิมลพันธ์ ไตรภูมิ. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของคีย์ จอห์นสัน และคู่มือครู. ปรินทิพินธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

ศิลปากร, มหาวิทยาลัย. เอกสารประกอบการบรรยายการอบรมมัคคุเทศก์ รุ่นที่ 7.

นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2523.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.

ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ. การท่องเทียว. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2533.

ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการจัดทำรายวิชาอาชีพ ท้องถิ่น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.

สมัย เพิ่มเจริญ. การสร้างบทเรียนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเทียวสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์, 2525. อัดสำเนา.

สามัญศึกษา, กรม. หนังสือที่ระลึกในงานถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน กรมสามัญศึกษา ณ วัดพระธาตุพนมวรมหาวิหาร. กรุงเทพฯ : บุรณาศิลป์การพิมพ์, 2534.

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. การวัดทางจิตวิทยาและการศึกษา. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, 2518.

สุชาติ หล่อนกลาง. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด และความสนใจ ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎี ธรรมชาติ โดยใช้การตุน กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.

สุนีย์ ชีรดากร. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด, 2525.

สุปราณี ศรีไธศา. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความรับผิดชอบ และความสนใจในการเรียน การอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สังเกตการเรียนรู้ กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

สุวรรณดี เต็งอ้นวย. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509. อัดสำเนา.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

อโณทัย ทิพย์กนก. การวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของพนักงานโรงแรม
ชั้นหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัตสำเนา.

อรุณี วิริยะจิตรา. การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์,
2532.

อักษรศาสตร์, คณะ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เอกสารประกอบการบรรยายการอบรมมัคคุเทศก์.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

อจรรา วงศ์โสธร. "การสร้างข้อสอบวัดความสามารถในการสื่อความหมายทางภาษา
(Pragmatics Communicative) กับการทดลองทางภาษาระดับ Advanced,"
ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ และแนวโน้ม
ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการสร้างคลังข้อสอบ.
กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2527.

อจรรา วงศ์โสธร. เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้
ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2529.

Bachman, Iyle F. and Adrian S. Palmer. "The Construct Validation of
Some Component of Communicative Proficiency," TESOL Quarterly.
16(4) : 449 - 465 ; December, 1982.

Brown, Douglas H. Principles of language Learning and Teaching.
New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1980.

Burkart and Medlik. Tourism : Past, Present and Future. 2 nd ed.
Heinemann : London, 1985.

Clark, J.L.D. Foreign Language Testing : Theory & Practice.
Philadelphia : Center for Curriculum Development, 1992.

Davis, Freckerick B. Educational Measurement and Their Interpretation.
California. Wedsworth Publishing Co., 1964.

Dewey, John. Dictionary of Education. New York : Philosophical Library,
1959.

Delury, George E. The World Almanac & Book of Fact. New York,
Newspaper Enterprise Association, 1977.

Eastwood, John. English for Travel. Oxford : Oxford University Press,
1988.

Edward, Allen Louis. Techniques of Attitude Scale Construction.
New York : Applenton - Century - Crofts, 1975.

- Finocchiaro, Mary. Developing Communicative Competence. Anthology, 1977.
- Finocchiaro, Mary. "Reflections on the Past, the Present and the Future," English Teaching Forum. 20(3) : 2 - 13 ; 1982.
- Freeman, Evelyn B. Janet Samuelson and Tobic Sanders. "Writing Instruction : New Insights From Ethnographic Research," Journal of Research and Development in Education. 19 (2) - 10 - 14 ; 1986.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. New York : McGraw-Hill, 1973.
- Gruham, Janet G. and Robert S. Beardsley. "English for Specific Purposes : Content, Language and Communication in Pharmacy Course Model," TESOL Quarterly. 20 (2) : 1986.
- Hall, Eugene J. The Language of Tourism in English. New York : Regents Publishing Company Inc., 1976.
- Heaton, J.B. Writing English Language Test. New York : Longman Inc., 1979.
- Holden, S. "Drama," Communication in the Classroom. Hong Kong : Longman Group (FE) Ltd., 1981.
- Jakobovitz, Leon A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues. Rowley, Massachusettes : Newbery House, 1971.
- Johnson, K. Communicative Syllabus Design and Methodology. Oxford : Pergamon Press, 1982.
- Karmel. Measurement and Evaluation in the school. 2 nd ed. New York : Macmillan, 1987.
- Krashen, Stephen D. Principles and Practice in Second Language Acquisition. Pergamon Press, 1983.
- Levine, Charles. Thailand : Insight Guides. Hong Kong : Apa Productions Ltd., 1980.
- Mackay, Arnold and Alan Mountford. English for Specific Purposes. London, Longman Group Ltd., 1978.
- Maley, A. "Games and Problem Solving," Communication in the Classroom. Hong Kong : Longman Group (FE) Ltd., 1981.
- Mehrens, William A. and Irvin F. Lehmann. Standardized Test in Education. New York : Holt and Rinchart Inc., 1969.
- Moulton, W. Trends in European and American Linguistics. Utrecht, Spectrum Publishers, 1961.
- Mountford, A. Discourse Analysis and the Simplification of Reading Materials for English Special Purposes. Edinburge : Master's thesis, Edinburge University, 1975.
- Munby, John. Communicative Syllabus design. London : Cambridge University Press, 1978.

- Nejad, Asghar Iran. "Cognitive and Affective Causes of Interest and Liking," Journal of Educational Psychology. 79(2) : 129 ; June, 1987.
- Oller, John W. Language Tests of School : A Pragmatic Approach. London : Longman, 1979.
- Page, Terry J., B.Thomas and A.R. Marshall. International Dictionary of Education. New York : Nicholas Bulisby Company, 1977.
- Paulston, Christine Bratt and Howard R. Selekmen. "Interaction Activities in the Foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose," Developing Communication Skills. 1978.
- Powell, Marvin. The Psychology of Adolescence. New York : The Bobbs Merrill Company, 1963.
- Revell, Jane. Teaching Techniques For Communication English. London : The Macmillan, Ltd., 1979.
- Rivers, Wilga M. "Psychology : Linguistics and Language Teaching," English Teaching Forum. 20(2) : 2 - 9 ; 1982.
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreign Language Skills. Chicago : The University of Chicago press, 1981.
- Robinson, Pauline. English for Specific Purpose. Oxford : Pergamon Press, 1980.
- Savignon, Sandra J. Communicative Competence : Theory and Classroom Practice. Addison-Wesley Publishing Company, Inc., 1983.
- Scott, Roger. "Speaking in Keith John and Keith," Morrow (Eds). Communication in the Classroom. Longman Group, Ltd., 1981.
- Scott, William A. and Wertheimer Micheal. Introduction to psychological research. 3 rd ed. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1966.
- Searle, J.R. Speech Acts. Cambridge University Press, 1978.
- Shirey, Larry L. and Rolph E. Reynolds. "Effect of Interest on Attention and Learning," Journal of Educational Psychology. 80(2) : 156 ; June, 1988.
- Stern, H.H. Fundamental Concepts of Language Teaching. London : Oxford University Press, 1983.
- Steve Van Beek. Insight City Guides : Bangkok. Hong Kong : Apa Publications Ltd., 1991.
- Stevens, Peter. Teaching English as an International Language : From Practice to Principle. Oxford : Pergamon Press, 1980.
- Sturtridge, G. "Role play and Simulations," in Johnson, K and Morrow, K. Communication in the Classroom. Hong Kong : Longman Group (FE) Ltd., 1986.

- Thai Farmers Bank. Highlights of Thailand. Bangkok : Magic Productions Co., Ltd., 1987.
- Thorndike, Robert L. and E. Hagan. Measurement and Evaluation in Psychology and Education. 2 nd ed. New York : John Wiley, 1961.
- Tomon, S.H.O. "A diachronic and Synchronic Study of the Motivation for Learning English in Nigeria," English Language Teaching Journal, 31 ; Jan, 1977.
- Tourism Authority of Thailand. Annual Statistical Report on Tourism in Thailand. 1985.
- Valette, Rebecca M. and Renee Desick. Modern Language Performance Objective and Individualization. New York : Harcourt Brace Javanovich, 1972.
- Valette, Rebecca M. Modern Language Testing. 3 rd ed. New York : Harcourt Brace Javanovich, 1977.
- Widdowson, H.G. Teaching Language as Communication. London : Oxford University Press, 1983.
- Wilkins, D.A. Notional Syllabuses. London : Oxford University Press, 1976.
- Wolman, Benjamin B. Dictionary of Behavioral Science. London : Macmillan, 1975.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการท่องเที่ยว
- แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
(ด้านความสนใจ)

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว

Listening and Speaking Test

Part I : Answer the questions orally

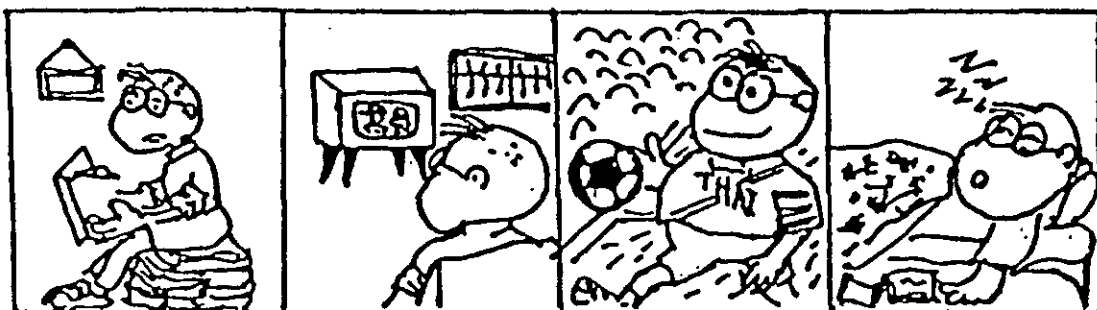
Direction : Listen to the situations and the questions, then respond as the situations require or answer the questions. You will hear each situation and question twice.

1. What do you think is the most important custom of the Thai people for greeting or paying respect ? Yes, it is "Wai". Can you explain when using "Wai" for tourists ?
2. The tourists who first visit Thailand may not know what they should, or should not do during their stay in Thailand. If you are their guide, what will you say to let them know what they should, or should not do during their visit to Thailand ?
3. Supposing that you are going to take a trip to That Phanom and you will spend 3 days there. Where will you stay ? If you want to stay at a hotel, what kind of accommodation do you want and what will you say to the hotel clerk ?
4. What do you think is the dominated landmark in Nakhon Phanom province ? Supposing that you are the guide taking a group of tourists to visit the That Phanom Shrine, please tell me what will you say to let them know about the That Phanom Shrine as much as possible.
5. You are one of the people who live in That Phanom district, and you would like the people from other provinces to visit your district, please tell me how will you persuade them.

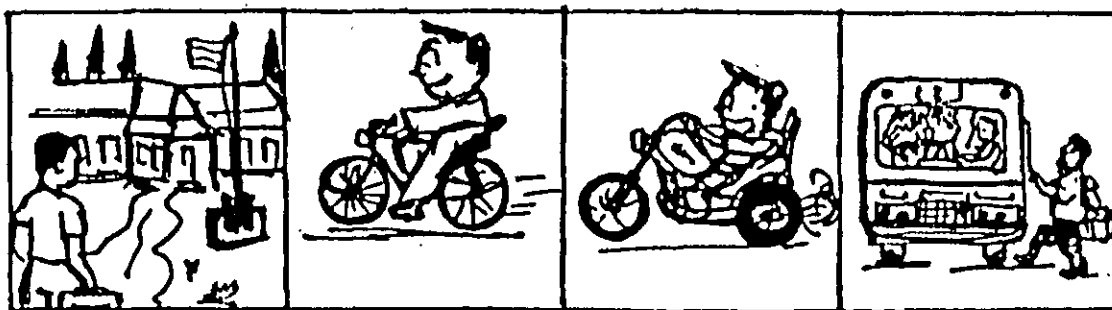
Part II : Through the pictures

Direction : Look at the pictures then answer the questions you will hear by using the pictures as a guide. You will hear each situation and question twice.

1. What do you usually do on holiday ?

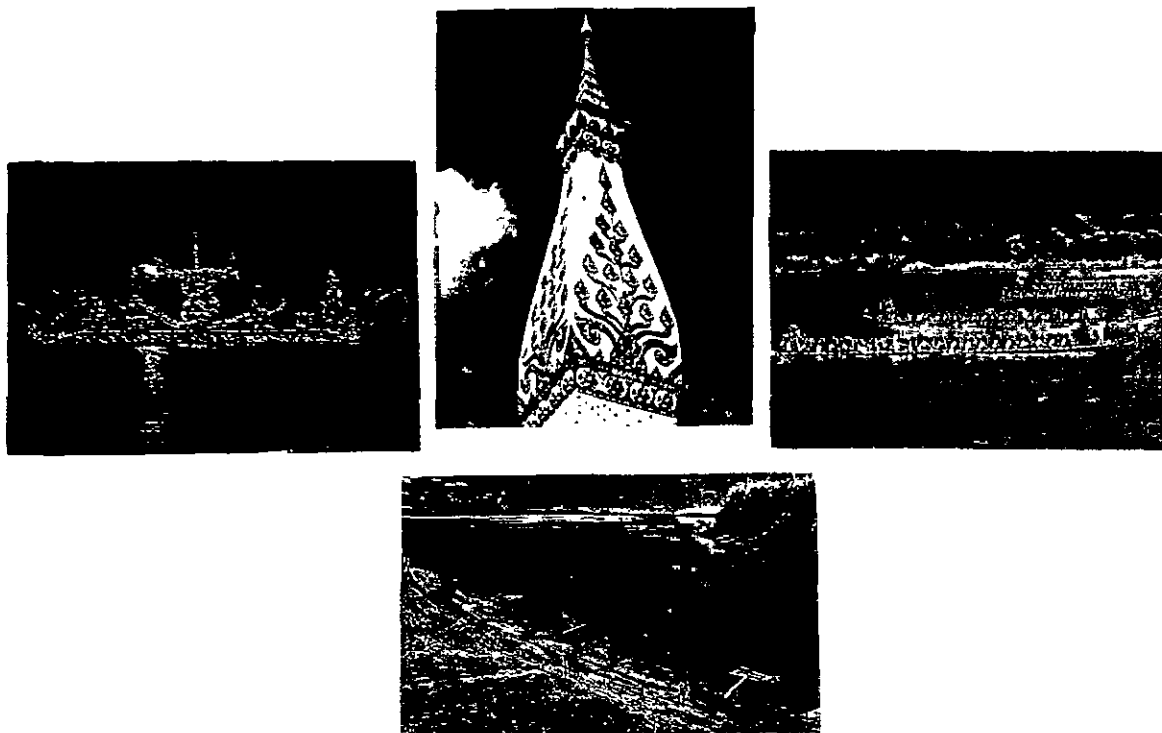
2. How do you come to school ?

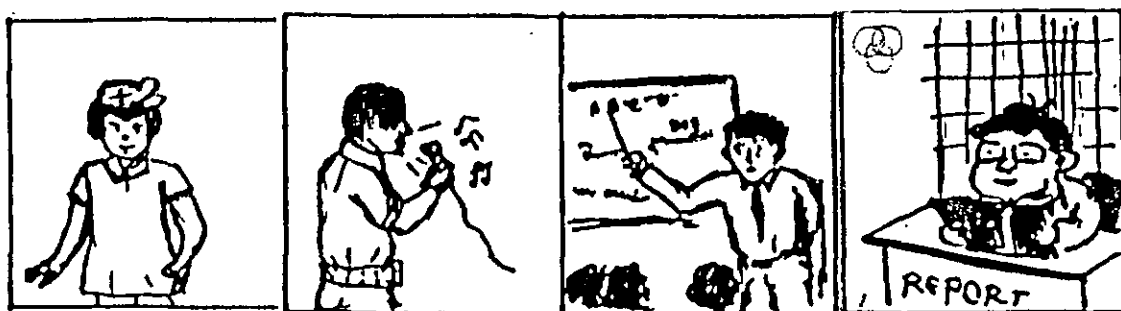
3. What is the weather in That Phanom ?

4. What is the most important place or thing in your opinion in Nakhon Phanom ?

5. What do you want to be in the future ?

รหัส

แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ ถามเกี่ยวกับความรู้สึก หรือการกระทำของนักเรียน ด้านความสนใจ อันเกิดจากการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีจิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความเอาใจใส่ กระตือรือร้น และมานะพยายามในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่าน และพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่า ตรงกับความต้องการ ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนมากน้อยเพียงใด ที่สำคัญที่สุดคือ ขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

2. วิธีตอบแบบสอบถาม ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบตามระดับของความ รู้สึก หรือการกระทำ 5 ช่อง คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียดก่อน เมื่อคิดว่าจะตอบช่องใด ให้ทำเครื่องหมาย / ให้ตรงกับช่องนั้น ๆ

3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ ไม่มีผลต่อคะแนนในการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์และมีคุณค่ามากที่สุดก็ต่อเมื่อ นักเรียนตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความรู้สึก หรือการกระทำที่เป็นจริงของตัวเองมากที่สุดเท่านั้น

ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการกระทำ.				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุข และสนุกสนานกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
2. ข้าพเจ้ารู้สึกชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าเดิม					
3. ข้าพเจ้าไม่ชอบเปิดพจนานุกรม (Dictionary) เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์					
4. หากมีกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นในโรงเรียนหรือใกล้บ้าน ข้าพเจ้ามักเข้าร่วมเสมอ					
5. ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ มากขึ้นกว่าเดิม					
6. ข้าพเจ้าไม่ต้องการทราบคำศัพท์ภาษาอังกฤษของสิ่งต่าง ๆ ที่ได้พบเพราะไม่มีความจำเป็น					

7. ข้าพเจ้า ...

ข้อความ	ระดับความรู้หรือการกระทำ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
7. ข้าพเจ้าฝึกบทพจนานาภาษาอังกฤษในบทเรียนที่เรียนไปแล้วเป็นประจำ					
8. ข้าพเจ้ามักลอกการบ้านวิชาภาษาอังกฤษจากเพื่อนเสมอ					
9. ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจที่สามารถตอบคำถาม และสื่อสารกับครู หรือเพื่อน ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้					
10. ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาภาษาอังกฤษให้ใช้สื่อสารได้ ไม่ยากจนเกินไป					
11. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากเกินไปสำหรับข้าพเจ้า					
12. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจเมื่อครูวิชาภาษาอังกฤษไม่เข้าสอน					
13. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูและนักเรียนพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารให้มากกว่าเดิม โดยเฉพาะในเวลาเรียน					
14. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษสอนเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน					
15. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มักทำให้ข้าพเจ้าไม่มีความสุขที่จะเรียน					
16. ข้าพเจ้าติดตาม และฟังบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ไม่ตลอดชั่วโมง					
17. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูนำนักเรียนไปฝึกพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา					
18. ข้าพเจ้ามักคิดคำพูด หรือประโยคที่จะใช้สนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ					
19. ข้าพเจ้าไม่ต้องการสนทนากับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ					
20. ข้าพเจ้าต้องการเลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกในระดับที่สูงขึ้น					

ภาคผนวก ข

ตารางการวิเคราะห์ข้อมูล

- ตาราง 5 คะแนนการตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว โดยผู้ตรวจ 2 ท่าน
- ตาราง 6 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว
- ตาราง 7 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ
- ตาราง 8 · คะแนนความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการ
ท่องเที่ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง
- ตาราง 9 คะแนนความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 5 คะแนนการตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารด้านการท่องเที่ยว โดยผู้ตรวจ 2 ท่าน

ผู้ตรวจ	คนที่ 1	คนที่ 2	ผู้ตรวจ	คนที่ 1	คนที่ 2
นักเรียน	คะแนน	คะแนน	นักเรียน	คะแนน	คะแนน
1	310.00	324.00	21	313.00	312.00
2	302.00	260.00	22	396.00	399.00
3	337.00	333.00	23	366.00	364.00
4	370.00	265.00	24	359.00	352.00
5	399.00	394.00	26	460.00	464.00
6	406.00	407.00	26	362.00	365.00
7	370.00	378.00	27	289.00	286.00
8	379.00	378.00	28	395.00	393.00
9	367.00	365.00	29	398.00	400.00
10	356.00	356.00	30	358.00	356.00
11	350.00	352.00	31	338.00	335.00
12	320.00	324.00	32	398.00	392.00
13	324.00	338.00	33	380.00	388.00
14	311.00	310.00	34	369.00	370.00
15	398.00	405.00	35	347.00	346.00
16	326.00	323.00	36	388.00	388.00
17	357.00	357.00	37	344.00	345.00
18	314.00	315.00	38	395.00	398.00
19	399.00	400.00	39	410.00	398.00
20	320.00	324.00	40	353.00	355.00

ตาราง 5 (ต่อ)

ผู้ตรวจ	คนที่ 1	คนที่ 2	ผู้ตรวจ	คนที่ 1	คนที่ 2
นักเรียน	คะแนน	คะแนน	นักเรียน	คะแนน	คะแนน
41	356.00	355.00	46	401.00	399.00
42	410.00	412.00	47	346.00	332.00
43	356.00	354.00	48	342.00	340.00
44	466.00	465.00	49	410.00	412.00
45	358.00	358.00	50	387.00	388.00

$$r = **.9186$$

ตาราง 6 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว

ข้อที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก t
	$\bar{X}_H$	SD	$\bar{X}_L$	SD	
1	32.25	8.84	15.95	6.22	7.88
2	32.85	8.70	15.25	6.30	7.33
3	28.60	7.08	7.55	8.14	8.72
4	30.25	7.78	11.90	6.19	8.94
5	30.80	8.68	12.75	8.24	10.35
6	27.65	6.26	6.25	6.80	10.35
7	27.20	5.68	7.45	5.60	11.07
8	27.60	9.49	6.35	5.35	8.72
9	28.60	7.08	7.55	8.15	8.72
10	45.60	5.63	35.15	6.73	8.38

ค่าความเชื่อมั่น (Alpha) = .90

ตาราง 7 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก t
	$\bar{X}_H$	SD	$\bar{X}_L$	SD	
1	4.03	.75	3.00	.75	6.16
2	4.03	.70	3.09	.96	4.42
3	3.97	.83	3.00	1.08	3.99
4	2.84	1.13	1.69	.64	4.99
5	3.06	.89	2.03	.86	4.68
6	4.80	.54	3.84	.95	4.94
7	2.93	.89	2.12	.91	3.57
8	4.35	.71	3.12	.97	5.74
9	4.68	.54	3.50	.91	6.24
10	4.39	.56	3.00	.72	8.54
11	4.22	.84	3.03	.65	6.31
12	4.06	1.06	2.78	1.04	4.85
13	4.35	.80	2.62	.94	7.85
14	3.87	1.06	2.59	1.16	4.56
15	4.32	.75	3.31	.74	5.40
16	4.26	1.03	3.06	.86	5.22
17	4.74	.51	3.03	1.26	7.11
18	3.80	1.10	2.25	.84	6.29
19	3.74	.89	2.69	.89	4.68
20	4.19	1.14	2.37	.91	7.03

ค่าความเชื่อมั่น (Alpha) = .87

ตาราง 8 คะแนนความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว
ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง			คนที่	กลุ่มควบคุม		
	PRE	POST	DIFF		PRE	POST	DIFF
1	326.00	384.00	58.00	1	273.00	368.00	95.00
2	302.00	369.00	67.00	2	300.00	375.00	75.00
3	337.00	413.00	76.00	3	330.00	364.00	34.00
4	370.00	445.00	75.00	4	378.00	384.00	6.00
5	399.00	467.00	68.00	5	394.00	424.00	30.00
6	346.00	387.00	41.00	6	347.00	384.00	37.00
7	332.00	490.00	158.00	7	333.00	387.00	54.00
8	299.00	408.00	109.00	8	288.00	369.00	81.00
9	337.00	415.00	78.00	9	335.00	385.00	50.00
10	356.00	486.00	130.00	10	358.00	381.00	23.00
11	351.00	488.00	137.00	11	350.00	385.00	35.00
12	338.00	463.00	125.00	12	337.00	353.00	16.00
13	328.00	487.00	159.00	13	338.00	399.00	61.00
14	301.00	361.00	60.00	14	301.00	345.00	44.00
15	303.00	354.00	51.00	15	310.00	376.00	66.00
16	326.00	487.00	161.00	16	323.00	430.00	107.00
17	358.00	384.00	26.00	17	344.00	387.00	43.00
18	281.00	367.00	86.00	18	315.00	338.00	23.00
19	391.00	446.00	55.00	19	400.00	430.00	30.00
20	369.00	401.00	32.00	20	373.00	437.00	64.00

ตาราง 8 (ต่อ)

คนที่	กลุ่มทดลอง			คนที่	กลุ่มควบคุม		
	PRE	POST	DIFF		PRE	POST	DIFF
21	303.00	364.00	61.00	21	311.00	382.00	71.00
22	296.00	346.00	50.00	22	392.00	420.00	28.00
23	367.00	418.00	51.00	23	364.00	436.00	72.00
24	342.00	378.00	36.00	24	344.00	448.00	104.00
25	280.00	386.00	106.00	25	376.00	439.00	63.00
26	362.00	410.00	48.00	26	361.00	462.00	101.00
27	289.00	383.00	94.00	27	313.00	366.00	53.00
28	315.00	377.00	62.00	28	313.00	345.00	32.00
29	315.00	378.00	63.00	29	342.00	373.00	31.00
30	359.00	399.00	40.00	30	356.00	442.00	86.00
31	321.00	333.00	12.00	31	323.00	347.00	24.00
32	273.00	355.00	82.00	32	274.00	335.00	61.00
33	348.00	385.00	37.00	33	343.00	360.00	17.00
34	366.00	440.00	74.00	34	366.00	426.00	60.00
35	348.00	403.00	55.00	35	341.00	364.00	23.00

ตาราง 9 คะแนนความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง			คนที่	กลุ่มควบคุม		
	PRE	POST	DIFF		PRE	POST	DIFF
1	54	68	14	1	58	83	25
2	63	84	21	2	62	67	5
3	48	69	21	3	45	69	24
4	51	76	25	4	57	79	22
5	48	61	13	5	47	75	28
6	50	69	19	6	48	68	20
7	43	68	25	7	48	64	16
8	59	84	25	8	60	83	23
9	58	84	26	9	60	81	21
10	67	80	13	10	30	74	44
11	65	77	12	11	66	82	16
12	72	86	14	12	70	87	17
13	60	80	20	13	58	58	0
14	64	84	20	14	68	80	12
15	71	92	21	15	73	80	7
16	54	83	29	16	52	65	13
17	64	76	12	17	69	74	5
18	67	87	20	18	66	82	16
19	66	97	31	19	62	87	25
20	64	76	12	20	62	77	15

ตาราง 9 (ต่อ)

คนที่ ๑	กลุ่มทดลอง			คนที่ ๒	กลุ่มควบคุม		
	PRE	POST	DIFF		PRE	POST	DIFF
21	63	89	26	21	63	82	19
22	45	85	40	22	56	76	20
23	31	65	34	23	37	72	35
24	51	88	37	24	49	54	5
25	58	76	18	25	54	73	19
26	71	95	24	26	73	82	9
27	48	77	29	27	46	57	11
28	57	73	16	28	45	76	31
29	39	87	48	29	39	52	13
30	32	55	23	30	30	56	26
31	36	61	25	31	39	65	26
32	63	87	24	32	64	81	17
33	59	89	30	33	60	74	14
34	64	81	17	34	66	82	16
35	49	85	36	35	48	79	31

ภาคผนวก ค

- แผนการสอนของนักเรียนกลุ่มทดลอง
- แผนการสอนของนักเรียนกลุ่มควบคุม

แผนการสอนกลุ่มทดลอง

การสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)

แผนการสอนคาบเรียนที่ 1 - 2 หน่วยที่ 1 เรื่อง "At the Travel Agency"

ตอนที่ 1 : Greetings and Introducing Thailand

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถใช้สำนวนในการกล่าวทักทาย และแนะนำตนเองกับ
ผู้อื่นได้

เนื้อหา

:

Greetings at the Airport

Samart : Excuse me, are you Mr. Jones ?

Mr. Jones : Yes, I am.

Samart : How do you do, Mr. Jones ? My name is Samart but
you can call me Sam. I'm your guide.

Mr. Jones : How do you do, Sam. May I introduce my wife, Mary.

Samart : How do you do, Mrs. Jones ?

Mrs. Jones: How do you do. It's nice to meet you.

Samart : Did you have a nice trip ?

Mrs. Jones: Yes, we did. Although it was a long trip from
England we feel a little tired.

Samart : Did the customs give you a hard time ?

Mr. Jones : No, not at all. It only took us a few minutes to
get through.

Samart : How much luggage do you have ?

Mr. Jones : Just two suitcases.

Samart : Where are they ?

Mr. Jones : Right over there. I hope they aren't too heavy.

Samart : The porter will take care of the luggage.

The car is waiting just outside. Would you please
follow me ?

สื่อการสอน

- : 1. เทป
2. แผ่นข้อมูล
3. บัตรคำ ภาพ

ลักษณะกิจกรรม

- : 1. กิจกรรมเดี่ยว (ชั้นที่ 1 และชั้นที่ 6)
2. กิจกรรมคู่ (ชั้นที่ 2 - 3)
3. กิจกรรมกลุ่ม (ชั้นที่ 4 - 5)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : การถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนด้วยประโยคสั้น ๆ เช่น

- Good morning/ Good afternoon
- How do you do ? / How are you ?
- I'm glad to meet you. It's nice to meet you.

หลังจากนั้นให้นักเรียนทักทายกัน

2. ให้นักเรียนฟังเทปเรื่อง Greetings at the airport แล้วถ่ายโอน

ข้อมูล ลงในตารางที่ครูกำหนดให้ ดังนี้

Name	Occupation	Nationality	Place

3. ครูถามนำเกี่ยวกับเรื่องฟังเพื่อตรวจสอบความเข้าใจกว้าง ๆ เช่น

- Where are they ?
- What is the guide's name ?
- Where do they come from ?
- Where will they go ?

- How many bags do they have ?

- Did the customs give them a hard time ?

4. ให้นักเรียนฟังบทสนทนาอีกครั้งหนึ่ง แล้วแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตรวจสอบโดยที่ครูยังไม่เฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 : การเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ (Information Gap)

1. ครูแจกแผ่นข้อมูล (เนื้อหา) ที่เป็นส่วน ๆ ของบทสนทนาที่ได้ฟังตอนต้นให้กับนักเรียนทุกคน โดยมีรหัสแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม (A และ B) นักเรียนกลุ่ม A จะได้บทสนทนาของ Sam (Samart) นักเรียนกลุ่ม B จะได้บทสนทนาของ Mr. และ Mrs. Jones ซึ่งแต่ละส่วนจะมีคำถามของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ด้วย

2. แบ่งนักเรียนที่ได้รับรหัสเดียวกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จำนวน 4 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน ช่วยกันศึกษาข้อมูลของตนที่ได้รับมา และห้ามทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแผ่นข้อมูลโดยเด็ดขาด

3. นักเรียนที่ได้รับรหัส A และ B ฝึกถาม - ตอบคำถาม ซึ่งกันและกัน โดยทำเป็นกลุ่ม แล้วแบ่งเป็นคู่

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนแต่ละคู่สลับแผ่นข้อมูลที่ได้รับมา เพื่อศึกษาข้อมูลของกันและกัน

ขั้นที่ 4 : การต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (Jigsaw)

1. นักเรียนรวมกันเป็นกลุ่มย่อยอีกครั้ง โดยแต่ละกลุ่มจะมีทั้งนักเรียนที่ได้รับทั้งรหัส A และ B

2. นักเรียนทั้ง 2 รหัส นำข้อมูลมาต่อกันเพื่อให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ แล้วร่วมกันตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง

3. นักเรียนฝึกการพูด โดยแบ่งกันเป็น Samart, Mr. และ Mrs. Jones โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ และช่วยเหลือในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 5 : การแลกเปลี่ยนและสร้างงาน (Task Dependency)

1. ครูและนักเรียนช่วยกันค้นหาคำศัพท์ และสำนวนในการกล่าวทักทาย และการแนะนำตัวเองจากบทสนทนา หลังจากนั้น จึงฝึกการอ่าน และการใช้ ดังนี้

- Excuse me, are you Mr. Jones ?

- How do you do, Mr. Jones ?

- My name is Samart, I'm your guide.

- May I introduce my wife, Mary.

- It's nice to meet you.
- Did you have a nice trip ?
- How much luggage do you have ?
- Would you please follow me ?

2. ครูให้รูปแบบของการทักทาย อธิบายความหมายของคำ และประโยคที่พบ พร้อมทั้งการนำไปใช้ ดังนี้

How to greet :

Good morning,	sir/ma'am	
afternoon,	Mr. Jones	
evening,	Khun Montra	
Hello,	teacher	
Hello, how are you	this morning	
	afternoon	
	evening	?
	today	
	now	

How to reply :

I'm fine, thanks.	Not so well, thank you.
Fine, thank you.	I've got a cold.
Very well/All right, thanks.	I've got toothache.

3. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกตัวแทนออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน ในการทักทาย 3 - 4 คู่ ส่วนนักเรียนที่เหลือจากการแสดงคอยสังเกตการแสดงบทบาท และการใช้ภาษาของผู้แสดง

4. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในการแนะนำตนเอง และแนะนำผู้อื่น พร้อมทั้งอธิบายความหมาย และการนำไปใช้ ดังต่อไปนี้

Self Introduction :

My name is

I'm a

May I introduce myself, my name is

Introducing others :

Non, this is my	teacher
I would like you to meet my	friend
	wife
	professor

Responding to an introduction :

	It's nice to meet you.
A : How do you do ?	It's a pleasure to know you.
	I'm glad to see you.
	It's nice to meet you, too.
B : How do you do ?	It's a pleasure to know you, too.
	I'm glad to see you, too.

5. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกตัวแทนออกมาแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน ในการแนะนำตนเอง และแนะนำผู้อื่น 3 - 4 คู่ ส่วนนักเรียนที่เหลือจากการแสดงคอยสังเกต การแสดงบทบาท และการใช้ภาษาของผู้แสดง หลังจากนั้นจึงแสดงบทบาทสมมุติทั้งการทักทาย และการแนะนำอีกครั้ง

ขั้นที่ 6 : การตรวจสอบงาน (Correction for Content)

1. เมื่อการแสดงจบลง ครูกระตุ้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงการแสดง การใช้ภาษาว่าถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่ โดยครูใช้คำถามนำ เช่น

- What do you say to greet each other ?
- What do you say to introduce yourself and others ?

2. ครูให้แนวทางในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้กว้างขึ้น โดยชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และย้ำให้นักเรียนเข้าใจว่า นอกจากการพูดแนะนำ และการทักทายแล้ว นักเรียนควรตั้งคำถามเพิ่มเติมตามความเหมาะสม เพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไป

แผนการสอนคาบเรียนที่ 3 - 4

ตอนที่ 1 (ต่อ) : Some Thai Customs, "Do's" and "Don't's" in Thailand

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถใช้สำนวนภาษาไทยในการให้คำแนะนำแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีได้

เนื้อหา

:

I) Some Thai Customs

- Montra : Good morning, ladies and gentlemen, and welcome to the wonderful world of Thailand. I hope you'll enjoy your stay here. My name's Montra Wittakhun, I will be accompanying Mr. Samart Pichaidet who will be your tour guide. The first thing I would like to do before departing from the hotel is to bid you welcome Thai style : Sawatdee - ka.
- Tourist : What a pleasant way to welcome someone. Why do you greet somebody by putting your hands together in a prayer-like fashion.
- Montra : That's the way all Thais (Thai people) greet each other. It is called "Wai".
- Tourist : Pardon, Why.
- Montra : No. Wai.
- Tourist : What does it mean ?
- Montra : It means to show respect to someone we greet. But you see, only women say "ka", men say "krup". Try it That's right.
- Tourist : What do ka and krup mean ?
- Montra : Ka and krup indicate that the speaker wishes to be polite. They are rather like the English words "sir" and "ma'am". They also indicate agreement or to answer "yes".

- Tourist : So many uses for such small words!
- Montra : Beside this, Thai people always smile at every body.
It means they greet them and be kind to them.
- Tourist : Oh! yes, I agree. Thai smile is very warm. I like
the custom so much.
- Montra : Thank you. And again I would like to say, "Welcome
to Thailand, the land of smile". Well, shall we
leave the hotel ? I see our bus has arrived.

II) Do's and Don't's in Thailand

- Montra : Ladies and gentlemen, the first place we visit is
The Emerald Buddha Temple. It will take about two
hours from here during rush hour.
- Tourist : Ah! I see Thai people greet each other in Thai style.
- Montra : Do you remember how to greet in Thai ?
- Tourist : Sawatdee ka, sawatdee krup.
- Montra : Excellent!
- Tourist : Well, Montra, you've taught us how to greet people
properly. What else should we know about Thai
customs ?
- Montra : First of all, don't point your foot at a person
and a thing. The feet are considered the lowest
part of the body, and to point them at a person and
a thing are rude.
- Tourist : I'll certainly try to remember.
- Montra : Another thing is to avoid patting people on the
head, even in a friendly gesture.
- Tourist : Why ?
- Montra : Well, just as the feet are considered the lowest
part of the body, the head is the highest so patting
someone's head is impolite.

- Tourist : What marvellous customs!
- Montra : Futher more, you should take off your hat when you come into the temple and take off your shoes when you come into the chapel.
- Tourist : Why ?
- Montra : That means you respect the place and the Buddha Image. Oh! we've arrived. Let's get you checked into the temple.

- สื่อการสอน : 1. เทป
2. บัตรภาพเกี่ยวกับวัฒนธรรม ข้อห้าม และข้อปฏิบัติในสังคมไทย
3. บัตรคำเกี่ยวกับวัฒนธรรม ข้อห้าม และข้อปฏิบัติในสังคมไทย

- ลักษณะกิจกรรม : 1. กิจกรรมเดี่ยว (ชั้นที่ 1 และชั้นที่ 6)
2. กิจกรรมคู่ (ชั้นที่ 2 - 3)
3. กิจกรรมกลุ่ม (ชั้นที่ 4 - 5)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : การถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

- ครูกล่าวทักทายนักเรียนด้วยภาษาต่าง ๆ เช่น
 - Good morning/ Good afternoon (English)
 - Konnichiwa (Japanese)
 - Combien (French)
 - Sawatdee ka, krap (Thai)

หลังจากนั้นให้นักเรียนตอบคำทักทาย ให้ตรงกับภาษาที่ครูสื่อออกไป

- ให้นักเรียนฟังเทปเรื่อง Some Thai Customs แล้วถ่ายโอนข้อมูล ลงในตารางที่ครูกำหนดให้ ดังนี้

Name	Occupation	Thai Customs	Place

3. ครูถามนำเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังเพื่อตรวจสอบความเข้าใจกว้าง ๆ เช่น

- Where are they ?
- What is the guide's name ? Who's the tour guide ?
- Where will they go ?
- What are Thai Customs ?
- What word has the same meaning as ka or krup ?

4. ให้นักเรียนฟังบทสนทนาอีกครั้งหนึ่ง แล้วแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตรวจสอบโดยที่ครูยังไม่เฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ แต่ครูจะใช้บัตรภาพประกอบการฟังเทป

5. ครูถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่นักเรียนรู้จัก แล้วตามด้วยข้อห้ามและข้อควรปฏิบัติในสังคมไทย

6. ให้นักเรียนฟังเทปเรื่อง Do's and Don't's in Thailand แล้วถ่ายโอนข้อมูลลงในตารางที่ครูกำหนดให้ ดังนี้

Place	Thai Cultures	Do's in Thailand	Don't's in Thailand

7. ครูถามนำเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังเพื่อตรวจสอบความเข้าใจกว้าง ๆ เช่น

- Where are they ? Where will they go ?
- What is the guide's name ? Who's the tour guide ?

- What should we do about Thai customs ?
- What shouldn't we do about Thai customs ?
- How long do they take to get (drive) to the temple ?
- Should they take off their shoes before coming in the chapel ?

8. ให้นักเรียนฟังบทสนทนาอีกครั้งหนึ่ง แล้วแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตรวจสอบโดยที่ครูยังไม่เฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ แต่ครูจะใช้บัตรภาพประกอบการฟังเพลง

ขั้นที่ 2 : การเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ (Information Gap)

1. ครูแจกแผ่นข้อมูล (เนื้อหา) ที่เป็นส่วน ๆ ของบทสนทนาที่ได้ฟังตอนต้นให้แก่นักเรียนทุกคน โดยมีรหัสแบ่งกลุ่มออกเป็น 4 กลุ่ม (AB และ CB) นักเรียนกลุ่ม AB จะได้เรื่องที่ I) โดย A เป็น Tourist, B เป็น Montra และนักเรียนในกลุ่ม CD จะได้เรื่องที่ II) โดย C เป็น Tourist, D เป็น Montra ซึ่งแต่ละส่วนจะมีคำถามของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ด้วย
2. แบ่งนักเรียนที่ได้รับรหัสเดียวกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จำนวนอย่างละ 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน ช่วยกันศึกษาข้อมูลของตนที่ได้รับมา และหามาทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแผ่นข้อมูลโดยเด็ดขาด
3. นักเรียนที่ได้รับรหัส AB และ CD ฝึกถาม - ตอบคำถาม ซึ่งกันและกัน โดยทำเป็นกลุ่ม แล้วแบ่งเป็นคู่

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนแต่ละคู่สลับแผ่นข้อมูลที่ได้รับมา เพื่อศึกษาข้อมูลของกันและกัน

ขั้นที่ 4 : การต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (Jigsaw)

1. นักเรียนรวมกันเป็นกลุ่มย่อยอีกครั้ง โดยแต่ละกลุ่มจะมีเนื้อเรื่องของตนเองอย่างครบถ้วน
2. นักเรียนทั้ง 2 รหัส นำข้อมูลมาต่อกันเพื่อให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ แล้วร่วมกันตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง
3. นักเรียนฝึกการพูด โดยแบ่งกันเป็น Montra และ Tourist ตามบทบาทของแต่ละกลุ่ม โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ และช่วยเหลือในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 5 : การแลกเปลี่ยนและสร้างงาน (Task Dependency)

1. ครูและนักเรียนช่วยกันค้นหาคำศัพท์ และสำนวนในการกล่าวทักทาย และการแนะนำตัวเองจากบทสนทนา หลังจากนั้น จึงฝึกการอ่าน และการใช้ ดังนี้

- indicate, polite, impolite, greet, kind, agree,
The Emerald Buddha Temple, Excellent!, custom

- Good morning, ladies and gentlemen, and welcome to the wonderful world of Thailand.
- My name's Montra Wittakhun.
- The first thing I would like to do is to
- putting your hands together in a prayer-like fashion.
- don't point your foot at a person and a thing.
- to point them at a person and a thing are rude.
- to avoid patting people on the head.
- to take off your hat when you come into the temple and take off your shoes when you come into the chapel.
- What marvellous customs!

2. จากข้อมูลเดิม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเตรียมบทสนทนาใหม่ และเตรียมการแสดงบทบาทสมมติ

3. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกตัวแทนออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน ส่วนนักเรียนที่เหลือจากการแสดงคอยสังเกตการแสดงบทบาท และการใช้ภาษาของผู้แสดง

ขั้นที่ 6 : การตรวจสอบงาน (Correction for Content)

1. เมื่อการแสดงจบลง ครูกระตุ้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงการแสดง การใช้ภาษาว่าถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่ โดยครูใช้คำถามนำ เช่น

- What do you do to show people how to greet each other ?
- If you want to introduce customs for the tourists, how do you do it (that) ?

2. ครูให้แนวทางในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้กว้างขึ้น โดยชี้ให้นักเรียนทราบว่า การใช้ภาษาเพื่อการแนะนำสิ่งต่าง ๆ ไม่ได้จำกัดกับนักท่องเที่ยวเท่านั้น เพราะนักเรียนสามารถยึดหยุ่นการใช้ภาษา และการแนะนำสิ่งต่าง ๆ ได้ตามความเหมาะสม

แผนการสอนคาบเรียนที่ 5 - 6

ตอนที่ 2 : Recommending Tours

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถให้รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะสถานที่ท่องเที่ยว ราคา และระยะเวลาการเดินทางแก่นักท่องเที่ยว โดยใช้ศัพท์ สำนวนได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา :

Recommending Tours

Travel Agent : Good morning, may I help you ?

Tourist : Yes, please. I'd like to go on a half-day tour of the city. Can you suggest one ?

Travel Agent : Yes, of course. We offer many exciting guided tours. Are you interested in visiting palaces and temples ?

Tourist : Yes, very much.

Travel Agent : Then you can take the Grand Palace tour.

Tourist : What time does it leave ?

Travel Agent : It leaves daily at 9.00 a.m. and 1.30 p.m. except on National Holidays.

Tourist : How long does it take ?

Travel Agent : It takes about two hours.

Tourist : And how much does it cost ?

Travel Agent : Three hundred and fifty baht, sir.

Tourist : What places are included in the tour ?

Travel Agent : We'll visit the Grand Palace and have a chance to see Wat Phra Kaew with its Emerald Buddha and the Golden Chedi.

Tourist : Can we wear shorts ? And are we allowed to take pictures ?

Travel Agent : You must show respect to our most sacred temple. So do not wear shorts or sandals. And no cameras of any type may be used inside the building where

the Emerald Buddha has been installed.

Tourist : Oh, thank you very much for your suggestion.

Travel Agent : You're welcome.

สื่อการสอน : 1. เทป
2. แผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
3. บัตรภาพ

ลักษณะกิจกรรม : 1. กิจกรรมเดี่ยว (ชั้นที่ 1 และชั้นที่ 6)
2. กิจกรรมคู่ (ชั้นที่ 2 - 3)
3. กิจกรรมกลุ่ม (ชั้นที่ 4 - 5)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : การถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

1. ครูนำแผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ให้นักเรียนดู และถามด้วยประโยคต่าง ๆ ว่า

- What is this ?
- What does the brochure tell you ?
- Where can we get the brochure ?

2. ให้นักเรียนฟังเทปเรื่อง Recommending Tours แล้วถ่ายโอนข้อมูล ลงในตารางที่ครูกำหนดให้ ดังนี้

Place	Time	Cost	Should do	Shouldn't do

3. ครูถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังเพื่อตรวจสอบความเข้าใจกว้าง ๆ เช่น

- Where are they ?
- What is the conversation about ?
- Where does the tourist want to go ?

- What time does the tour leave ?
- How much does it cost ? /Is it expensive ?
- Can the tourists wear shorts and sandals in the Grand Palace ?

4. ให้นักเรียนฟังบทสนทนาอีกครั้งหนึ่ง แล้วแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตรวจสอบโดยที่ครูยังไม่เฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 : การเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ (Information Gap)

1. ครูแจกแผ่นข้อมูล (เนื้อหา) ที่เป็นส่วน ๆ ของบทสนทนาที่ได้ฟังตอนต้นให้นักเรียนทุกคน โดยมีรหัสแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม (A และ B) นักเรียนกลุ่ม A จะได้บทสนทนาของ Travel Agent นักเรียนกลุ่ม B จะได้บทสนทนาของ Tourist ซึ่งแต่ละส่วนจะมีคำถามของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ด้วย
2. แบ่งนักเรียนที่ได้รับรหัสเดียวกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จำนวน 4 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน ช่วยกันศึกษาข้อมูลของตนที่ได้รับมา และหามาทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแผ่นข้อมูลโดยเด็ดขาด
3. นักเรียนที่ได้รับรหัส A และ B ฝึกถาม - ตอบคำถาม ซึ่งกันและกัน โดยทำเป็นกลุ่ม แล้วแบ่งเป็นคู่

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนแต่ละคู่สลับแผ่นข้อมูลที่ได้รับมา เพื่อศึกษาข้อมูลของกันและกัน

ขั้นที่ 4 : การต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (Jigsaw)

1. นักเรียนรวมกันเป็นกลุ่มย่อยอีกครั้ง โดยแต่ละกลุ่มจะมีทั้งนักเรียนที่ได้รับทั้งรหัส A และ B
2. นักเรียนทั้ง 2 รหัส นำข้อมูลมาต่อกันเพื่อให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ แล้วร่วมกันตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง
3. นักเรียนฝึกการพูด โดยแบ่งกันเป็น Travel Agent และ Tourist โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ และช่วยเหลือในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 5 : การแลกเปลี่ยนและสร้างงาน (Task Dependency)

1. ครูและนักเรียนทุกคน ช่วยกันค้นหาคำศัพท์ และสำนวนสุภาพ ที่ปรากฏในบทสนทนา เช่น

- May I help you ?
- Yes, please. I would like to
- Can you suggest (a tour for me) ?

- Yes, of course. We offer
- What time does it leave ?
- It leaves (daily at 9.00 p.m. and 1.30 p.m.)
- How long does it take ?
- It takes (about two hours).
- And how much does it cost ?
- What places are included in the tour ?
- Can we wear shorts ? Are we allowed to take photos ?
- Thank you very much for your suggestion.
- You're welcome.

2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกการใช้คำศัพท์ และสำนวนสุภาพร่วมกัน โดยครูจะเป็นผู้แก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3. ครูแจกแผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเพื่อสร้างบทสนทนาใหม่ ๆ สั้น ๆ แต่ได้ความสมบูรณ์ในการให้รายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเสนอทัวร์

4. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกตัวแทนออกมาแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน (ควรเป็นนักเรียนที่ไม่เคยแสดงมาก่อน) ส่วนนักเรียนที่เหลือจากการแสดงคอยสังเกตการแสดงบทบาท และการใช้ภาษาของผู้แสดง

ขั้นที่ 6 : การตรวจสอบงาน (Correction for Content)

เมื่อการแสดงจบลง ครูกระตุ้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงการแสดง การใช้ภาษาว่าถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่ นอกจากนี้ ครูจะชี้แนะทางและชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่นักเรียนได้เรียนมา สามารถสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้ เช่น ครูกำลังหยิบของที่อยู่สูง ๆ ไม่ถึงแล้วพูดว่า

Teacher : Excuse me, can you help me, please ?

Student : Yes, of course.

Teacher : Thank you for your kindness.

Student : Don't mention it. or You're welcome.

หรือพูดว่า If I want to borrow your eraser, how do I say that in the polite way ?

อีกทั้งชี้ให้นักเรียนเห็นว่า การใช้ประโยคสุภาพเหล่านี้ ไม่จำเป็นต้องใช้เฉพาะกับการท่องเที่ยวเท่านั้น เพราะสามารถปรับ หรือยืดหยุ่นได้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ

แผนการเรียนรู้คาที่ 7 - 8

ตอนที่ 3 : Taking Tour Bookings

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถใช้ศัพท์ และสำนวนในการสนทนาได้ตอบเพื่อจองทัวร์ได้
เนื้อหา :

Taking Tour Bookings

- Travel Agent : Good afternoon, sir. Can I help you ?
- Tourist : Good afternoon. My wife and I would like to book a holiday trip.
- Travel Agent : Which tour would you like to take ?
- Tourist : Tour number 9.
- Travel Agent : Oh, that's an exciting one day trip to the Mae Khong River, Nakhonphanom. You will see our nearby (close) country, Laos and shopping for many things at low prices.
- Tourist : That sounds nice. How much does the tour cost ?
- Travel Agent : It costs 900 baht.
- Tourist : What is the departure date ?
- Travel Agent : The tour leaves Khon Khen at 6.00 a.m. and 11.00 a.m. daily.
- Tourist : In that case, we would like to take the one on Saturday, July 23rd with the first tour.
- Travel Agent : Fine. And I would like to suggest that you should make a reservation as soon as possible because this tour is very popular and is filling rapidly.
- Tourist : OK. We will pay now.
- Travel Agent : Very good. I will have to put that on the booking form. May I have your name, please ?
- Tourist : Bill Carter.
- Travel Agent : Mr. and Mrs. Carter. C-A-R-T-E-R

Tourist : Yes, that's right. And here is 1,800 baht for Tour Bookings.

Travel Agent : Thank you, sir. Here's your receipt and 200 baht change. Have a nice trip.

Tourist : Thank you. Good bye.

Travel Agent : Good bye.

สื่อการสอน : 1. เทป
2. แผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
3. นิตราภาพเกี่ยวกับวิษัทนำเที่ยว (Travel Agency)

ลักษณะกิจกรรม : 1. กิจกรรมเดี่ยว (ชั้นที่ 1 และชั้นที่ 6)
2. กิจกรรมคู่ (ชั้นที่ 2 - 3)
3. กิจกรรมกลุ่ม (ชั้นที่ 4 - 5)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : การถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

1. ครูนำภาพบริษัทนำเที่ยว (Travel Agency) ให้นักเรียนดู แล้วถามว่า
 - What is this ?
 - Where is it ?
 - Have you ever seen the Travel Agency ?
 - When have you ever seen ?
2. ครูชี้พนักงานในบริษัทนำเที่ยว (Travel Agent) แล้วถามว่า
 - What is this person ?/ What does this person do ?
 - What are they doing ? (Give an information for touring)
 - Have you ever seen the Travel Agent ?
 - Where have you ever seen ?

3. ให้นักเรียนฟังเทปเรื่อง Taking Tour Bookings แล้วถ่ายโอนข้อมูลลงในตารางที่ครูกำหนดให้ ดังนี้

Name	Place	Departure Time	Cost

3. ครูถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังเพื่อตรวจสอบความเข้าใจกว้าง ๆ เช่น

- What is the conversation about ?
- What are their names ?
- Which tour does he want to take ?
- Where do they want to go ?
- When will they plan to go ?
- How much does it cost ?
- How much does the tourist pay for the trip ?
- What does the travel agent suggest the tourist do ?
Why ?
- Do the tourists like this trip ?

4. ให้นักเรียนฟังบทสนทนาอีกครั้งหนึ่ง แล้วแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตรวจสอบโดยที่ครูจะไม่เฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 : การเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ (Information Gap)

1. ครูแจกแผ่นข้อมูล (เนื้อหา) ที่เป็นส่วน ๆ ของบทสนทนาที่ได้ฟังตอนต้นให้กับนักเรียนทุกคน โดยมีรหัสแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม (A และ B) นักเรียนกลุ่ม A จะได้บทสนทนาของ Tourist นักเรียนกลุ่ม B จะได้บทสนทนาของ Travel Agent ซึ่งแต่ละส่วนจะมีคำถามของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ด้วย
2. แบ่งนักเรียนที่ได้รับรหัสเดียวกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จำนวน 4 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน ช่วยกันศึกษาข้อมูลของตนที่ได้รับมา และห้ามทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแผ่นข้อมูลโดยเด็ดขาด
3. นักเรียนที่ได้รับรหัส A และ B ฝึกถาม - ตอบคำถาม ซึ่งกันและกัน โดยทำเป็นกลุ่ม แล้วแบ่งเป็นคู่

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนแต่ละคู่สลับแผ่นข้อมูลที่ได้รับมา เพื่อศึกษาข้อมูลของกันและกัน

ขั้นที่ 4 : การต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (Jigsaw)

1. นักเรียนรวมกันเป็นกลุ่มย่อยอีกครั้ง โดยแต่ละกลุ่มจะมีทั้งนักเรียนที่ได้รับทั้งรหัส A และ B
2. นักเรียนทั้ง 2 รหัส นำข้อมูลมาต่อกันเพื่อให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ แล้วร่วมกันตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง
3. นักเรียนฝึกการพูด โดยแบ่งกันเป็น Tourist และ Travel Agent โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ และช่วยเหลือในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 5 : การแลกเปลี่ยนและสร้างงาน (Task Dependency)

1. ครูและนักเรียนทุกคน ช่วยกันค้นหาคำศัพท์ และสำนวนสุภาพ ที่ปรากฏในบทสนทนา เช่น
 - Can I help you ?
 - Yes, please. I would like to book
(a holiday trip)
 - Which tour would you like to take ?
 - That sounds nice.
 - How much does the tour cost ?
 - I would like to suggest that you should make a reservation as soon as possible because this tour is very popular and is filling rapidly.
 - May I have your name, please ?
 - Have a nice trip.
2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกการใช้คำศัพท์ และสำนวนสุภาพร่วมกัน โดยครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำ และแก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. ครูแจกแผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อสร้างบทสนทนาใหม่ ๆ สั้น ๆ แต่ได้ความสมบูรณ์ในการให้รายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจองทัวร์
4. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกตัวแทนออกมาแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน ส่วนนักเรียนที่เหลือจากการแสดงคอยสังเกตการแสดงบทบาท และการใช้ภาษาของผู้แสดง

ขั้นที่ 6 : การตรวจสอบงาน (Correction for Content)

1. เมื่อการแสดงจบลง ครูกระตุ้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงการแสดง เช่น การใช้ภาษา ลำนวน หรือท่าทางว่าถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่ โดยใช้คำถามนำ เช่น

- If you want to know a person's name, how do you ask him/her in a polite way ?
- If you don't want to be disappointed for a trip, how should you do ? (I should make a reservation).

2. ครูชี้ให้นักเรียนเห็นว่า สิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยให้นักเรียนแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มฝึกสร้างบทสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับการให้รายละเอียดของสถานที่ ๆ ตนเองสนใจ และมีการจองตั๋ว เป็นการบ้าน

แผนการสอนคาบเรียนที่ 9 - 10

ตอนที่ 4 : Making Accommodation Arrangements

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถใช้สำนวนในการสนทนาได้ตอบเกี่ยวกับการจองที่พักให้กับนักท่องเที่ยวได้

เนื้อหา

:

Making Accommodation Arrangements

Travel Agent : Good morning, ma'am. May I help you ?

Tourist : Good morning. I am looking for some accommodation for tonight.

Travel Agent : What kind of accommodation do you want ?

Tourist : A single room, please.

Travel Agent : Would you like a room with a bath or a shower ?

Tourist : With a bath.

Travel Agent : And how much do you want to pay ?

Tourist : Well, how much will it cost ?

Travel Agent : Would five hundred baht be all right ?

Tourist : Is breakfast included ?

Travel Agent : No, it's extra.

Tourist : Well I guess that'd be all right.

Travel Agent : Good. Can you give me your name, please ?

Tourist : Pele. P-E-L-E

Travel Agent : Just a moment, then, please. I'll ring the hotel now. ***** Well, there is a room free at Srithep Hotel. Would you like me to book it for you now ?

Tourist : Yes, please.

Travel Agent : The hotel has confirmed your booking, Mr. Pele.

Tourist : Thank you very much.

Travel Agent : You're welcome. I'm glad to help you.

- สื่อการสอน :
1. เทป
 2. แผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับสถานที่พัก
 3. รูปภาพเกี่ยวกับสถานที่พัก เช่น โรงแรม (Hotel) บังกาโลว์ (Bangalow) อพาร์ทเมนต์ (Apartment) รีสอร์ท (Resort) คอนโดมิเนียม (Condominium) และบริษัทนำเที่ยว (Travel Agency)
 4. บัตรคำ

- ลักษณะกิจกรรม :
1. กิจกรรมเดี่ยว (ชั้นที่ 1 และชั้นที่ 6)
 2. กิจกรรมคู่ (ชั้นที่ 2 - 3)
 3. กิจกรรมกลุ่ม (ชั้นที่ 4 - 5)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : การถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

1. ครูทบทวนคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว โดยใช้บัตรคำ เช่น
 - Travel Agency/agent
 - Culture
 - put your hands together
 - allow/avoid
 - recommending tour
 - taking tour booking
 - making accommodation arrangement
 - include, exclude/extra
 - temple, palace, The Emerald Buddha
 - tour/trip
2. ให้นักเรียนดูภาพเกี่ยวกับสถานที่พัก ประเภทต่างๆ แล้วซักถามนักเรียน

ด้วยคำถาม เช่น

- What's this ?
- Are they hostels ?
- Have you ever seen/stayed in the hotel ?

- When did you stay in it ? / Whom did you stay with ?
- What is the name of the hotel in Thatphanom
do you know ?
- Where can the tourists get the information about
the accommodation ?

2. ให้นักเรียนฟังเทปเรื่อง Making Accommodation Arrangements
แล้วถ่ายโอนข้อมูล ลงในรายการที่ครูกำหนดให้ ดังนี้

Place to stay	:	
		
One bed in a room	:	
Two beds in a room	:	
Thing to take a bath:		
Kind of room to stay:		
Room cost	:	
How to make sure that you have an accommodation :		
		

3. ครูถามนำเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังเพื่อตรวจสอบความเข้าใจกว้าง ๆ เช่น

- Where are they ?
- What is this conversation about ?
- Why does the tourist contact the travel agent ?
- What was the time when he went to the travel agency ?
- What kind of accommodation does the tourist want ?
- How much does it cost ?
- When does he want to stay ?
- Which word is different from "single" ?
- What kind of hotel do you want to stay in ?

4. ให้นักเรียนฟังบทสนทนาอีกครั้งหนึ่ง แล้วแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตรวจสอบโดย
ที่ครูยังไม่เฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 : การเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ (Information Gap)

1. ครูแจกแผ่นข้อมูล (เนื้อหา) ที่เป็นส่วน ๆ ของบทสนทนาที่ได้ฟังตอนต้นให้กับนักเรียนทุกคน โดยมีรหัสแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม (A และ B) นักเรียนกลุ่ม A จะได้บทสนทนาของ Travel Agent นักเรียนกลุ่ม B จะได้บทสนทนาของ Tourist ซึ่งแต่ละส่วนจะมีคำถามของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ด้วย
2. แบ่งนักเรียนที่ได้รับรหัสเดียวกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จำนวน 4 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน ช่วยกันศึกษาข้อมูลของตนที่ได้รับมา และห้ามทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแผ่นข้อมูลโดยเด็ดขาด
3. นักเรียนที่ได้รับรหัส A และ B ฝึกถาม - ตอบคำถาม ซึ่งกันและกัน โดยทำเป็นกลุ่ม แล้วแบ่งเป็นคู่

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนแต่ละคู่สลับแผ่นข้อมูลที่ได้รับมา เพื่อศึกษาข้อมูลของกันและกัน

ขั้นที่ 4 : การต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (Jigsaw)

1. นักเรียนรวมกันเป็นกลุ่มย่อยอีกครั้ง โดยแต่ละกลุ่มจะมีทั้งนักเรียนที่ได้รับทั้งรหัส A และ B
2. นักเรียนทั้ง 2 รหัส นำข้อมูลมาต่อกันเพื่อให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ แล้วร่วมกันตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง
3. นักเรียนฝึกการพูด โดยแบ่งกันเป็น Tourist และ Travel Agent โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ และช่วยเหลือในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 5 : การแลกเปลี่ยนและสร้างงาน (Task Dependency)

1. ครูและนักเรียนทุกคน ช่วยกันค้นหาคำศัพท์ และสำนวนสุภาพ ที่ปรากฏในบทสนทนา เช่น
 - May I help you ?
 - I'm looking for (some accommodation for tonight)
 - What kind of (accommodation) do you want ?
 - Would you like (a room with a bath or a shower) ?
 - How much do you want to pay ?
 - Well, how much will it be ?

- Would five hundred baht be all right ?
- Is breakfast included ?
- Yes./No, it's extra.
- Well I guess that'd be all right.
- Would you like me to book it for you now ?
- Yes, please./No, thank you.
- You're welcome. I'm glad to help you.

2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกการใช้คำศัพท์ และสำนวนสุภาพร่วมกัน โดยครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำ และแก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3. ครูแจกแผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับการสถานที่พัก และห้องพักในลักษณะต่าง ๆ ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาเพื่อสร้างบทสนทนาใหม่เกี่ยวกับข้อมูลที่ศึกษานั้น ให้ออกมาในรูปแบบของการจองที่พัก

4. ให้ตัวแทนของนักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกตัวแทนจับฉลากเพื่อสุ่มออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนเพียง 1 กลุ่ม ส่วนนักเรียนที่เหลือจากการแสดงคอยสังเกตการแสดงบทบาท และการใช้ภาษาของผู้แสดง และถ้าหากมีเวลาเพียงพออาจให้ทุกกลุ่มออกมาแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาของกลุ่มตนก็ได้

ขั้นที่ 6 : การตรวจสอบงาน (Correction for Content)

เมื่อการแสดงจบลง ครูตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน โดยสุ่มถามเป็นรายบุคคล เช่น

- I would like to book accommodation for three nights, could you please give me information about it ?
- A price, a room, a bath or a shower etc.
- If you have a problem about the accommodation, whom you should see ? Why ?
- If you want to refuse/accept someone's help, how do you say that ? /what do you say ?
- (Yes, please./No, thank you)

นอกจากนี้ ควรชี้ให้เห็นว่า บางประโยคสามารถยืดหยุ่นการใช้ตามสถานการณ์ที่เหมาะสมได้

แผนการสอนคาบเรียนที่ 11 - 12 หน่วยที่ 2 เรื่อง "Sightseeing Tours"

ตอนที่ 1 : Sightseeing Tours at Wat Phra That Phanom

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถบอกถึงความสำคัญของวัดพระธาตุนม โดยใช้ศัพท์
และสำนวนที่ถูกต้องได้

เนื้อหา

:

Short History of The That Phanom Shrine

(A) The That Phanom Shrine is considered to be one of the sacred places of Thailand and Laos by Buddhist devotees because it is a place where Buddha's Breast-bone Relic has been installed. This shrine is situated at Wat Phra That Phanom, on the west bank of the Mae Khong River, in Amphur That Phanom, Changwat Nakhon Phanom, in the North-eastern of Thailand. It is height of 57 meters and its ornamental umbrella is made of gold weighing about 16 kilograms.

(B) There are many people in each province in Thailand and many people from other countries also visit the shrine. The greatest number of pilgrims assembles at the shrine during the seven-day period of the annual festival held in late January to early February, for the purposes of veneration, merit making and recreation.

(C) The That Phanom Shrine was first constructed in the eighth year after Buddha's demise by 500 Arahants and 5 lords who ruled in the 5 states headed by Maha Kassapa. The shrine was 8 to 10 meters high. When the work was completed the Breast-bone Relic of Buddha was placed within the reliquary.

(D) On the 11th of August, 1975 (2518), the shrine collapsed after several days of heavy rains. It was reconstructed in 1976 (2519) and completed in 1978 (2522). In the same year, King Bhumibol came to venerate and make merit at the That Phanom Shrine.

- สื่อการสอน :
1. เทป และวีดีทัศน์
 2. แผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับวัดพระธาตุพนม
 3. รูปภาพเกี่ยวกับบริเวณวัด และองค์พระธาตุพนม
 4. รูปภาพสถานที่สำคัญต่าง ๆ

- ลักษณะกิจกรรม :
1. กิจกรรมเดี่ยว (ชั้นที่ 1 และชั้นที่ 6)
 2. กิจกรรมคู่ (ชั้นที่ 2 - 3)
 3. กิจกรรมกลุ่ม (ชั้นที่ 4 - 5)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : การถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

1. ครูนำภาพสถานที่สำคัญในภาคต่าง ๆ ของประเทศไทยให้นักเรียนดู แล้วถามด้วยคำถาม เช่น
 - What is it ?
 - Who have ever visited this place ?
 - When did you visit ? How is it important ?
2. นำภาพที่เกี่ยวกับวัด และองค์พระธาตุพนมให้นักเรียนดู แล้วถามด้วยคำถามในลักษณะข้อ 1 โดยเพิ่มเติมคำถามต่อไปนี้
 - How often do you visit this place ?
 - Why do you visit this place ?
 - Do you know about the history of it ?
 - Can you explain to me ?
3. ให้นักเรียนฟังเทป หรือชมวีดีทัศน์เรื่อง Sightseeing Tour at Wat Phra That Phanom แล้วถ่ายโอนข้อมูล ลงในรายการที่ครูกำหนดให้ ดังนี้

The Shrine's name	:	
Height	:	
Weight	:	
Installed	:	

รายการ ข้อ 3 (ต่อ)

The first constructed by	:	
The lastest constructed by	:	
The work was completed	:	
The Annual Festival	:	
		

4. ครูตรวจสอบความเข้าใจ โดยใช้คำถามที่ต้องการคำอธิบาย (Wh - question) หรือการตอบรับ/ปฏิเสธ (Yes/No question) เช่น

- What is the story about ?
- When does the Annual Festival held in ?
- How height does the shrine be ?
- What has the That Phanom Shrine been installed ?
- What is the ornamental umbrella made of ?
- Has King Bhumipol ever gone to make merit there ?
- What are the purposes of the pilgrims going to the shrine in the annual festival ?
- When was the shrine first constructed ?
- What was in the reliquary ?
- When was the shrine collapsed ?
- When was the shrine reconstructed and completed ?

4. ให้นักเรียนฟังเทป หรือชมวิดีโออีกครั้งหนึ่ง แล้วแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตรวจสอบ โดยที่ครูยังไม่เฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 : การเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ (Information Gap)

1. ครูแจกแผ่นข้อมูล (เนื้อหา) ที่เป็นส่วน ๆ ของบทสนทนาที่ได้ฟังตอนต้นให้กับนักเรียนทุกคน โดยมีรหัสแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม (I และ II) นักเรียนกลุ่ม I จะได้เนื้อหาส่วน A และ C นักเรียนกลุ่ม II จะได้เนื้อหาส่วน B และ D ซึ่งแต่ละส่วนจะมีคำถามของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ด้วย

2. แบ่งนักเรียนที่ได้รับรหัสเดียวกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จำนวน 4 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน ช่วยกันศึกษาข้อมูลของคนที่ได้รับมา และห้ามทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแผ่นข้อมูลโดยเด็ดขาด

3. นักเรียนที่ได้รับรหัส I และ II ฝึกถาม - ตอบคำถาม ซึ่งกันและกัน โดยทำเป็นกลุ่ม แล้วแบ่งเป็นคู่

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนแต่ละคู่สลับแผ่นข้อมูลที่ได้รับมา เพื่อศึกษาข้อมูลของกันและกัน

ขั้นที่ 4 : การต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (Jigsaw)

1. นักเรียนรวมกันเป็นกลุ่มย่อยอีกครั้ง โดยแต่ละกลุ่มจะมีทั้งนักเรียนที่ได้รับทั้งรหัส I และ II

2. นักเรียนทั้ง 2 รหัส นำข้อมูลมาต่อกันเพื่อให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ แล้วร่วมกันตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง

3. นักเรียนฝึกการถาม-ตอบ เกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับ โดยไม่ต้องคำนึงถึงโครงสร้างทางไวยากรณ์

ขั้นที่ 5 : การแลกเปลี่ยนและสร้างงาน (Task Dependency)

1. ครูและนักเรียนทุกคน ช่วยกันค้นหาคำศัพท์ และสำนวนที่ยังเป็นปัญหาแก่นักเรียน เช่น

- Shrine, is considered to, sacred, Buddhist devotees, Buddha's Breast-bone Relic, install, situate, ornamental umbrella, is made of gold, weighing, pilgrim, assemble, annual festival, demise, purpose, venerate/veneration, merit making/make merit, recreation, construct, complete, reliquary, collapse, several days, ceremony

- This shrine is situated at Wat Phra That Phanom, on the west bank of the Mae Khong River, in Amphur That Phanom, Changwat Nakhon Phanom, in the Northeastern of Thailand.

- It is height of 57 meters and its ornamental umbrella is made of gold weighing about 16 kilograms.

- The seven-day period of annual festival held in late January to early February. The purposes of it are veneration, merit making and recreation.

- The That Phanom Shrine was first constructed in the eighth year after Buddha's demise.

- On the 11th of August, 1975 (2518), the shrine collapsed.

- It was reconstructed in 1976 (2519) and completed in 1978 (2522).

หลังจากนั้นให้นักเรียนฝึกอ่าน และออกเสียงร่วมกัน โดยครูจะเป็นผู้นำ แก้วไข

2. จากข้อมูลเดิม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแต่งบทสนทนา โดยสมมติให้ตนเองเป็นมัคคุเทศก์เพื่อแนะนำ อธิบายเกี่ยวกับวัด และองค์พระธาตุพนมให้นักท่องเที่ยว (เพื่อน) ได้รับทราบ โดยใช้ศัพท์ สำนวน และรูปแบบที่ได้เรียนมาแล้ว

3. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน โดยมีครูช่วยเหลือในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 6 : การตรวจสอบงาน (Correction for Content)

1. ครูตรวจสอบความเข้าใจ และการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง โดยสอบถามเป็นรายบุคคล หรือถามพร้อมกันทั้งชั้น เช่น

- How do you feel when you can introduce the important thing in your town to the foreigners (tourists) ?
- Who have ever joined in the Annual Festival ?
- How often do you join ?
- Can you tell me about the Annual festival ?

2. ให้นักเรียนเขียนบทสนทนาที่ได้แก้ไขแล้วลงในสมุดเพื่อทบทวน และปรับใช้ในโอกาสต่อไป

แผนการสอนคาบเรียนที่ 13 - 14

ตอนที่ 2 : Sightseeing Tours in That Phanom

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถบอก และอธิบายถึงความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว
ในอำเภอธาตุพนมได้

เนื้อหา

:

I) The Mae Khong River

The Mae Khong River is the most important river for Changwat Nakhon Phanom. It flows for 150 kms. of its length through Nakhon Phanom. This river is not only passed through Nakhon Phanom but also provides a natural barrier between Thailand and Laos. The people of the two countries use the water from the Mae Khong River for agricultural, transportation and other purposes.

Every year fishermen catch the big fish in the Mae Khong River. This fish is called Pla Buk. It weighs between 200 - 700 kgs. They always catch them around October to January, especially in Amphur Srisongkhram, Changwat Nakhon Phanom. You can eat Pla Buk in many Thai foods in the restaurant but the price is rather expensive.

II) That Phanom Park

That Phanom Park or Suan Sawan or Suan Rak is opposite Wat Phra That Phanom. It's about 60 rai and was reconstructed and improved by the abbot of Wat Phra That Phanom and his assistant, Dr. Phra Maha Som Sumano. It's one of the most important places in the history of That Phanom. Every day there are a lot of people visiting there, studying the history of Phra That Phanom Shrine and relaxing in the Park. For That Phanom people themselves, it is as essential as their lungs.

III) Shopping Arcade

"Ta-lad Laos" or Laostain Market is the most popular area in which to go shopping. There are many tax-free things for the tourists from Laos, China, France and Vietnam. You will find more than 200 shops selling many things at low prices. Silver wear is very popular for someone or for a souvenir from Thailand.

สื่อการสอน : 1. เทป และวีดิทัศน์
2. รูปภาพ
4. ของจริง

ลักษณะกิจกรรม : 1. กิจกรรมเดี่ยว (ชั้นที่ 1 และชั้นที่ 6)
2. กิจกรรมคู่ (ชั้นที่ 2 - 3)
3. กิจกรรมกลุ่ม (ชั้นที่ 4 - 5)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : การถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

1. ครูนำภาพสถานที่สำคัญของจังหวัดต่าง ๆ ให้นักเรียนดู แล้วถามด้วยคำถาม
เช่น

- What is it ?
- Who have ever visited this place ?
- When did you visit ?
- How is it important ? Have you ever seen before ?

2. ครูนำภาพที่เกี่ยวข้องกับแม่น้ำโขง สวนสวรรค์ และตลาดลาว พร้อมทั้งของจริง
บางอย่าง เช่น เครื่องเงิน ของฝากชนิดต่าง ๆ ให้นักเรียนดู แล้วถามด้วยคำถามในลักษณะเดียวกับ
กับข้อ 1 โดยเพิ่มเติมคำถามต่อไปนี้

- How often do you visit this place ?
- Why do you visit this place ?
- Do you know about the history of it ?
- Can you explain to me ?

- If you are a guide, there are some foreigners ask you about the important place(s) to visit.
- How do you explain to them ?

3. ให้นักเรียนฟังเพลง หรือชมวิดีโอเรื่อง The Mae Khong River, Thatphanom Park และ Shopping Arcade แล้วถ่ายโอนข้อมูล ลงในรายการที่ครูกำหนดให้ดังนี้

Place name	Why it is important
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	

4. ครูตรวจสอบความเข้าใจจากเนื้อเรื่อง โดยใช้คำถามที่ต้องการคำอธิบาย (Wh-question) หรือการตอบรับ/ปฏิเสธ (Yes/No question) เช่น

- What is the first/second/third story about ?
- How many places are there we visit today ?
- What are they ?
- Does the Mae Khong River provide Thailand and Laos ?
- How long does it pass Nakhon Phanom ?
- What is the most popular fish in the Mae Khong River ?
- Where is That Phanom Park ?
- Do you pay a fee before coming in the park ?
- What is the most popular shopping arcade in That Phanom ?
- What kind of things can you buy here ?
- Where should you buy a souvenir in That Phanom ?

5. ให้นักเรียนฟังเทป หรือชมวิดีโออีกครั้งหนึ่ง แล้วแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตรวจสอบ โดยที่ครูยังไม่เฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 : การเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ (Information Gap)

1. ครูแจกแผ่นข้อมูล (เนื้อหา) ที่เป็นส่วน ๆ ของเรื่องที่ได้ฟังตอนต้นให้นักเรียนทุกคน โดยมีรหัสแบ่งกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่ม (I, II และ III) นักเรียนในกลุ่มเดียวกันจะได้เนื้อเรื่องเดียวกัน แต่จะมีคำถามที่แตกต่างกัน

2. นักเรียนแต่ละกลุ่ม ช่วยกันศึกษาข้อมูล และตอบคำถามให้สมบูรณ์

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนแต่ละคนสลับแผ่นข้อมูลที่ได้รับมากับกลุ่มอื่น เพื่อศึกษาข้อมูลของกันและกัน โดยกลุ่มที่ I แลกกับกลุ่มที่ II และกลุ่มที่ II แลกกับกลุ่มที่ III

ขั้นที่ 4 : การต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (Jigsaw)

1. นักเรียนรวมกันเป็นกลุ่มย่อยอีกครั้ง โดยแต่ละกลุ่มจะศึกษาเนื้อหาที่ได้รับมาใหม่ร่วมกัน แล้วตอบคำถามให้สมบูรณ์ โดยทำเป็นกลุ่ม แล้วแบ่งเป็นคู่

2. นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม นำข้อมูลมาต่อกันเพื่อให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ แล้วร่วมกันตอบคำถามจากเนื้อเรื่องอีกครั้ง

ขั้นที่ 5 : การแลกเปลี่ยนและสร้างงาน (Task Dependency)

1. ครูและนักเรียนทุกคน ช่วยกันค้นหาคำศัพท์ และสำนวนที่ยังเป็นปัญหากับนักเรียน เช่น

- the most important (river), natural barrier, agricultural, transportation, opposite, history, relax, lung, tax-free, silver wear, souvenir, popular

- This river is not only passed through Nakhon Phanom but also provides a natural barrier between Thailand and Laos.

- It weighs between 200 - 700 kgs.

- They always catch them around October to January, especially in Amphur Srisongkhram, Changwat Nakhon Phanom.

- For That Phanom people, it is as essential as their lungs.

- There are many tax-free things for the tourists.
- Silver wear is very popular souvenir.

หลังจากนั้นให้นักเรียนฝึกอ่าน และออกเสียงร่วมกัน โดยครูจะเป็นผู้แนะนำ แก้ไข

2. จากข้อมูลเดิม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแต่งบทสนทนา โดยสมมติให้ตนเองเป็นมัคคุเทศก์เพื่อแนะนำ อธิบายเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้เรียนในตอนต้น โดยใช้ศัพท์ จำนวน และรูปแบบที่ได้เรียนมาแล้ว

3. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน โดยมีครูช่วยเหลือในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หรือหากมีเวลาไม่พออาจจะให้นักเรียนลงคะแนนในการเลือกกลุ่มใด กลุ่มหนึ่งออกมาแสดงก็ได้

ขั้นที่ 6 : การตรวจสอบงาน (Correction for Content)

1. เมื่อการแสดงจบลงครู และนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงการแสดง การใช้ภาษา และท่าทาง ว่าถูกต้อง เหมาะสม หรือไม่ อย่างไร เช่น

- The first thing you should greet the tourist, what is it ?
- How to explain the important thing in your place for the foreigners ?
- How do you feel, you can introduce/explain it for them ?
- Who have ever told/explained to them ?
- When did you do ?
- If the tourist doesn't understand your words, how do you do ? or how to solve the problem ?

2. ครูให้แนวทางในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้กว้างขึ้น โดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และย้ำให้นักเรียนเข้าใจว่า นอกจากการพูดแนะนำ และการอธิบายแล้ว นักเรียนควรตั้งคำถามเพิ่มเติมตามความเหมาะสม เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ และเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไป อันจะเป็นการพัฒนาการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แผนการสอนคาบเรียนที่ 15 - 16

ตอนที่ 3 : Cultural Shows

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถอธิบายถึงความหมาย และความสำคัญของการแสดงทางวัฒนธรรม โดยใช้ศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องได้

เนื้อหา

:

Cultural Shows

- Tourist Guide : Good morning, ladies and gentlemen. Welcome to the "Cultural Shows Tour". I'm Daw-Phrasuk Yindee, your tour guide. Please make yourselves comfortable.
- Tourist : I'm sorry, I don't remember the Festival's name.
- Tourist Guide : The Paying Respect Phra That Phanom Shrine or Phra That Phanom Pilgrimage Festival. Now the first show starts.
- Tourist : It is dancing!
- Tourist Guide : Yes, this show is Phra That Phanom Legend Dancing or Rum Tam-nan Phra That Phanom. The purpose of the festival is to pay respect to the shrine.
- Tourist : Can you explain about the song and the customs ?
- Tourist Guide : The song tells about the construction of Phra That Phanom in an earlier period. And the customs are shown about the culture of this area in ancient time.
- Tourist Guide : The next performance is Rum Phuthai or Phuthai Dancing.
- Tourist : Phuthai! Oh, I remember you told me yesterday that Phuthai is a tribe which lives in Reanu Nakorn and some villages in Amphur That Phanom. Is that right ?
- Tourist Guide : Wonderful! This dance tells about the culture, custom and folk ways of Phuthai.

- Tourist : What is about the style of the dancing ?
- Tourist Guide : Ah! The style of the dancing and the costumes demonstrate wooing between the young men and young women during the festival. This dance is different from other dances in Nakhon Phanom.
- Tourist : Attractive dancing!
- Tourist Guide : Look at the Mae Khong River, this's the high light of this festival. It's the Illuminated Boat Procession or Lai Roue Fai in Thai.
- Tourist : How beautiful they are! How many illuminated boat processions are there in the river ?
- Tourist Guide : There're around twenty. Every district and some private offices in Nakhon Phanom will decorate their own boats with more than 500 lamps, design in many styles, light the lights, then let them go along the Mae Khong River during the full moon.
- Tourist : Oh, I see. That illuminated boat is like the Phar That Phanom Shrine which we have seen.
May I can take a photo ?
- Tourist Guide : Sure, as much as you want.

สื่อการสอน : 1. เทป และวีดิทัศน์
2. รูปภาพ

ลักษณะกิจกรรม : 1. กิจกรรมเดี่ยว (ชั้นที่ 1 และชั้นที่ 6)
2. กิจกรรมคู่ (ชั้นที่ 2 - 3)
3. กิจกรรมกลุ่ม (ชั้นที่ 4 - 5)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ชั้นที่ 1 :

1. ครูนำภาพเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมของภาคต่าง ๆ ให้นักเรียนดู แล้วถามด้วยคำถาม เช่น

4. ครูตรวจสอบความเข้าใจจากบทสนทนาที่ได้ฟัง โดยใช้คำถามต่าง ๆ เช่น
- How many shows are there in the story ?
 - What are they ?
 - Where did we see the Illuminated Boat Procession ?
 - Did Phuthai live only in Amphur Nakae ?
 - Who is the tour guide ?
 - What is the name of the Festival ?
 - What is the first show ?
 - What is the purpose of Rum Tam-nan Phra That Phanom ?
 - What is the meaning of the song ?
 - Who is Phuthai ?
 - What does this dance show about ?
 - How many the Illuminated Boat Processions are there in the Mae Khong River ?
 - Why do people decorate them ?
 - Do the tourists take photos ?

4. ให้นักเรียนฟังครูอ่าน ฟังเพลง หรือชมวิดีโออีกครั้งหนึ่ง แล้วแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตรวจสอบโดยที่ครูยังไม่เฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 :

1. ครูแจกแผ่นข้อมูล (เนื้อหา) ที่เป็นส่วน ๆ ของบทสนทนาที่ได้ฟังตอนต้นให้นักเรียนทุกคน โดยมีรหัสแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม (A และ B) นักเรียนกลุ่ม A จะได้บทสนทนาของ Tourist Guide นักเรียนกลุ่ม B จะได้บทสนทนาของ Tourist ซึ่งแต่ละส่วนจะมีคำถามของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ด้วย
2. แบ่งนักเรียนที่ได้รับรหัสเดียวกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จำนวน 4 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน ช่วยกันศึกษาข้อมูลของตนที่ได้รับมา และห้ามทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแผ่นข้อมูลโดยเด็ดขาด
3. นักเรียนที่ได้รับรหัส A และ B ฝึกถาม - ตอบคำถาม ซึ่งกันและกัน โดยทำเป็นกลุ่ม แล้วแบ่งเป็นคู่

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนแต่ละคู่สลับแผ่นข้อมูลที่ได้รับมา เพื่อศึกษาข้อมูลของกันและกัน

ขั้นที่ 4 :

1. นักเรียนรวมกันเป็นกลุ่มย่อยอีกครั้ง โดยแต่ละกลุ่มจะมีทั้งนักเรียนที่ได้รับทั้งรหัส A และ B
2. นักเรียนทั้ง 2 รหัส นำข้อมูลมาต่อกันเพื่อให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ แล้วร่วมกันตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง
3. นักเรียนฝึกการพูด โดยแบ่งกันเป็น Tourist Guide และ Tourist โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ และช่วยเหลือในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 5 :

1. ครู และนักเรียนช่วยกันค้นหาคำศัพท์ ส่วนที่ยังเป็นปัญหากับนักเรียน โดยครูจะสอบถามทีละกลุ่ม และรายบุคคล เช่น
 - pay respect, pilgrimage, festival, legend/tam-nan, construction, earlier period, ancient time, costume, demonstrate, woo, different from others, a tribe, high light, illuminated boat procession/ Lai Roue Fai, decorate, own, lamp, design, style, light the lights, let them go along the river
 - Welcome to the "Cultural Shows Tour".
 - I'm Daw-Phrasuk Yindee, your tour guide.
 - Please make yourselves comfortable.
 - I'm sorry, I don't remember
 - This purpose is(paying respect to the shrine).
 - Can you explain(about the song and the customs) ?
 - The customs are shown about
 - Wonderful! ,Ah!, Attractive dancing!
 - How beautiful they are!
 - Next performance/show is(Rum Phuthai or Phuthai Dancing).
 - Is that right ?

- This dance is shown about the(culture, custom and folk ways of Phuthai).
- What is the style of the dancing ?
- May I can take a photo ?
- Sure, as much as you want.

หลังจากนั้น ให้นักเรียนฝึกอ่าน และออกเสียงร่วมกัน

2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้น โดยใช้รูปแบบของการแนะนำการแสดงตามสำนวนจากบทสนทนาตอนต้น
3. ครูให้รายละเอียดเกี่ยวกับการแสดง และวัฒนธรรมนอกเหนือจากที่ศึกษา แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันแต่งบทสนทนา โดยฝึกการใช้ศัพท์ และสำนวนที่ถูกต้อง
4. ให้ตัวแทนนักเรียนแต่ละกลุ่มจับฉลากเพื่อแสดงบทบาทสมมติ หรือหากมีเวลามากเพียงพออาจให้แสดงทุกกลุ่ม โดยมีครู และเพื่อน ๆ ที่ยังไม่ได้แสดงให้คะแนน

ขั้นที่ 6 :

1. ครูตรวจสอบความเข้าใจ และการนำไปใช้ โดยให้สถานการณ์ใหม่ แล้วซักถามนักเรียน เช่น
 - If you want to introduce the show, how should you say ?
 - Can you please explain me about "Ram Seang" or other cultural shows that you know ?
2. ให้นักเรียนฝึกการถาม พูดคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับการแนะนำการแสดง ศิลปวัฒนธรรมตามที่ตนเองสนใจ โดยมีครูเป็นผู้แนะนำ และแก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังจากนั้นจัดบทสนทนาที่สมบูรณ์ลงในสมุด เพื่อนำกลับไปทบทวนให้เกิดความคล่องแคล่ว และสามารถใช้อังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพในโอกาสต่อไป

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

การสอนตามคู่มือครู

แผนการสอนคาบเรียนที่ 1 - 2 หน่วยที่ 1 เรื่อง "At the Travel Agency"

ตอนที่ 1 : Greetings and Introducing Thailand

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถใช้สำนวนในการกล่าวทักทาย และแนะนำตนเองกับ
ผู้อื่นได้

เนื้อหา : (ใช้เนื้อหาเดียวกันกับในกลุ่มทดลอง)

สื่อการสอน : 1. เทป
2. แผ่นข้อมูล
3. บัตรคำ ภาพ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : แจ้างจุดประสงค์

1. ครูถามคำถามนักเรียนเพื่อโยงสู่การแจ้างจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

What do you usually do and say when you see your
friends, acquaintances or strangers ?

2. ครูชักนำนักเรียนว่า We should greet or introduce one another.

And we will study again how to greet and introduce the others.

ขั้นที่ 2 : เสนอบทเรียนใหม่

โดยให้นักเรียนฟังครูอ่าน หรือฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน
โดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ซึ่งคำถามมี ดังนี้

- Where are they ?
- What is the guide's name ?
- Where do they come from ?
- How many bags do they have ?
- Did the customs give them a hard time ?

จากนั้นครูอ่าน หรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้นักเรียนค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 : ให้แนวการเรียนรู้

โดยให้นักเรียนดูและอ่านเนื้อหาที่กำลังเรียนในขณะที่ฟังครูอ่าน หรือฟังจากแถบบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายกำกับคำที่ออกเสียงดังกว่าคำอื่น ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนฟัง และอ่านเนื้อหาซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 : ขั้นตอนปฏิบัติ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วให้ฝึกบทสนทนาพร้อมทั้งให้ออกมาแสดงบทบาทสมมติจากบทสนทนาดังกล่าว
2. ครูเขียนหรือแสดงบัตรคำศัพท์ และสำนวนใหม่ที่ใช้ในเนื้อหาบทเรียน พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู หรือแถบบันทึกเสียง โดยครูจะอธิบายความหมายประกอบคำศัพท์ และสำนวนใหม่ มีดังต่อไปนี้

- Excuse me, are you Mr. Jones ?
- How do you do, Mr. Jones ?
- My name is Samart, I'm your guide.
- May I introduce my wife, Mary.
- It's nice to meet you.
- Did you have a nice trip ?
- How much luggage do you have ?
- Would you please follow me ?

3. ครูสอนวิธีการออกเสียงสระในคำต่าง ๆ ให้นักเรียนเข้าใจ และให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง โดยแจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน จากนั้นครูเปิดแถบบันทึกเสียง หรือออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนคนใดมีคำศัพท์ตามที่ครูออกเสียงให้ชูบัตรคำขึ้น หากใครมีบัตรคำแต่ไม่ชูขึ้น แสดงว่ายังฟังการออกเสียงไม่ถูกต้อง

4. ครูให้รูปแบบของการทักทาย อธิบายความหมายของคำ และประโยคที่พบพร้อมทั้งการนำไปใช้ ดังนี้

How to greet :

Good morning,	sir/ma'am
afternoon,	Mr. Jones
evening,	Khun Montra
Hello,	teacher

Hello, how are you	this morning	?
	afternoon	
	evening	
	today	
	now	

How to reply :

I'm fine, thanks.	Not so well, thank you.
Fine, thank you.	I've got a cold.
Very well/All right, thanks.	I've got toothache.

5. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในการแนะนำตนเอง และแนะนำผู้อื่น พร้อมทั้งอธิบายความหมาย และการนำไปใช้ ดังต่อไปนี้

Self Introduction :

My name is
I'm a
May I introduce myself, my name is

Introducing others :

Non, this is my	teacher
I would like you to meet my	friend
	wife
	professor

Responding to an introduction :

A : How do you do ?	It's nice to meet you.
	It's a pleasure to know you.
	I'm glad to see you.
B : How do you do ?	It's nice to meet you, too.
	It's a pleasure to know you, too.
	I'm glad to see you, too.

ขั้นที่ 5 : การให้ข้อมูลย้อนกลับ

โดยครูแสดงให้เห็นว่าผลการปฏิบัติ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้น มีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยให้คำชมเชย คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 6 : ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้

โดยการสรุปบทเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ดังต่อไปนี้

- Where are they ?
- What is the guide's name ?
- Where do they come from ?
- Where will they go ?
- How many bags do they have ?
- Did the customs give them a hard time ?
- What do you say to greet each other ?
- What do you say to introduce yourself and others ?

แผนการสอนคาบเรียนที่ 3 - 4

ตอนที่ 1 (ต่อ) : Some Thai Customs, "Do's" and "Don't's" in Thailand

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถใช้สำนวนภาษาไทยในการให้คำแนะนำแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีได้

เนื้อหา : (ใช้เนื้อหาเดียวกันกับในกลุ่มทดลอง)

สื่อการสอน : 1. เทป
2. บัตรภาพเกี่ยวกับวัฒนธรรม ข้อห้าม และข้อปฏิบัติในสังคมไทย
3. บัตรคำเกี่ยวกับวัฒนธรรม ข้อห้าม และข้อปฏิบัติในสังคมไทย

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : แจ้างจุดประสงค์

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนด้วยภาษาต่าง ๆ เพื่อโยงสู่การแจ้างจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

- Good morning/ Good afternoon (English)
- Konnichiwa (Japanese)
- Combien (French)
- Sawatdee ka, krap (Thai)

หลังจากนั้นให้นักเรียนตอบคำทักทาย ให้ตรงกับภาษาที่ครูสื่อออกไป

ขั้นที่ 2 : เสนอบทเรียนใหม่

1. ให้นักเรียนฟังครูอ่าน หรือฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนเรื่อง Some Thai Customs โดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ซึ่งคำถามมี ดังนี้

- Where are they ?
- What is the guide's name ? Who's the tour guide ?
- Where will they go ?
- What are Thai Customs ?
- What word has the same meaning as ka or krap ?

จากนั้นครูอ่าน หรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้นักเรียนค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

2. ให้นักเรียนฟังแถบบันทึกเสียงเรื่อง Do's and Don't's in Thailand โดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ซึ่งคำถามมี ดังนี้

- Where are they ?
- What is the guide's name ? Who's the tour guide ?
- Where will they go ?
- What should we do about Thai customs ?
- What shouldn't we do about Thai customs ?
- How long do they take to get (drive) to the temple ?
- Should they take off their shoes before coming in the chapel ?

จากนั้นครูอ่านหรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนเรียนรู้

โดยให้นักเรียนดูและอ่านเนื้อหาที่กำลังเรียนในขณะที่ฟังครูอ่าน หรือฟังจาก แถบบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายกำกับคำที่ออกเสียงดังกว่าคำอื่น ๆ หลังจากนั้น ให้นักเรียนฟัง และอ่านเนื้อหานั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 : ขั้นปฏิบัติ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วให้ฝึกบทสนทนาพร้อมทั้งให้ออกมา แสดงบทบาทสมมุติจากบทสนทนาดังกล่าว

2. ครูเขียนหรือแสดงบัตรคำศัพท์ และสำนวนใหม่ที่ใช้ในเนื้อหาบทเรียน พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู หรือแถบบันทึกเสียง โดยครูจะอธิบายความหมายประกอบคำศัพท์ และสำนวนใหม่ มีดังต่อไปนี้

- indicate, polite, impolite, greet, kind, agree,

The Emerald Buddha Temple, Excellent!, custom

- Good morning, ladies and gentlemen, and welcome to the wonderful world of Thailand.
- My name's Montra Wittakhun.
- The first thing I would like to do is to
- putting your hands together in a prayer-like fashion.
- don't point your foot at a person and a thing.

- to point your foot at a person and a thing are rude.
- to avoid patting people on the head.
- to take off your hat when you come into the temple
and take off your shoes when you come into the chapel.
- What marvellous customs!

3. ครูสอนวิธีการออกเสียงสระในคำต่าง ๆ ให้นักเรียนเข้าใจ และให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง โดยแจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน จากนั้นครูเปิดแถบบันทึกเสียง หรือออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนคนใดมีคำศัพท์ตามที่ครูออกเสียงให้ชูบัตรคำขึ้น หากใครมีบัตรคำแต่ไม่ชูขึ้น แสดงว่ายังฟังการออกเสียงไม่ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 : การให้ข้อมูลย้อนกลับ

โดยครูแสดงให้เห็นว่าผลการปฏิบัติ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้น มีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยให้คำชมเชย คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 6 : ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้

โดยการสรุปบทเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ดังต่อไปนี้

- Where are they ?
- What is the guide's name ? Who's the tour guide ?
- Where will they go ?
- What are Thai Customs ?
- What word has the same meaning as ka or krup ?
- What should we do about Thai customs ?
- What shouldn't we do about Thai customs ?
- How long do they take to get (drive) to the temple ?
- Should they take off their shoes before coming in
the chapel ?
- What do you do to show people how to greet each
other ?
- If you would like to introduce customs for the
tourists, how do you do it (that) ?

แผนการสอนคาบเรียนที่ 5 - 6

ตอนที่ 2 : Recommending Tours

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถให้รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะสถานที่ท่องเที่ยว ราคา และระยะการเดินทางแก่นักท่องเที่ยว โดยใช้ศัพท์ สำนวนได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา : (ใช้เนื้อหาเดียวกันกับในกลุ่มทดลอง)

สื่อการสอน : 1. เทป
2. แผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
3. นิตราภาพ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : แจ้างจุดประสงค์

1. ครูนำแผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ให้นักเรียนดู และถามด้วยประโยคต่าง ๆ ว่า

- What is this ?
- What does the brochure tell you ?
- Where can we get the brochure ?

2. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่า When you know about the details of the tour in the brochure, you can suggest for the tourists clearly.

ขั้นที่ 2 : เสนอบทเรียนใหม่

โดยให้นักเรียนฟังครูอ่าน หรือฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน เรื่อง Recommending Tours โดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ซึ่งคำถามมี ดังนี้

- Where are they and what is the conversation about ?
- Where does the tourist want to go ?
- What time does the tour leave ?
- How much does it cost ? /Is it expensive ?
- Can the tourists wear shorts and sandals in the Grand Palace ?

จากนั้นครูอ่าน หรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้นักเรียนค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 : ให้แนวการเรียนรู้

โดยให้นักเรียนดูและอ่านเนื้อหาที่กำลังเรียนในขณะที่ฟังครูอ่าน หรือฟังจาก แถบบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายกำกับคำที่ออกเสียงดังกว่าคำอื่น ๆ หลังจากนั้น ให้นักเรียนฟัง และอ่านเนื้อหานั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 : ขั้นปฏิบัติ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วให้ฝึกบทสนทนาพร้อมทั้งให้ออกมา แสดงบทบาทสมมุติจากบทสนทนาดังกล่าว
2. ครูเขียนหรือแสดงบัตรคำศัพท์ และสำนวนใหม่ที่ใช้ในเนื้อหาบทเรียน พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู หรือแถบบันทึกเสียง โดยครูจะอธิบายความหมายประกอบคำศัพท์ และสำนวนใหม่ มีดังต่อไปนี้
 - May I help you ?
 - Yes, please. I would like to
 - Can you suggest (a tour for me) ?
 - Yes, of course. We offer
 - What time does it leave ?
 - It leaves (daily at 9.00 a.m. and 1.30 p.m.)
 - How long does it take ?
 - It takes (about two hours).
 - And how much does it cost ?
 - What places are included in the tour ?
 - Can we wear shorts ? Are we allowed to take photos ?
 - Thank you very much for your suggestion.
 - You're welcome.
3. ครูสอนวิธีการออกเสียงสระในคำต่าง ๆ ให้นักเรียนเข้าใจ และให้นักเรียน ทำกิจกรรมเพื่อฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง โดยแจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน จากนั้นครูเปิดแถบบันทึกเสียง หรือออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนคนใดมีคำศัพท์ตามที่ครูออกเสียงให้ชูบัตรคำขึ้น หากใครมีบัตรคำ แต่ไม่ชูขึ้น แสดงว่ายังฟังการออกเสียงไม่ถูกต้อง
4. ครูอธิบายหลักการใช้ หรือโครงสร้างทางภาษาในบทเรียน แล้วให้นักเรียน จับคู่ฝึกการถาม-ตอบ โดยใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสำนวนที่เรียนมาแล้ว (ในข้อ 2)

ขั้นที่ 5 : การให้ข้อมูลย้อนกลับ

โดยครูแสดงให้เห็นว่าผลการปฏิบัติ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้น มีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยให้คำชมเชย คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 6 : ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนการเรียนรู้

โดยการสรุปบทเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ดังต่อไปนี้

- Where are they ?
- what is the conversation about ?
- Where does the tourist want to go ?
- What time does the tour leave ?
- How much does it cost ? /Is it expensive ?
- Can the tourists wear shorts and sandals in the Grand Palace ?
- If I want to borrow your eraser, how do I say that in the polite way ?

อีกทั้งชี้ให้นักเรียนเห็นว่า การใช้คำถาม และประโยคสุภาพเหล่านี้ ไม่จำเป็นต้องใช้เฉพาะกับการท่องเที่ยวเท่านั้น เพราะสามารถปรับ หรือยืดหยุ่นได้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ

แผนการเรียนรู้คาบที่ 7 - 8

ตอนที่ 3 : Taking Tour Bookings

- จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถใช้ศัพท์ และสำนวนในการสนทนาได้ตอบเพื่อจองทัวร์ได้
- เนื้อหา : (ใช้เนื้อหาเดียวกันกับในกลุ่มทดลอง)
- สื่อการสอน : 1. เทป
2. แผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
3. บัตรภาพเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยว (Travel Agency)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : แจ้างจุดประสงค์

1. ครูนำภาพบริษัทนำเที่ยว (Travel Agency) ให้นักเรียนดู แล้วถามว่า
 - What is this ? Where is it ?
 - Have you ever seen the Travel Agency ?
 - When have you ever seen ?
2. ครูชี้ที่พนักงานในบริษัทนำเที่ยว (Travel Agent) แล้วถามว่า
 - What is this person ?/ What does this person do ?
 - What are they doing ? (Give an information for touring)
 - Have you ever seen the Travel Agent ?
 - Where have you ever seen ?
3. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่า When you know about the details of the tour in the brochure, you can suggest for the tourists clearly. And then the clients(tourists) will decided their minds for taking tour bookings.

ขั้นที่ 2 : เสนอบทเรียนใหม่

โดยให้นักเรียนฟังครู่อ่าน หรือฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน เรื่อง Taking Tour Bookings โดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ซึ่งคำถามมี ดังนี้

- What is the conversation about ?
- What are their names ?
- Which tour does he want to take ?
- Where do they want to go ?
- When will they plan to go ?
- How much does it cost ?
- How much does the tourist pay for the trip ?
- What does the travel agent suggest the tourist do ?
Why ?
- Do the tourists like this trip ?

จากนั้นครูอ่าน หรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้นักเรียนค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 : ให้แนวการเรียนรู้

โดยให้นักเรียนดูและอ่านเนื้อหาที่กำลังเรียนในขณะที่ฟังครูอ่าน หรือฟังจากแถบบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายกำกับคำที่ออกเสียงดังกว่าคำอื่น ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนฟัง และอ่านเนื้อหาซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 : ขั้นปฏิบัติ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วให้ฝึกบทสนทนาพร้อมทั้งให้ออกมาแสดงบทบาทสมมติจากบทสนทนาดังกล่าว
2. ครูเขียนหรือแสดงบัตรคำศัพท์ และสำนวนใหม่ที่ใช้ในเนื้อหาบทเรียน พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู หรือแถบบันทึกเสียง โดยครูจะอธิบายความหมายประกอบคำศัพท์ และสำนวนใหม่ มีดังต่อไปนี้

- Can I help you ?
- Yes, please. I would like to book
(a holiday trip)
- Which tour would you like to take ?
- That sounds nice.
- How much does the tour cost ?
- May I have your name, please ?
- Have a nice trip.

- I would like to suggest that you should make a reservation as soon as possible because this tour is very popular and is filling rapidly.

3. ครูสอนวิธีการออกเสียงสระในคำต่าง ๆ ให้นักเรียนเข้าใจ และให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง โดยแจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน จากนั้นครูเปิดแถบบันทึกเสียง หรือออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนคนใดมีคำศัพท์ตามที่ครูออกเสียงให้ชูบัตรคำขึ้น หากใครมีบัตรคำแต่ไม่ชูขึ้น แสดงว่ายังฟังการออกเสียงไม่ถูกต้อง

4. ครูอธิบายหลักการใช้ หรือโครงสร้างทางภาษาในบทเรียน แล้วให้นักเรียนจับคู่ฝึกการถาม-ตอบ โดยใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสำนวนที่เรียนมาแล้ว (ในข้อ 2)

ขั้นที่ 5 : การให้ข้อมูลย้อนกลับ

โดยครูแสดงให้เห็นว่าผลการปฏิบัติ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้น มีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยให้คำชมเชย คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 6 : ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้

โดยการสรุปบทเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ดังต่อไปนี้

- What is the conversation about ?
- Which tour does he want to take ?
- Where do they want to go ?
- When will they plan to go ?
- How much does it cost ?
- How much does the tourist pay for the trip ?
- What does the clerk suggest the tourist do, Why ?
- Do the tourists like this trip ?
- If you want to know a person's name, how do you ask him/her in a polite way ?
- If you don't want to be disappointed for a trip, how should you do ? (I should make a reservation).

2. ครูชี้ให้นักเรียนเห็นว่า สิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยให้นักเรียนแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มฝึกสร้างบทสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับการให้รายละเอียดของสถานที่ ๆ ตนเองสนใจ และมีการจองทัวร์ เป็นการบ้าน

แผนการสอนคาบเรียนที่ 9 - 10

ตอนที่ 4 : Making Accommodation Arrangements

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถใช้ส่วนในการสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับการจองที่พักให้กับนักท่องเที่ยวได้

เนื้อหา : (ใช้เนื้อหาเดียวกันกับในกลุ่มทดลอง)

สื่อการสอน : 1. เทป
2. แผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับสถานที่พัก
3. รูปภาพเกี่ยวกับสถานที่พัก เช่น โรงแรม (Hotel) บังกาโลว์ (Bangalow) อพาร์ทเมนต์ (Apartment) รีสอร์ท (Resort) คอนโดมิเนียม (Condominium) และบริษัทนำเที่ยว (Travel Agency)
4. บัตรคำ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : แจ้างจุดประสงค์

1. ครูทบทวนคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว โดยใช้บัตรคำ เช่น
 - Travel Agency/agent
 - Culture
 - put your hands together
 - allow/avoid
 - recommending tour
 - taking tour booking
 - making accommodation arrangement
 - include, exclude/extra
 - temple, palace, The Emerald Buddha
 - tour/trip
2. ให้นักเรียนดูภาพเกี่ยวกับสถานที่พัก ประเภทต่างๆ แล้วซักถามนักเรียนด้วยคำถาม เช่น
 - What's this ?

- Are they hostels ?
- Have you ever seen/stayed in the hotel ?
- When did you stay in it ? / Whom did you stay with ?
- What is the name of the hotel in Thatphanom do you know ?
- Where can the tourists get the information about the accommodation ?

3. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่า When you know about the details of the hotel, you can suggest the tourists about the accommodation. Such as the cost, the room, the facility. And then the clients(tourists) will get good accommodation.

ขั้นที่ 2 : เล่นบทบาทเรียนใหม่

โดยให้นักเรียนฟังครูอ่าน หรือฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน เรื่อง Making Accommodation Arrangements โดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ซึ่งคำถามมี ดังนี้

- Where are they ?
- What is this conversation about ?
- Why does the tourist contact the travel agent ?
- What was the time when he went to the travel agency ?
- What kind of accommodation does the tourist want ?
- How much does it cost ?
- When does he want to stay ?
- Which word is different from "single" ?
- What kind of hotel do you want to stay in ?

จากนั้นครูอ่าน หรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้นักเรียนค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนเรียนรู้

โดยให้นักเรียนดูและอ่านเนื้อหาที่กำลังเรียนในขณะที่ยังฟังครูอ่าน หรือฟังจาก แถบบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายกำกับคำที่ออกเสียงดังกว่าคำอื่น ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนฟัง และอ่านเนื้อหานั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 : ขั้นปฏิบัติ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วให้ฝึกบทสนทนาพร้อมทั้งให้ออกมาแสดงบทบาทสมมติจากบทสนทนาดังกล่าว

2. ครูเขียนหรือแสดงบัตรคำศัพท์ และสำนวนใหม่ที่ใช้ในเนื้อหาบทเรียน พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู หรือแถบบันทึกเสียง โดยครูจะอธิบายความหมายประกอบคำศัพท์ และสำนวนใหม่ มีดังต่อไปนี้

- May I help you ?
- I'm looking for (some accommodation for tonight)
- What kind of (accommodation) do you want ?
- Would you like (a room with a bath or a shower) ?
- How much do you want to pay ?
- Well, how much will it be ?
- Would five hundred baht be all right ?
- Is breakfast included ? Yes./No, it's extra.
- Well I guess that'd be all right.
- Would you like me to book it for you' now ?
- Yes, please./No, thank you.
- You're welcome. I'm glad to help you.

3. ครูสอนวิธีการออกเสียงสระในคำต่าง ๆ ให้นักเรียนเข้าใจ และให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง โดยแจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน จากนั้นครูเปิดแถบบันทึกเสียง หรือออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนคนใดมีคำศัพท์ตามที่ครูออกเสียงให้ชูบัตรคำขึ้น หากใครมีบัตรคำแต่ไม่ชูขึ้น แสดงว่ายังฟังการออกเสียงไม่ถูกต้อง

4. ครูอธิบายหลักการใช้ หรือโครงสร้างทางภาษาในบทเรียน แล้วให้นักเรียนจับคู่ฝึกการถาม-ตอบ โดยใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสำนวนที่เรียนมาแล้ว (ในข้อ 2)

ขั้นที่ 5 : การให้ข้อมูลย้อนกลับ

โดยครูแสดงให้เห็นว่าผลการปฏิบัติ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้น มีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยให้คำชมเชย คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 6 : ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนการเรียนรู้

โดยการสรุปทบทวน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ดังต่อไปนี้

- Where are they ?
- What is this conversation about ?
- Why does the tourist contact the travel agent ?
- What was the time when he went to the travel agency ?
- What kind of accommodation does the tourist want ?
- How much does it cost ?
- When does he want to stay ?
- Which word is different from "single" ?
- What kind of hotel do you want to stay in ?
- I would like to book accommodation for three nights, can you give me information about it, please ?
(a price, a room, a bath or a shower etc.)
- If you have a problem about the accommodation, whom you should see ? Why ?
- If you want to refuse/accept someone's help, how do you say that ? /what do you say ?
(Yes, please./No, thank you)

นอกจากนี้ ควรชี้ให้เห็นว่า บางประโยคสามารถยืดหยุ่นการใช้ตามสถานการณ์

ที่เหมาะสมได้

แผนการสอนคาบเรียนที่ 11 - 12 หน่วยที่ 2 เรื่อง "Sightingseeing Tours"

ตอนที่ 1 : Sightseeing Tours at Wat Phra That Phnom

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถบอกถึงความสำคัญของวัดพระธาตุนม โดยใช้ศัพท์
และสำนวนที่ถูกต้องได้

เนื้อหา : (ใช้เนื้อหาเดียวกันกับในกลุ่มทดลอง)

สื่อการสอน : 1. เทป และวีดิทัศน์
2. แผ่นพับ (Brochure) เกี่ยวกับวัดพระธาตุนม
3. รูปภาพเกี่ยวกับบริเวณวัด และองค์พระธาตุนม
4. รูปภาพสถานที่สำคัญต่าง ๆ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 : แจกจุดประสงค์

1. ครูนำภาพสถานที่สำคัญในภาคต่าง ๆ ของประเทศไทยให้นักเรียนดู แล้วถามด้วยคำถาม เช่น
 - What is it ?
 - Who have ever visited this place ?
 - When did you visit ?
 - How is it important ?
2. นำภาพที่เกี่ยวกับวัด และองค์พระธาตุนมให้นักเรียนดู แล้วถามด้วยคำถาม
ในลักษณะข้อ 1 โดยเพิ่มเติมคำถามต่อไปนี้
 - How often do you visit this place ?
 - Why do you visit this place ?
 - Do you know about the history of it ?
 - Can you explain to me ?
3. แจกให้นักเรียนทราบว่า When you learn about the "Short History of the That Phnom Shrine" already, you will know and tell me about it more than this time.

ขั้นที่ 2 : เสนอบทเรียนใหม่

โดยให้นักเรียนฟังครูอ่าน หรือฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน เรื่อง Short History of the That Phanom Shrine โดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ซึ่งคำถามมี ดังนี้

- What is the story about ?
- When does the Annual Festival held in ?
- How height does the shrine be ?
- What has the That Phanom Shrine been installed ?
- What is the ornamental umbrella made of ?
- Has King Bhumipol ever gone to make merit there ?
- What are the purposes of the pilgrims going to the shrine in the annual festival ?
- When was the shrine first constructed ?
- What was in the reliquary ?
- When was the shrine collapsed ?
- When was the shrine reconstructed and completed ?

จากนั้นครูอ่าน หรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้นักเรียนค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 : ให้แนวการเรียนรู้

โดยให้นักเรียนดูและอ่านเนื้อหาที่กำลังเรียนในขณะที่ฟังครูอ่าน หรือฟังจาก แถบบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายกำกับคำที่ออกเสียงดังกว่าคำอื่น ๆ หลังจากนั้น ให้นักเรียนฟัง และอ่านเนื้อหานั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 : ขั้นปฏิบัติ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วให้ฝึกบทสนทนาพร้อมทั้งให้ออกมา แสดงบทบาทสมมุติจากบทสนทนาดังกล่าว
2. ครูเขียนหรือแสดงบัตรคำศัพท์ และสำนวนใหม่ที่ใช้ในเนื้อหาบทเรียน พร้อมทั้ง ให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู หรือแถบบันทึกเสียง โดยครูจะอธิบายความหมายประกอบคำศัพท์ และสำนวนใหม่ มีดังต่อไปนี้

- Shrine, is considered to, sacred, Buddhist devotees, Buddha's Breast-bone Relic, install, situate, ornamental umbrella,

is made of gold, weighing, pilgrim, assemble, annual festival, demise, purpose, venerate/veneration, merit making/make merit, recreation, construct, complete, reliquary, collapse, several days, ceremony

- This shrine is situated at Wat Phra That Phanom on the west bank of the Mae Khong River, in Amphur That Phanom, Changwat Nakhon Phanom, in the Northeastern of Thailand.

- It is height of 57 meters and its ornamental umbrella is made of gold weighing about 16 kilograms.

- The seven-day period of annual festival held in late January to early February. The purposes of it are veneration, merit making and recreation.

- The That Phanom Shrine was first constructed in the eighth year after Buddha's demise.

- On the 11 of August, 1975 (2518), the shrine collapsed.

- It was reconstructed in 1976 (2519) and completed in 1978 (2522).

3. ครูสอนวิธีการออกเสียงสระในคำต่าง ๆ ให้นักเรียนเข้าใจและให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง โดยแจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน จากนั้นครูเปิดแถบบันทึกเสียง หรือออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนคนใดมีคำศัพท์ตามที่ครูออกเสียงให้ชูบัตรคำขึ้น หากใครมีบัตรคำแต่ไม่ชูขึ้น แสดงว่ายังฟังการออกเสียงไม่ถูกต้อง

4. ครูอธิบายหลักการใช้ หรือโครงสร้างทางภาษาในบทเรียน แล้วให้นักเรียนจับคู่ฝึกการถาม-ตอบ โดยใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสำนวนที่เรียนมาแล้ว (ในข้อ 2)

ขั้นที่ 5 : การให้ข้อมูลย้อนกลับ

โดยครูแสดงให้เห็นว่าผลการปฏิบัติ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้น มีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยให้คำชมเชย คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 6 : ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนการเรียนรู้

โดยการสรุปบทเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ดังต่อไปนี้

- What is the story about ?
- When does the Annual Festival held in ?
- How height does the shrine be ?
- What has the That Phanom Shrine been installed ?
- What is the ornamental umbrella made of ?
- Has King Bhumipol ever gone to venerate there ?
- What are the purposes of the pilgrims going to the shrine in the annual festival ?
- When was the shrine first constructed ?
- What was in the reliquary ?
- When was the shrine collapsed ?
- When was the shrine reconstructed and completed ?
- How do you feel when you can introduce the important thing in your town to the foreigners (tourists) ?
- Who have ever joined in the Annual Festival ?
- How often do you join ?
- Can you tell me about the Annual festival ?

แผนการสอนคาบเรียนที่ 13 - 14

ตอนที่ 2 : Sightseeing Tours in That Phanom

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถบอก และอธิบายถึงความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว
ในอำเภอธาตุพนมได้

เนื้อหา : (ใช้เนื้อหาเดียวกันกับในกลุ่มทดลอง)

สื่อการสอน : 1. เทป และวีดิทัศน์
2. รูปภาพ
4. ของจริง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : แจ้างจุดประสงค์

1. ครูนำภาพสถานที่สำคัญของจังหวัดต่าง ๆ ให้นักเรียนดู แล้วถามด้วยคำถาม

เช่น

- What is it ? Have you ever seen before ?
- Who have ever visited this place ?
- When did you visit ?
- How is it important ?

2. ครูนำภาพที่เกี่ยวกับแม่น้ำโขง สวนสวรรค์ และตลาดลาว พร้อมทั้งของจริง
บางอย่าง เช่น เครื่องเงิน ของฝากชนิดต่าง ๆ ให้นักเรียนดู แล้วถามด้วยคำถามในลักษณะเดียว
กันกับข้อ 1 โดยเพิ่มเติมคำถามต่อไปนี้

- How often do you visit this place ?
- Why do you visit this place ?
- Do you know about the history of it ?
- Can you explain to me ?
- If you are a guide, when the foreigners ask you about
the important place(s) to visit, how do you explain to them ?

3. แจ้างให้นักเรียนทราบว่า When you learn the story about
"Sightseeing Tours in That Phanom" already, you will know and tell me
more in English than this time.

ขั้นที่ 2 : เสนอบทเรียนใหม่

โดยให้นักเรียนฟังครูอ่าน หรือฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนเรื่อง Sightseeing Tours in That Phanom โดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ซึ่งคำถามมี ดังนี้

- What is the first/second/third story about ?
- How many places are there we visit today ?
- What are they ?
- Does the Mae Khong River provide Thailand and Laos ?
- How long does it pass Nakhon Phanom ?
- What is the most popular fish in the Mae Khong River ?
- Where is Thatphanom Park ?
- Do you pay a fee before coming in the park ?
- What is the most popular shopping arcade in That Phanom ?
- What kind of things can you buy here ?

จากนั้นครูอ่าน หรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้นักเรียนค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 : ให้แนวการเรียนรู้

โดยให้นักเรียนดูและอ่านเนื้อหาที่กำลังเรียนในขณะที่ฟังครูอ่าน หรือฟังจาก แถบบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายกำกับคำที่ออกเสียงดังกว่าคำอื่น ๆ หลังจากนั้น ให้นักเรียนฟัง และอ่านเนื้อหานั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 : ขั้นปฏิบัติ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วให้ฝึกบทสนทนาพร้อมทั้ง ให้ออกมา แสดงบทบาทสมมติจากบทสนทนาดังกล่าว
2. ครูเขียนหรือแสดงบัตรคำศัพท์ และสำนวนใหม่ที่ใช้ในเนื้อหาบทเรียน พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู หรือแถบบันทึกเสียง โดยครูจะอธิบายความหมายประกอบคำศัพท์ และสำนวนใหม่ มีดังต่อไปนี้

- the most important (river), natural barrier, lung, agricultural, transportation, opposite, history, relax, tax-free, silver wear, souvenir, popular

- This river is not only passed through Nakhon Phanom but also provides a natural barrier between Thailand and Laos.

- For That Phanom people themselves, it is as essential as their lungs.

- There are many tax-free things for the tourists.

- Silver wear is very popular souvenir.

3. ครูสอนวิธีการออกเสียงสระในคำต่าง ๆ ให้นักเรียนเข้าใจ และให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง โดยแจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน จากนั้นครูเปิดแถบบันทึกเสียง หรือออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนคนใดมีคำศัพท์ตามที่ครูออกเสียงให้ชูบัตรคำขึ้น หากใครมีบัตรคำแต่ไม่ชูขึ้น แสดงว่ายังฟังการออกเสียงไม่ถูกต้อง

4. ครูอธิบายหลักการใช้ หรือโครงสร้างทางภาษาในบทเรียน แล้วให้นักเรียนจับคู่ฝึกการถาม-ตอบ โดยใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสำนวนที่เรียนมาแล้ว (ในข้อ 2)

ขั้นที่ 5 : การให้ข้อมูลย้อนกลับ

โดยครูแสดงให้เห็นว่าผลการปฏิบัติ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้น มีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยให้คำชมเชย คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 6 : ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนการเรียนรู้

โดยการสรุปบทเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ดังต่อไปนี้

- What is the first/second/third story about ?
- How many places are there we visit today ?
- What are they ?
- Does the Mae Khong River provide Thailand and Laos ?
- How long does it pass Nakhon Phanom ?
- What is the most popular fish in the Mae Khong River ?
- Where is That Phanom Park ?
- Do you pay a fee before coming in the park ?
- What is the most popular shopping arcade in That Phanom ? ,What kind of things can you buy here ?
- If the tourist doesn't understand your words, how do you do ? or how to solve the problem ?

แผนการสอนคาบเรียนที่ 15 - 16

ตอนที่ 3 : Cultural Shows

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถอธิบายถึงความหมาย และความสำคัญของการแสดงทางวัฒนธรรม โดยใช้ศัพท์ ส่วนหนึ่งที่ถูกต้องได้

เนื้อหา : (ใช้เนื้อหาเดียวกันกับในกลุ่มทดลอง)

สื่อการสอน : 1. เทป และวีดิทัศน์
2. รูปภาพ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : แจ้งจุดประสงค์

1. ครูนำภาพเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมของภาคต่าง ๆ ให้นักเรียนดู แล้วถามด้วยคำถาม เช่น

- What is it ? Where is it ?
- Who have ever seen it ?
- When did you see ?
- How is it important ?
- Have you ever seen before ?

2. ครูนำภาพที่เกี่ยวกับการแสดง และศิลปวัฒนธรรมของอำเภอรามัญ จังหวัดนครพนม มาซักถามนักเรียนในลักษณะเดียวกันกับ ข้อ 1 โดยเพิ่มเติมคำถามต่อไปนี้

- Who have ever danced as same as this picture ?
- When/where did you dance ?
- How is your feeling when you see them ?
- Do you know about the history of them ?
- Can you explain to me ?
- If you are a guide, when some foreigners ask you about the cultural show. How do you explain to them ?

3. แจ้งให้นักเรียนทราบว่า There are many famous shows and traditions in Nakhon Phanom, when you study about "Cultural Shows" you will know how they are important and how to explain to the tourists.

ขั้นที่ 2 : เล่นบทบาทเรียนใหม่

โดยให้นักเรียนฟังครูอ่าน หรือฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน เรื่อง Sightseeing Tours in That Phanom โดยไม่ต้องดูเนื้อหา แล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ซึ่งคำถามมี ดังนี้

- How many shows are there in the story ?
- What are they ?
- Where did we see the Illuminated Boat Procession ?
- Did Phuthai live only in Amphur Nakae ?
- Who is the tour guide ?
- What is the name of the Festival ?
- What is the first show ?
- What is the purpose of Rum Tam-nan Phra That Phanom ?
- What is the meaning of the song ?
- Who is Phuthai ?
- How many the Illuminated Boat Processions are there in the Mae Khong River ?
- Why do people decorate them ?
- Do the tourists take photos ?

จากนั้นครูอ่าน หรือเปิดเทปอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้นักเรียนค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 : ให้นักเรียนเรียนรู้

โดยให้นักเรียนดูและอ่านเนื้อหาที่กำลังเรียนในขณะที่ยังฟังครูอ่าน หรือฟังจากแถบบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายกำกับคำที่ออกเสียงดังกว่าคำอื่น ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนฟัง และอ่านเนื้อหานั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 : ขั้นปฏิบัติ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วให้ฝึกบทสนทนาพร้อมทั้งให้ออกมาแสดงบทบาทสมมติจากบทสนทนาดังกล่าว
2. ครูเขียนหรือแสดงบัตรคำศัพท์ และสำนวนใหม่ที่ใช้ในเนื้อหาบทเรียน พร้อมทั้งให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู หรือแถบบันทึกเสียง โดยครูจะอธิบายความหมายประกอบคำศัพท์ และสำนวนใหม่ มีดังต่อไปนี้

- pay respect, pilgrimage, festival, legend/tam-nan, construction, earlier period, ancient time, costume, demonstrate, woo, different from others, a tribe, high light, illuminated boat procession/ Lai Rua Fai, decorate, own, lamp, design, style, light the lights, let them go along the river

- Welcome to the "Cultural Shows Tour".
- I'm Daw-Phrasuk Yindee, your tour guide.
- Please make yourselves comfortable.
- I'm sorry, I don't remember
- This purpose is(paying respect to the shrine).
- Can you explain(about the song and the customs) ?
- The customs/traditions are shown about
- Wonderful! ,Ah!, Attractive dancing!
- How beautiful they are!
- Next performance/show is(Rum Phuthai or Phuthai Dancing).
- Is that right ?
- This dance is shown about the(culture, custom and folk ways/ways of life of Phuthai).
- What is the style of the dancing ?
- May I can take a photo ? Sure, as much as you want.

3. ครูสอนวิธีการออกเสียงสระในคำต่าง ๆ ให้นักเรียนเข้าใจ และให้นักเรียนทำกิจกรรมฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง โดยแจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน จากนั้น ครูเปิดแถบบันทึกเสียง หรือออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนคนใดมีคำศัพท์ตามที่ครูออกเสียงให้ชูบัตรคำขึ้น หากใครมีบัตรคำแต่ไม่ชูขึ้น แสดงว่ายังฟังการออกเสียงไม่ถูกต้อง

4. ครูอธิบายหลักการใช้ หรือโครงสร้างทางภาษาในบทเรียน แล้วให้นักเรียนจับคู่ฝึกการถาม-ตอบ โดยใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสำนวนที่เรียนมาแล้ว (ในข้อ 2)

ขั้นที่ 5 : การให้ข้อมูลย้อนกลับ

โดยครูแสดงให้เห็นว่าผลการปฏิบัติหรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้น มีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยให้คำชมเชย คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 6 : ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้

1. โดยการสรุปบทเรียน และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ดังต่อไปนี้

- How many shows are there in the story ?
- What are they ?
- Where did we see the Illuminated Boat Procession ?
- Did Phuthai live only in Amphur Nakae ?
- Who is the tour guide ?
- What is the name of the Festival ?
- What is the first show ?
- What is the purpose of Rum Tam-nan Phra That Phanom ?
- What is the meaning of the song ?
- Who is Phuthai ?
- How many the Illuminated Boat Processions are there in the Mae Khong River ?
- Why do people decorate them ?
- Do the tourists take photos ?
- If you want to introduce the show, how should you say ?
- Can you explain me about "Ram Seang" or other cultural shows that you know, please?

2. ให้นักเรียนฝึกการถาม พูดคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับการแนะนำการแสดง ศิลปวัฒนธรรมตามที่ตนเองสนใจ โดยมีครูเป็นผู้แนะนำ และแก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังจากนั้นจัดบทสนทนาที่สมบูรณ์นั้นลงในสมุด เพื่อนำกลับไปทบทวนให้เกิดความคล่องแคล่ว และสามารถใช้อังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพในโอกาสต่อไป

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวอัญชณา ราชศรี
เกิดวันที่	12 เดือน มีนาคม พุทธศักราช 2509
สถานที่เกิด	อำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านชราศรี เลขที่ 205/2 ตำบลพุดเตย อำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2522	ประถมศึกษา จาก โรงเรียนชุมชนบ้านพุดเตย
พ.ศ. 2525	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนนิคมศิลปอันสรณ์
พ.ศ. 2527	มัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกศิลป-ภาษา (ฝรั่งเศส) จาก โรงเรียนเพชรพิทยาคม เพชรบูรณ์
พ.ศ. 2530	กศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทบรรณารักษ์) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก (มหาวิทยาลัยนเรศวร)
พ.ศ. 2538	กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา สาขาการสอน ภาษาอังกฤษ) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร